

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Seninle Başım Dertte

Lord Edward ve Lady Charlotte Malory'nin tuhaf yeğenleri Regina Ashdon, geçmişindeki acı verici bir su nedeniyle duygusuz ve kendini beğenmiş bir çapkına dönmüştü Nicholas Eden tarafından kavrıldı. Reggie perçine lüks süren ve bütün kadın tutkularını uyandıran bu altın saç üsseriyle evlenmek zorunda kalır. Ancak Reggie'nin güzelliği Nicholas'ın da baştan çıkmasına ve elbette pek çok yanlış anlamaya neden olur...

Ve ağıt yağan boya sadece bir kız yağanır.

"Johanna Lindsey gerçeğe dönüştürmüş masallar yazıyor!"

Romantic Times

"Johanna Lindsey her romanında iz bırakan karakterler yaratmada usta."

Chicago Sun-Times

ISBN 978-0766-42-422-4
www.psilon.com.tr
www.psilon.com.tr

JOHANNA LINDSEY

Seninle Başım Dertte

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Seninle Başım Dertte

JOHANNA LINDSEY

©psilon

1. Bölüm

Londra 1871

Brendi şişesini tutan parmaklar uzun ve zarifti. Selena Eddington elleri söz konusu olduğunda kendisiyle gurur duyardı. Fırsatını yakaladığı her an elleriyle gösteriş yapardı. Bardağını alıp götürmek yerine, Nicholas'a şişeyi uzattı. Yaptığı hareketin elbette başka bir amacı daha vardı; Nicholas rahat mavi kanepeye uzanmıştı ve Selena önünde durduğunda arkasına aldığı şömine ateşinin ışığı, muslin elbisesi içinden kıvrımlarını fazlasıyla belli ediyordu. Nicholas Eden gibi bir zampara böylesine enfes bir vücutu elbette takdir ederdi.

Selena'nın brendiyi doldururken bardağı tutan sol elinde irice bir yakut yüzük parladı. Evlilik yüzüğü. İki yıldır dul olmasına rağmen, yüzüğü hâlâ gururla takıyordu. Bir sürü yakut da boynundaki kolyedeydi ama göz alıcı taşlar bile güzelliğini ortaya seren derin dekoltesinin şatafatını gölgeleyemiyordu. Üzerindeki koyu eflatun tonundaki elbise, yakutlarıyla zarif bir biçimde uyumluydu.

"Nick, beni dinliyor musun?"

Nicholas'ın yüzüne, Selena'nın anbean daha da rahat-sız olduğu endişeli bir bakış hâkimdi. Söylediklerinin bir kelimesini bile dinlemiyordu, içinde Selena'nın olmadığı derin düşüncelere dalmıştı. Öyle ki Selena brendisini dol-dururken yüzüne bile bakmamıştı.

"Dürüst olmak gerekirse Nicky, sadece ikimizin oldu-ğu bir odada beni bir başıma bırakmada övünülecek bir şey yok." Nicholas kafasını kaldırıp kendisine bakana ka-dar önünde dikildi.

"Sorun ne, tatlım?" Selena'nın ela gözleri bir anda par-ladı. Eğer sevimsiz öfkeli yanını görmesine cesaret edebil-miş olsaydı, Nicholas'ı çoktan ayağının altına almış olur-du. Ne kadar kışkırtıcı, ne kadar umursamaz, ne kadar... imkânsız biriydi! Keşke bu kadar iyi bir av olmasaydı.

Selena dikkatli bir tavırla, sonunda şöyle dedi: "Balo, Nicky. Balodan konuşuyorum ama dikkat etmiyorsun bile. Dilersen konuyu değiştireyim, tabii yarın gece beni almaya geç kalmayacağına söz verirsen."

"Ne balosu?"

Selena nefesini tuttu, kelimenin tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Nicholas hiç de ilgisiz biri olmamıştı. İnsanı çileden çıkaran bu adamın, şu anda kendisinin ne konuş-tuğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Dalga geçme benimle, Nicky. Shepford balosu. Dört gözle beklediğimi biliyorsun."

"Ahh, evet," dedi adam ifadesizce. "Tüm baloları geride bırakan şu balo ve bu sezonun sadece başlangıcı."

Selena ses tonunu fark etmemiş gibi davrandı. "Ayrı-ca, Shepford Düşesi'nden ne kadar uzun zamandır davet

beklediğimi biliyorsun. Bu balonun yıllarca konuşulacağı muhakkak. Özetle önemli olan herkes orada olacak."

"Yani?"

Selena içinden yavaşça beşe kadar saydı. "Yani saniye bile geç kalsam ölürüm."

Adamın dudakları o tanıdık alaycı gülümsemeye kıvrıldı. "Çok sık ölüyorsun, tatlım. Cemiyet şamatasını bu kadar ciddiye almamalıydın."

"Senin gibi mi olmalıyım?"

Elinden gelse bunun cevabını kendisi anında verirdi Selena. Öfkesi artık patlama noktasına ulaşmıştı ve bunun sonuçları bir felaket olurdu. Selena, karşısındaki adamın bir insanda oluşan aşırı bir duyguyu nasıl kınayacağını çok iyi biliyordu – gerçi konu kendisi olduğunda, her ne kadar nahoş da olsa Nicholas öfkelerini kolayca dışı vururdu.

Nicholas umursamazca omuz silkti. "Bana tuhaf di-yebilirsin, tatlım ama ben şu hiç kimseyi takmayanlardam."

Ne kadar da doğrudu. Canının istediğini görmezden gelir ve aşağılardı. Hoşlandığı herhangi biriyle ve hatta ce-miyet tarafından aşağılanan ünlü serserilerle de arkadaş-lık ederdi. Asla ve asla kimseye yaltaklanmazdı. İnsanların dediği kadar vardı, tam bir küstahtı. Ancak yıkıcı derece etkileyici de olabiliyordu – tabii istediği zaman.

Mucizevî şekilde Selena sinirlerine hâkim oldu. "Ne olursa olsun Nicky, Shepford balosunda bana eşlik edece-ğine söz verdin."

"Öyle mi?" dedi Nicky tembelce.

"Evet, söz verdin. Ve beni almaya gelmekte gecikmeye-ceğine dair de söz verdin, değil mi?"

Nicky yine omuz silkti. "Böyle bir şey için nasıl söz ve-

rebilirim, tatlım? Geleceği şimdiden göremem. Yarın için geç kalmama neden olacak herhangi bir şeyin çıkıp çıkmayacağını şimdiden kestiremem."

Selena neredeyse çığlık atacaktı. Vurdumduymazlığı dışında, gecikmesine neden olacak herhangi bir şey yoktu ve bunu ikisi de gayet iyi biliyordu.

Selena hızla karar verdi ve ilgisizce konuştu: "Pekâlâ, Nicky. Bu benim için çok önemli olduğundan ve sana güvenemeyeceğimden kendime eşlik edecek başka birini bulacağım. Ayrıca senin bir şekilde baloya gelmeni umut edeceğim." Aynı oyunu ona karşı oynuyordu.

"Bu kadar kısa sürede mi?"

"Bu konuda şüphelen mi var?" diye meydan okudu Selena.

Nicholas bakışlarını memnuniyetle üzerinde gezdirerek gülümsedi. "Aslında, hayır. Aksine yerime başkasını bulursan başının daha az belaya gireceğine inanıyorum."

Selena, bu sözlerin kendisini nasıl etkilediğini belli etmeden ona arkasını döndü. Bu bir uyarı mıydı? Tanrım, kendinden nasıl da emindi! Selena ilişkilerini bir bitirebilse ancak o zaman hak ettiği cezayı vermiş olurdu. Bugüne kadar hiçbir metresi bunu ona yapmamıştı.

Nicholas daima ilişkiyi bitiren taraf olmuştu. Her zaman kontrolü elinde tutandı. Selena onu terk etse o zaman tepkisi kim bilir nasıl olurdu? Bu onu öfkeden deliye mi çevirirdi? Bu üzerinde düşünülmesi gereken ciddi bir husustu.

Nicholas Eden hafifçe gerindi ve Selena'nın kadehini alışı, ardından da ateşin önündeki kalın kürk haliya, yanı başına uzanışını seyretti. Nicholas'ın dudakları alayla kıvrıldı. Karşısındaki kadının hali ne kadar da baştan çıkarı-

cıydı ve elbette ki bunun bilincindeydi. Selena her zaman ne yaptığını çok iyi bilirdi.

Arkadaşları olan Marie'nin şehirdeki evindeydiler, Marie ve onun şimdiki sevgilisiyle yedikleri şık yemek sonrası, bir saati aşkın süre iskambil oynamışlar ve ardından bu sevimli oturma odasına çekilmişlerdi. Marie ve sevgilisi, Selena ve Nicholas'ı baş başa bırakarak üst kattaki odalardan birine kapanmışlardı. Bunun gibi daha kaç gece geçmişti? Sabit olan tek şey, kontesin her seferinde başka bir sevgilisinin olduğu gerçeğiydi. Kont olan kocası şehirde olmadığına, kontes hayatını tehlikeli şekilde hızlı yaşıyordu.

Buna rağmen, bu gece farklı olan başka bir şey vardı. Oda her zamanki gibi romantikti; ateş yanıyor, köşedeki yağ lambası hafifçe ışık veriyordu. Hizmetçiler de bu gece için itinayla çalışmışlar ve sonra da görevlerinin gereği olarak odalarına çekilmişlerdi, Selena ise hiç olmadığı kadar baştan çıkarıcıydı. Ama bu gece Nicholas sıkılmıştı. İşte durum bu kadar basitti. Bir yılan gibi kıvrılan Selena'ya katılmak gibi bir isteği yoktu.

Selena'ya olan ilgisini kaybettiğinin bir süredir farkındaydı. Özellikle bu gece onunla yatağa gitmek istememesi, bu ilişkiyi bitirmesi yönündeki hislerini doğruluyordu. Birliktelikleri neredeyse üç aydır devam ediyordu ve bu, Nicholas'ın bugüne kadar yaşadığı bütün ilişkilerden daha uzundu. Belki de bu yüzden, yani onun yerine başka birini bulmamasına rağmen, ilişkilerini bitirip ondan ayrılmaya bu kadar hazırdı. Selena'ya hissettiklerini şu ana kadar başka biri için hissetmemişti. Tek tük olsa da kocalarına âşık olan ve bu yüzden cazibesine kapılmayan kadınlar dışında, Selena tanıdığı tüm kadınları gölgede bırakırdı. Ama

av alanı sadece kocalarından sıkılmış evli kadınlarla sınırlı değildi, gerçekten hiç değildi. Ancak bu tatlı kadınları ilk ya da ikinci baharlarında yalnız bırakmaya gönlü el vermiyordu. Ona karşı koyamayan masum genç kızların da Nicholas'tan kurtuluşları yoktu. Sevişmeye istekli oldukları ve ilişkileri ailelerinin dikkatinden kaçtığı sürece, onlara bu iyiliği yapar ve onlara eşlik ederdi. Bunlar onun en kısa ama kesinlikle en tehlikeli oynaşmalarıydı.

Haşarı genç zamanlarında üç bakireyle hayatın tadını çıkarırmıştı. Bunlardan biri dükün kıızıydı, acilen ikinci dereceden kuzeniyle evlendirilmişti. Diğer ikisi de benzer şekilde skandallar patlak vermeden hemen önce birer erkeğe yamanmıştı.

Ne bu üç masum kızın bekâretini almakla gururlanmış, ne de tek hataları önüne gelenle yatan bu kadınlarla evlenen adamları yaralamaktan keyif almıştı. Ne var ki suçlu da hissetmiyordu. Sosyeteye yabancı olan bu kızlar, evlilik vaadi olmaksızın kendilerini verecek kadar aptallarsa işler de buna uygun şekilde devam ederdi. Asillerin eşleri ise ne yaptıklarının gayet farkındaydı.

Nicholas'ın, kendi zevklerine ulaşabilmek adına kimi incittiğini hiç önemsemeyen biri olduğu söylenirdi. Bu belki doğrudu, belki de değildi. Kimse bundan emin olacak kadar Nicholas'ı iyi tanımazdı. Hatta kendisi bile, yaptığı bazı şeyleri neden yaptığı konusunda tereddütlere sahipti.

Her durumda da şöhretinin bedelini ödemişti. Sosyal açıdan kendisinden yüksek kademede bulunan ve unvan sahibi babalar, onu kızlarıyla evlenecek biri olarak görmez ve evliliğe uygun bulmazlardı. Nicholas, sadece oldukça

cesur ve zengin koca arayan insanlar için evlilik listelerinde adı geçecek bir adaydı.

Zaten evlenmek için de eş aramıyordu. Unvanının taşıdığı şerefi gelecek nesillere taşımaya ve genç bir leydiye teklifte bulunmaya hakkı olmadığını uzun süredir biliyordu. Ne olursa olsun asla evlenmeyecekti. Kimse Monticth Vikontu'nun neden bekâr hayatına mahkûm olduğunu bilmiyordu ancak hâlâ onu değiştirebileceğine inanan sayısız iyimser vardı.

Selena Eddington da işte bu iyimserlerden biriydi. Bunu belli etmemek için özen gösteriyordu ama bir kadının ne zaman *sadece* unvanı peşinde olduğunu da anlardı. Selena ilk evliliğini bir baronla yaptıktan sonra artık gözü daha da yükseklerdeydi. Yuvarlak yüzünü saran kısa siyah saçları son modaya uygundu ve göz alıcı bukleleriyle olağanüstü güzellikteydi. İnci beyazı teni, anlamlı bakan ela gözlerini daha da derinleştiriyordu. Yirmi dört yaşında, büyüleyici ve baştan çıkarıcı güzellikte bir kadındı. Nicholas'ın var olan arzusunu kaybetmesi kesinlikle onun suçu değildi.

Şu ana kadar hiçbir kadın, tutkusunu onun kadar uzun süre canlı tutmayı başaramamıştı. Ancak bu ilişkinin bitmesini umuyordu. Her şeyi yapmışlardı. Henüz yeni bir avı gözüne kestirmeden önce, bu ilişkiyi bitirme isteği onu şaşırtan tek şeydi. Bu kararı, yeni biri ilgisini çekene kadar sosyeteyi meşgul edecekti ve Nicholas bu durumdan nefret ediyordu.

Belki yarınki balo buna vesile olurdu. Sezon yeni açıldığından, orada bir sürü genç kız olacaktı. Nicholas iç geçirdi. Tatsız tuzsuz geçen yedi seneden sonra, yirmi yedi yaşında biri olarak genç masumlara düşkünlüğünü yitirmişti.

Bu gecelik Selena'yı terk etmeyecekti, bunda kararlıydı. Şu an dargın olduğundan ve öfkeden kendini kaybetme ihtimaline karşılık bu gece Selena'dan ayrılmayacaktı. Bundan özellikle kaçınacaktı. Yapısı gereği aşırı tutkulu ve hırçın olduğundan, duygusal anlardan kaçınırdı. Kadınların aşırı öfkesine asla dayanamazdı. Gözyaşlarına boğulurlardı ki bu da hoş bir durum değildi. Hayır, baloda buluşuklarında ona her şeyi anlatacaktı. Selena baloda olay çıkaramazdı.

Selena kadehini ateşin hizasında tuttu ve kehribar rengi sıvının, Nicholas'ın aşırı uçlarda gezdiği zaman gözlerinin de beliren gölgeyle tam olarak aynı renkte olduğu gerçeği karşısında hayrete düştü. Gözleri ilk peşinden koşmaya başladığı zaman da altın sarısı renkteydi ancak bir şeyden şikâyet ettiğinde veya memnun olduğunda da bu renge bürünürdü. Özel bir şey hissetmediği zaman, sakın ve umursamaz olduğu anlarda, gözleri neredeyse kırmızıya çalan bir kahverengi tonuna dönerdi. İnsanı daima rahatsız ederdi o gözler, çünkü anlam veremediği bir şekilde gözleri hep parlardı. Sıkıntı veren gözlerini, esmer teni ve uzun koyu kirpikleri tamamlıyordu. Ten rengi buğday rengindeydi ancak çoğu zaman dışarıda olduğundan bronzlaşmıştı. Bu tekin olmayan görüntüsünden onu, altın rengi ışıltıları olan kahverengi saçları kurtarıyordu.

Bu kadar yakışıklı olması nedeniyle, bir kızın onu sadece bir kez görmesi bile kalbinin heyecanla çarpmasına neden olurdu ve bundan gerçekten nefret ederdi Selena. Buna çoğu kez şahit olmuştu. Genç kızlar onun karşısında serseme dönerdi. Yaşlı kadınlar ise arsız tekliflerde bulunurdu. İdare edilmesi çok zordu, buna şüphe yoktu. Reşit olmamış güzel kızlar bile kendilerini tereddütsüz önüne

atıyorlardı. Etkileyici olan sadece yüzü değildi. Onun bu yıkıcı etkisini yok edecek kadar kısa ve hatta hantal olamaz mıydı sanki? Ama hayır, o sanki moda kendisi için yaratılmış gibi daracık pantolonlar ve ceketler giyerek son modaya uygun yaşırdı. Vücudu muhteşemdi - kaslı ama abartılı değildi, boyu uzun ama kararındaydı ve bir atletin çevikliğine sahipti.

Keşke böyle olmasaydı. Selena'nın kalbi, o baktığında artık eskisi gibi hızla çarpıyordu. Bu işi evliliğe götürmekte kararlıydı ve bunun nedeni, sadece hayatında gördüğü en yakışıklı adam olması değildi elbette. O Montietler'in dördüncü Eden Vikontu'ydü ve bununla birlikte muazzam bir servete sahipti.

Peki ama bunu nasıl yapacaktı? Ona olan ilgisini yitirdiği açıkça belliydi ve bir şeyler yapılmalıydı. Aşklarını yeniden alevlendirmek için ne yapabiliirdi? Hyde Park'ta çıplak mı yürümeliydi? Daha çok mu skandallara karışmalıydı? Whites veya Brooks'a mı gitmeliydi - ki bu onu gerçekten çok şaşırtırdı. Hiçbir koşulda kadınlara, tamamen erkeklerle açık olan bu yerlere gitme izni verilmezdi. Belki de onu görmezden gelmeye başlamalıydı. Ya da hatta... ahh, evet, onu başka bir adam için terk etmeliydi! Bu onu öldürürdü! Guruna yenilirdi, daha fazla dayanamazdı. Bu onu kıskançlıktan çıldırtır ve evlenme teklif ederdi.

Selena bu düşünce karşısında heyecanlandı. Bu işe yarayacaktı. Yaramalıydı. Zaten denemek dışında başka seçeneği de yoktu. İşe yaramazsa da kaybedeceği bir şey yoktu, çünkü Nicholas'ı çoktan kaybetmiş görünüyordu. Cesaretini topladı ve ona baktı; Nicholas ellerini kafasının arkasına almış, kanepede uzanır haldeydi. Uyumuştı! İnandırıcı gibi değil! Daha evvel böylesine hakarete uğramamıştı. İki

yıllık kocası bile bunu yapmamıştı. Evet, son çare olarak aşın önlemler almak şarttı.

Yumuşak biçimde seslendi Selena: "Nicholas?" Ve hemen ardından mırıltıya benzer bir cevap geldi. En azından derin uykuya dalmamıştı. "Nicholas, ilişkimiz hakkında uzun süre düşündüm."

"Öyle mi?"

Sesindeki bıkkınlık karşısında tedirgin oldu Selena.

Aynı cesaretle konuşmaya devam etti. "Evet. Ve bir sonuca vardım. Senin bu... sıcaklık diyelim... evet, bunun eksikliğini belki de başkasında fazlasıyla bulacağıma inanıyorum."

"Buna şüphe yok."

Kaşlarını çatıttı Selena. Bunu fazlasıyla olumlu karşılıyordu. "Evet, şu ana kadar... senin yerini alabilecek bir sürü teklif aldım ve karar verdim." Yalan söylemek için bir anlığına duraksadı, ardından gözlerini kapadı ve pat diye söyleyiverdi: "Birini kabul etmeye karar verdim."

Gözlerini açmadan evvel biraz bekledi Selena. Nicholas olduğu yerden milim oynamamış, sonunda hafifçe kıpırdaması ise yarım dakikayı bulmuştu. Yavaşça kalktı ve gözlerini ona dikti. Selena nefesini tuttu. Karşısındaki adamın ifadesi anlaşılmazdı.

Boş kadehini masadan aldı ve Selena'ya uzattı. "Doldurur musun, tatlım?"

"Elbette." Bu yaptığının, yani onu bekletmesinin ne kadar kaba olduğuna aldırmadan dediğini yapmak için yerinden fırladı.

"Şanslı adam kim?"

Selena masanın üzerindeki şişeden bardağa brendi dökmeye başladı. Nicholas'ın sesi hafiften sert miydi ya da onun için mutlu mu olmuştu?

"O bunun gizli kalmasını istiyor, bu yüzden adı vermememi anlayışla karşılırsın."

"Evli mi?"

Siniri yüzünden zorlukla doldurduğu bardağı getirdi. "Hayır. Aslında ilişkimiz adına daha güzel şeylerin mümkün olacağına dair haklı dayanaklarım var. Dediğim gibi, sadece şu an için bunun gizli kalmasını istiyor."

Tedbiri elden bırakmamalıydı, bunu hemen anlamıştı Selena. Onunla olan ilişkisi de gizliydi, Nicholas Park Lane'deki evini asla kullanmaz ve eve davet etmesine rağmen, hizmetçiler yüzünden evinde asla yakınlık göstermezdi. Ama herkes onun Nicholas'ın sevgilisi olduğunu biliyordu. Bu söylenti için Nicholas Eden'la en azından üç kez görünmeniz yeterliydi.

"Ona ihanet etmemi bekleme benden, Nicky." Bunu isteksiz bir gülümsemeyle söylemişti. "Çok yakında kim olduğunu öğreneceksin."

"O zaman neden şimdi adını söylemediğini açıkla?"

Yalan söylediğini anlamış mıydı? Evet, anlamıştı. Bunu tavırlarından çıkarmıştı. Nicholas'ın yerini alabilecek kahrolası kim olabilirdi? Tanıdığı tüm erkekler onunla beraber olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

"Çirkinleşiyorsun, Nicholas." Selena tam zamanında saldırmaya başladı. "Kim olduğu kesinlikle seni ilgilendirmez, bunu kabul etmek canımı acıtsa bile, son zamanlarda eskisi gibi istekli olmadığını görüyorum. Beni artık arzulamadığından başka ne düşünmemi bekliyorsun?"

Bunun böyle olmadığını söyleme fırsatını vermişti. Ancak öyle olmadı.

"Olan bitenin sebebi ne?" Sesi sinirliydi. "Kahrolası balo yüzünden mi? Hepsi bu mu?"

Selena kızgınlıkla, "Tabii ki hayır," dedi.

"Öyle değil mi?" Nicholas sertçe sormuştu. "Bana bu masalı anlatarak, yarın akşamki baloya sana eşlik etmeye beni mecbur edeceğine düşünüyorsun. İşe yaramayacak, tatlım."

Nicholas'ın devasa egosu kesinlikle ölüm sebebi olacaktı, bu kesindi. Bu nasıl bir kendini beğenmişlikti böyle! Onun yerine başkasını seçebileceğine bile inanmıyordu.

Nicholas'ın tek kaşı şaşkınlıkla kalktı ve o an, Selena düşüncelerini sesli dile getirdiğini fark etti. Bocaladı fakat durumu kurtarmaya çalıştı.

Cesurca, "Evet, bu doğru," dedi ve ondan uzaklaşarak şöminenin yanına gitti.

Selena neredeyse öfkesi kadar sıcak olan ateşin başında ileri-geri yürüyüp durdu. Bu adam sevmeyi hiç hak etmemişti.

Bir süre sonra, Selena yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek şöyle dedi: "Üzgünüm, Nicky. İlişkimizi böyle kötü bir şekilde bitirmek istemiyorum. Harikaydın, yani çoğu zaman öyleydin. Ahh, tatlım." İç geçirdi. "Bu konuda yani terk etme işinde uzman olan sensin. Öyle değil mi?"

Nicholas neredeyse kahkahalara boğulacaktı. "Bir amatör için sen de hiç fena sayılmazsın, tatlım."

Rahatlamış halde, "Güzel," dedi Selena ve zorlukla yüzüne baktı. Onu kendisine gülümserken yakaladı. Kahretsin, hikâyesini hâlâ ciddiye almıyordu. "Sen şüphe duymaya devam et, Lord Montieth ama zaman her şeyi gösterecek, değil mi? Sadece beni yeni sevgilimle gördüğün zaman şaşırma."

Selena, ona sırtını dönüp tekrar şöminenin başına gitti. Bir süre sonra tekrar ona döndüğü zaman ise Nicholas çoktan gitmişti.

2. Bölüm

Grosvenor Meydanı'nda bulunan Malory malikânesi ısı ısı parlıyordu ve ev halkının çoğu, Shepford Dükü ve Düşesi'nin balosu için hazırlanmak üzere odalarına çekilmişti. Malikânenin bir ucundan diğer ucuna koşturan hizmetçiler, bugün her zamankinden daha meşguldü.

Lord Marshall'ın kravatu daha fazla kolalanmalıydı. Leydi Clare ise hafif atıştırma bir şeyler istemişti, gün boyu bir şeyler yemek için aşırı gergindi. Leydi Diana sakinleşmek için romlu baharatlı süt içmeliydi. Hayatında ilk kez baloya katılması sebebiyle, iki gündür hiçbir şey yememişti. Lord Travis ise firfırlı yeni gömleğini bulmaya çalışıyordu. Leydi Amy'nin ise ihtiyacı olan tek şey biraz neşeydi. Tanınması mümkün olmayan maskeli bir baloya katılsa bile Leydi Amy, aile içinde baloya katılmak için yeterince büyük olmayan tek kişiydi. Ahh, on beşinde olmak nasıl da berbat!

Ailede davete hazırlandığı halde evde olmayan tek kişi, Lord Edward Malory'nin yeğeni ve aynı zamanda bu ge-

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327

328

329

330

331

332

333

334

335

336

337

338

339

340

341

342

343

344

345

346

347

348

349

350

351

352

353

354

355

356

357

358

359

360

361

362

363

364

365

366

367

368

369

370

371

372

373

374

375

376

377

378

379

380

381

382

383

384

385

386

387

388

389

390

391

392

393

394

395

396

397

398

399

400

401

402

403

404

405

406

407

408

409

410

411

412

413

414

415

416

417

418

419

420

421

422

423

424

425

426

427

428

429

430

431

432

433

434

435

436

437

438

439

440

441

442

443

444

445

446

447

448

449

450

451

452

453

454

455

456

457

458

459

460

461

462

463

464

465

466

467

468

469

470

471

472

473

474

475

476

477

478

479

480

481

482

483

484

485

486

487

488

489

490

491

492

493

494

495

496

497

498

499

500

501

502

503

504

505

506

507

508

509

510

511

512

513

514

515

516

517

518

519

520

521

522

523

524

525

526

527

528

529

530

531

532

533

534

535

536

537

538

539

540

541

542

543

544

545

546

547

548

549

550

551

552

553

554

555

556

557

558

559

560

561

562

563

564

565

566

567

568

569

570

571

572

573

574

575

576

577

578

579

580

581

582

583

584

585

586

587

588

589

590

591

592

593

594

595

596

597

598

599

600

601

602

603

604

605

606

607

608

609

610

611

612

613

614

615

616

617

618

619

620

621

622

623

624

625

626

627

628

629

630

631

632

633

634

635

636

637

638

639

640

641

642

643

644

645

646

647

648

649

650

651

652

653

654

655

656

657

658

659

660

661

662

663

664

665

666

667

668

669

670

671

672

673

674

675

676

677

678

679

680

681

682

683

684

685

686

687

688

689

690

691

692

693

694

695

696

697

698

699

700

701

702

703

704

705

706

707

708

709

710

711

712

713

714

715

716

717

718

719

720

721

722

723

724

725

726

727

728

729

730

731

732

733

734

735

736

737

738

739

740

741

742

743

744

745

746

747

748

749

750

751

752

753

754

755

756

757

758

759

760

761

762

763

764

765

766

767

768

769

770

771

772

773

774

775

776

777

778

779

780

781

782

783

784

785

786

787

788

789

790

791

792

793

794

795

796

797

798

799

800

801

802

803

804

805

806

807

808

809

810

811

812

813

814

815

816

817

818

819

820

821

822

823

824

825

826

827

828

829

830

831

832

833

834

835

836

837

838

839

840

841

842

843

844

845

846

847

848

849

850

851

852

853

854

855

856

857

858

859

860

861

862

863

864

865

866

867

868

869

870

871

872

873

874

875

876

877

878

879

880

881

882

883

884

885

886

887

888

889

890

891

892

893

894

895

896

897

898

899

900

901

902

903

904

905

906

907

908

909

910

911

912

913

914

915

916

917

918

919

920

921

922

923

924

925

926

927

928

929

930

931

932

933

934

935

936

937

938

939

940

941

942

943

944

945

946

947

948

949

950

951

952

953

954

955

956

957

958

959

960

961

962

963

964

965

966

967

968

969

970

971

972

973

974

975

976

977

978

979

980

981

982

983

984

985

986

987

988

989

990

991

992

993

994

995

996

997

998

999

1000

talip olan Fransız, İtalyan, İngiliz, Avustralyalı erkek kalabalığını düşünüyordu ve neden hâlâ evlenmediğini merak ediyordu. Sebebi kesinlikle gayret etmemesi değildi.

Reggie, ona hep böyle seslenirlerdi, içlerinden seçim yapabileceği bir sürü erkeğe sahip olmayı utanç verici buluyordu. Mutlu olabileceği bir düzine, âşık olabileceğini düşündüğü iki düzine aday vardı. Ve Reggie'nin evlenmek için seçmeyi düşündüğü adayları dayıları akıllarından bile geçirmezdi.

İşte bu da kendisini çok seven dört dayıya sahip olmanın dezavantajıydı. Hepsini ayrı ayrı çok severdi. Şu anda kırk beş yaşında olan ama on altı yaşından beri ailenin başında bulunan dayısı Jason, Reggie'nin annesi ile üç erkek kardeşinden mesuldü. Jason bazı zamanlarda sorumluluklarını fazlasıyla ciddiye alırdı. Oldukça sert bir adamdı.

Edward ise tam tersiydi; esprili, neşeli, hoşgörülü, sevecen. Jason'dan bir yaş küçüktü. Edward, Jason'dan hızlı davranmış ve yirmi iki yaşındayken Charlotte ile evlenmişti. İkisi erkek, üçü kız olmak üzere beş çocuğu vardı. Ailenin ortancası olan on dokuz yaşındaki kuzen Travis, Reggie ile aynı yaştaydı. Jason'ın da tek oğlu ile birlikte hepsi yaşamları boyunca birbirlerinin oyun arkadaşı olmuşlardı.

Reggie'nin annesi Melissa, kendisinden büyük diğer iki erkek kardeşinden neredeyse yedi yaş daha gençti. Onun doğumundan iki sene sonra da James dünyaya gelmişti.

James, dayıları arasında boyun eğmez olandı, ne olursa olsun asla vazgeçmez ve burnunun dikine giden biriydi. Artık otuz beş yaşındaydı ve adı pek fazla anılmazdı. Jason ile Edward'ın olduğu bir ortamda, James hiç var olmamış gibi davranılırdı. Yine de hatalarına rağmen Reggie onu

hâlâ severdi. Çok özlerdi ve özlediği kimi zamanlarda onu gizlice görmek zorunda kalmıştı. Geçen dokuz yıl içerisinde onu toplam altı kez görmüştü ve sonuncusu bundan iki yıldan önceydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Anthony en sevdiği dayısıydı. Aynı zamanda Reggie'nin yanında olan tek kişiydi. Dayısı Anthony, tıpkı Reggie ve annesi gibi siyah saçlara, çivit mavisini gözlere sahipti. Amy, bu ayrıksı görünümlelerinden ötürü Reggie'nin kulağına büyük büyükannelerinin Çingene olduğunu fısıldamıştı. Elbette ailede kimse bu skandal gerçeği doğrulamazdı. Belki de onu bu kadar çok sevmesinin sebebi, dayısının da kendisi gibi vurdumduymaz olmasıydı.

Ailenin en küçüğü olan, otuz dört yaşındaki Anthony bir dayıdan çok ağabey gibiydi. Kardeşi James Londra'dan ayrıldığından bu yana, şaşırtıcı şekilde sosyetenin en ünlü çapkını haline gelmişti. James zaman zaman acımasız olsa da Jason'a benzerdi, oysa Anthony ise Edward ile benzer kişiliklere sahipti. Cesur, atılgan ve fazlasıyla büyüleyiciydi. Kimsenin kendisi için ne düşündüğünü umursamaz fakat önemseydiği insanları mutlu etmek için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Reggie gülümsedi. Sevgililerini, acayip arkadaşlarını, sebep olduğu tüm skandalları, yaptığı düelloları, oynadığı büyük kumarları düşününce Reggie, Anthony Dayı'nın sevimli bir sahtekâr olduğu kanaatine vardı. Serseri arkadaşlarından bir tanesinin bile kendisine yan gözle bakması boks maçına davetiye demektir. Dayısını görmeye gittiği zaman, orda bulunan en azılı zamparalar bile düşüncelerini belli etmemeyi ve ufak tefek şakalarla durumu kabullenmeyi öğrenmişlerdi. Bu adamlarla aynı ortamda

bulunduğunu bilse dayısı Jason, özellikle Anthony'ninki olmak üzere, pek çok kişinin kafasını koparırdı. Ama Jason Dayı'nın bu tip durumlardan asla haberi olmazdı, dayısı Edward da bazı şeylerden şüphelense bile dayısı Jason kadar sert çıkmazdı.

Reggie, ailesini iki yaşındayken kaybettiğinden beri dört dayının elinde büyümüşü ve onu yeğenleri gibi görmekten çok evlatları gibi benimsemişlerdi. Altı yaşına bastığı andan itibaren de Reggie'yi resmi olarak kendi aralarında bölüşmüşlerdi. O zamanlar dayısı Edward, diğer dayıları James ve Anthony gibi Londra'da yaşıyordu. Onun taşrada kalma yönündeki ısrarı yüzünden, diğer üç dayısı Jason'la büyük bir münakaşa yaşamıştı. Dayısı Jason sonunda pes etmiş ve diğer dayılarını daha sık görebilmesi için dayısı Edward'ın yanında her yıl altı ay kalmasına izin vermişti.

On bir yaşına geldiğinde, Anthony kendisiyle eşit zaman geçirecek kadar büyüdüğüne kanaat getirmişti. Onunla da yaz aylarını geçirmesine izin verilmişti ve o zamanlarda onunla bolca oynardı. Anthony, bekâr evinin her geçen yıl bir yuvaya dönüşmesinden ötürü mutluydu ve bu, her seferinde daha da kolay oluyordu, çünkü Reggie ile birlikte bakıcısı ve özel öğretmeni de geliyordu. Anthony ve Reggie haftada iki kez Edward ve ailesiyle birlikte akşam yemeği yedi. Tüm bu sıcak aile ortamına rağmen, Anthony evlenme konusunda hiç de istekli değildi. Hâlâ bekârdı. Ve Reggie'nin sosyeteye takdim edilmesinin ardından artık yılın belli bir zamanını onunla geçirmesi uygun değildi, bu yüzden dayısını düzensiz aralıklarla görür olmuştu.

Ahh, yakında evlenebilirim, diye düşündü. Ama bu istediği bir şey değildi. Önündeki birkaç yılın daha tadını çıkarabilirdi. Aslında bu evlenme fikri dayılarının istediği

şeydi. Tüm genç kızlar bunu istemez miydi? Bunu konuşmak için buluşmuşlar ve Reggie'nin ailesini terk etmeye henüz hazır olmadığı yönündeki tüm itirazlarına rağmen, sonunda dayıları iyi niyetli yaklaşımlarıyla onu pes ettirmeyi başarmıştı.

O zamandan beri onları memnun edebilmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı, çünkü onların hepsini çok seviyordu. Bir sürü talibi çıkmış, bir amcasının beğendiğini diğer amcası kusurlu bulup beğenmemişti. Avrupa seyahatlerinde de arayışa devam etmiş ama karşılaştığı her erkeğe eleştirel gözle bakmaktan fena halde bıkmıştı. Arkadaşlık kuramıyor, rahatına bakamıyordu. Her erkek dikkatlice incelenmek zorundaydı - seçeceği kişi sadece bir nesne miydi? Ya da tüm dayılarının onaylayacağı bir büyücü mü?

Böyle bir adamın varolmadığına inanmaya başlamıştı ve çaresizce bu arayışına son vermek istiyordu. Onu anlayan tek kişi olan ve dayısı Jason ile arasını yumuşatan Anthony'yi görmek istiyordu. Ne var ki Londra'ya döndüğünde, Anthony de taşrada bir arkadaşını ziyaret ediyordu ve dün akşama kadar da dönmemişti.

Reggie iki kez onu görmeye gitmiş ama ikisinde de bulamayınca ona bir not bırakmıştı. Şu ana kadar notu almış olmalıydı. O zaman neden hâlâ gelmemişti?

Tam da bunu düşünürken evin önünden gelen at arabasının sesini duydu. Sevinçle gülümsedi.

"Sonunda!"

"Ne oldu?" dedi Meg merakla. "Daha işim bitmedi. Saçını toplamamın kolay bir iş olmadığını bilmelisin. Israrla söylüyorum, kestir şu saçını. Hem beni kurtar hem de zamanını boşa harcama."

"Boş ver, Meg." Reggie ileri atıldığından birkaç saç tokaşı yere düştü. "Tony Dayı geldi!"
"Dur, bu halde nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Meg'in sesi öfkeliydi.

Reggie, Meg'in yüksek sesle, "Regina Ashton!" demesini duymazdan gelerek bir hışımla odadan çıktı. Alt katı salona inen merdivenlere ulaşana kadar koştu ancak o an, üzerinde neredeyse hiçbir şey olmadığını fark etti ve kararlı olarak köşeye sindi. Ama onun yerine bir kadın sesi duydu ve köşeden hızlı bir bakışla kâhyanın buyur ettiği kişinin, dayısı Tony değil de bir kadın olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Kadının birkaç gün önce Hyde Park'ta karşılaştığı Leydi bilmem-kim olduğunu fark etti. Kahretsin, Tony hangi cehennemde kalmıştı!

Tam o anda Meg koluna girip onu odasına doğru çekiştirdi. Meg de tıpkı Tess gibi, yıllardır Reggie'nin bakıcısı olduğundan üzerinde söz hakkına sahipti.

"İç çamaşırlarınla orada dikilmek gibi bir rezilliğini bir daha görürsem!" Meg Reggie'yi sandalyesine oturması için çektiştirirken azarlardı.

"Tony Dayı'nın geldiğini sandım."

"Bu bir mazeret değil."

"Biliyorum fakat onu bu gece görmem gerek. Nedenini biliyorsun, Meg. Bana yardım edebilecek tek kişi o. Jason Dayı'ya yazacak ve sonrasında ben de en sonunda rahat bir nefes alacağım."

"Markiye senin yararına olacak ne söylemesini bekliyorsun?"

Reggie gülümsedi. "Bana bir koca bulmalarını isteyeceğim."

Meg kafasını sallayıp iç çekti. "Ahh, kızım. Onların senin için bulacakları adamı beğenmeyeceksin."

"Belki de. Ama artık bunu zerre kadar umursamıyorum. Evleneceğim adamı benim seçmem hoş olurdu ancak kimi seçersem seçeyim, o kişi kötü bir tercih oluyor. Yıl boyunca hoşlanmadığım bir sürü parti ve baloya gidip boy gösterdim. Bunu diyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama kendi balomda ilk dansımı yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu oldukça normal, tatlım," diyerek yatıştırmaya çalıştı Meg.

"Tony Dayı anlayıp yardım etmeye istekli olduğu sürece, benim de istediğim bu işte. Taşraya çekilmek ve orada yeniden huzur içinde yaşamaktan başka bir şey istemiyorum - bir kocam olsun ya da olmasın. Bu gece doğru adamı bulursam, bu hengâmeye son vermek için her şeyi yapıp onunla hemen yarın evlenebilirdim. Ancak bunun olmayacağını biliyorum, bu yüzden en iyisi o kişiyi dayılarımın bulmasına izin vermek. Onları biraz tanıyorsam, bunun yıllar alacağını tahmin ediyorum. Sen de biliyorsun ki hiçbir konuda ortak karara varamazlar. Ben de bu süre içinde Haverston'a giderim."

"Senin kendi başına yapamayacağını, nasıl olup da Tony Dayı'nın yapabileceğini anlayamıyorum. Sen marki dayından birazcık olsun korkmazsın ki. İstedığın zaman o adamı parmağında oynatıyorsun. Niye öyle bakıyorsun, hiç yapmadığın şey mi? Sadece ona ne kadar mutsuz olduğunu söyle ve o da-"

"Bunu yapamam!" Reggie nefes nefese konuşmuştu. "Jason Dayı'nın beni mutsuz ettiği düşüncesine kapılmamı istemem. Kendini asla affetmez."

"Çok fazla iyi kalplisin, kızım," diye mırıldandı Meg. "Bu da seni mutsuz edecek."

"Hayır. Bak işte, bu yüzden ilk olarak Tony Dayı'nın Jason Dayı'ya yazmasını istiyorum. Hâlâ burada kalmamda ısrar ederse, bu bana buradan başka nereye gitme seçeneği bırakır? Ama Tony Dayı'nın mektubu görmezden gelinirse, o zaman bu planın işe yaramayacağını anlarım ve yine de başka bir şeyler düşünme şansım olur."

"Hımm, bu geceki baloda eminim ki Lord Anthony'yi göreceksiniz."

"Hayır. O balolardan nefret eder. Benim için bile bunlardan birine katılmaz. Ahh, Tanrım! Onunla görüşmem sanıyorum yarın sabaha kadar beklemek zorunda." Meg kaşlarını çatı ve yüzünü çevirdi. "Bu ifade de neyin nesi? Benim bilmediğim ne biliyorsun?" Reggie ısrarla sormuştu.

Meg omuz silkti. "Sadece... büyük ihtimal Lord Anthony sabaha gitmiş olacak ve üç ya da dört gün dönmeyecek. Yine de o kadar zaman bekleyebilirsin."

"Gideceğini kim söyledi?"

"Lord Edward'ın eşine, markinin onu çağırttığını söylerken kulak misafiri oldum. Başımı soktuğu bela yüzünden tekrar azarlanacakmış."

"Hayır!" dedi perişan halde. "Henüz gitmedi, değil mi?"

"Aslında hayır." Meg gülümsedi. "O haylaz, ağabeyiyle yüz yüze gelmekten korkmaz. Buradan ayrılmayı elinden geldiğince erteleyeceğine eminim."

"O zaman bu gece onu görmek zorundayım. Bu harika. Hem Jason Dayı ile bizzat görüşmesi mektuptan daha etkili olur."

"Ama Lord Anthony'nin evine şimdi gidemezsin," diyerek itiraz etti Meg. "Balo vakti neredeyse geldi."

"O zaman derhal beni hazırla. Tony sadece birkaç sokak ötede oturuyor. Kuzenlerim ayrılmadan önce arabayla gidip gelebilirim."

Diğerleri gitmek için çoktan hazırды ve Reggie birkaç dakika sonra aceleyle merdivenleri indiğinde, herkes onu bekliyordu. Bu bir parça rahatsız ediciydi ama o kadar da berbat değildi. Odaya girdi ve diğerlerini zarif bir gülümsemeyle selamladı, en büyük kuzenini kenara çekti.

"Marshall, gerçekten bunu sana sormaktan nefret ediyorum ama ayrılmadan önce birkaç dakikalığına faytonu ödünç almak istiyorum."

"Ne?"

Fısıldayarak konuşuyordu fakat Marshall'ın yüksek sesli cevabı tüm bakışların onlara dönmesine neden oldu. İç çekti. "Marshall sanki dünyaları istiyormuşum gibi davranmana gerek yok."

Etrafındakiler tarafından izlendiğini fark edince, Marshall toparlanıp kontrolü sağlamaya çalıştı ve en mantıklı sesiyle, "Zaten on dakikadır hepimiz seni bekliyoruz ve şimdi bizi daha fazla bekletmeyi mi öneriyorsun?" dedi.

Marshall üç kere kızgınlıkla soluk alıp verdi ama Reggie diğer kuzenlerine bakmaktan kaçındı. "Önemli olmasa sormazdım, Marshall. Yarım saatten fazla sürmez... tamam, bak bir saati geçmez. Tony Dayı'yı görmem gerek."

"Hayır, hayır, hayır!" Bu cevap, sesini neredeyse hiç yükseltmeyen Diana'dan gelmişti. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin, Reggie? Bu sen olamazsın. Bizi bekleteceksin! Derhal gitmeliyiz."

"Saçma!" diye cevapladı Reggie. "Orada ilk bulunan olmak istemezsiniz, değil mi?"

Clare hırçınlıkla tartışmaya katılarak, "Geç kalıp en

son giden de olmak istemeyiz," dedi. "Balo bir buçuk saat içinde başlayacak ve oraya gitmemiz zaman alacaktır. Tony Amca'yı şu anda görmek neden bu kadar önemli?"

"Bu kişisel bir konu. Ve bekleyemez. Sabah ilk işi olarak Haverston'a doğru yola çıkacak. Eğer şimdi gitmezsem onunla bir daha konuşamam."

"Bir daha geri dönene kadar tabii," dedi Clare. "Neden o zamana kadar bekleyemez?"

"Çünkü bekleyemez işte." Kendisine karşı çıkan tüm kuzenlerine ve orada bekleyen tedirgin Leydi bilmemkime bakarak pes etti. "Pekâlâ, Marshall uşaklardan birine bana bir fayton kiralamalarını söyle, işim biter bitmez size baloda katılacağım."

"Söz konusu dahi olamaz."

Marshall'ın keyfi kaçmıştı. En büyükleri olduğundan, birinin başı bela girdiğinde sorumlunun yine kendisi olacağını biliyordu. Ama bu sefer böyle olmayacaktı. Yaşça daha büyük ve akıllıydı, Reggie her zamanki gibi istediği şekilde davranamayacaktı.

Marshall katı bir ses tonuyla konuştu: "Kiralık araba mı? Gecenin bu saatinde? Bunun güvenli olmadığını sen de biliyorsun, Reggie."

"Travis benimle gelebilir."

"Ama Travis bunu istemiyor!" Bahsi geçen kuzen hemen cevaplamıştı. "Ve o bebe mavis gözlerini üzerimden çek, Reggie. Balo için geç kalmaya hiç niyetim yok."

"Lütfen, Travis."

"Hayır."

Reggie bu sevimsiz yüzlere baktı. Boyun eğmeyecekti. "O zaman ben de baloya gitmem. En önce gitmek istemiyorum."

"Ahh, hayır." Marshall kızgınlıkla başını salladı. "Seni çok iyi tanıyorum, sevgili kuzenim. Biz gider gitmez sen de ardımızdan evden çıkıp Anthony Amca'ya gideceksin. Babam beni öldürür."

"Bundan daha iyi bir planım var, Marshall," dedi Reggie kesin bir dille. "Tony Dayı'ya mesaj gönderip onun buraya gelmesini bekleyeceğim."

Marshall planındaki boşlukları bulmaya çalışarak, "Ya gelmezse?" dedi. "Senin peşinden koşmak dışında yapacağı daha önemli işleri var. Belki evde bile olmayabilir. Söz konusu bile olamaz. Bizimle geliyorsun ve bu konu burada kapanmıştır."

"Gelmeyeceğim."

"Geleceksin!"

"Benim arabamı kullanabilir." Bir anda bütün gözler misafire doğru döndü. "Şoförüm ve hizmetkârım yıllardır benimle çalışmakta. Onu istediği yere güvenle götürüp ardından da baloya getirebilirler."

Reggie'nin gülüşü büyüleyiciydi. "Harika! Siz gerçek bir kurtarıcısınız, Leydi...?"

"Eddington," diye sözünü tamamladı kadın. "Bu hafta içi sizinle karşılaşmıştık."

"Evet, parkta. Hatırlıyorum. Bu yıl içerisinde bir sürü insanla karşılaştım ve isimleri hatırlamakta güçlük çeker oldum. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Önemli değil. Yardımcı olabildiğime memnunum."

Ahh, Selena memnundu - ta ki bu aileyle aynı odada bulunana kadar. Balo için kavalyesi olarak Marshall Malory'yi kabul etmesi zaten yeterince kötüydü. Ama onca adam içinde, sabahtan beri gönderdiği notlar karşısında teklifini herhangi bir mazeretle reddetmeyen tek kişi oydu. Kendi-

sinden daha genç olan Malory, Selena'nın son umuduydu. Ve burada, bu küçük çocuk yüzünden bir aile tartışması-
nın tam ortasında kalmıştı.

"Marshall, işte şimdi kesinlikle herhangi bir itirazda bulunamazsın," dedi Reggie.

"Hayır, bulunamam," dedi gönülsüzce. "Ama sadece bir saatliğine dediğini unutma, kuzen. Babam yokluğunun farkına varmadan baloda olsan senin için iyi olur. Aksi halde olabilecekleri biliyorsun."

3. Bölüm

Gözlerini odanın karşısında bulunan dayısına dikip, "Ama ben ciddiym, Tony!" diye haykırdı Reggie. "Benden nasıl şüphe duyarsın. Bu çok acil, Tony." Anthony, dört dayısı arasında vaftiz adıyla seslenebildiği tek kişiydi.

Dayısı gününü kulüpte kumar oynayıp içki içerek geçirdiğinden, Reggie yirmi dakika daha dayısının uykudan kalkmasını beklemek zorunda kalmıştı. Diğer on dakikası da bu konuda ne kadar ciddi olduğuna dayısını inandırmaya çalışmakla geçmişti. Yarım saati çoktan dolmuş ve anlatacaklarına daha yeni başlamıştı. Marshall onu kesinlikle öldürecekti.

"Hadi ama kedicik. Taşrada bir hafta dayanamaz yine Londra'yı özlersin. Kafanı dinlemek istiyorsan Eddie'ye hasta olduğunu falan söyle. Odanda sakın birkaç gün geçirdikten sonra, bu konuda seni ciddiye almadığım için bana teşekkür edeceksin."

"Son bir yılda eğlenmekten başka bir şey yapmadım." Reggie kendinden emin konuşmaya çalışıyordu. "Parti

parti dolaştım ve Tony, bu gezmelerde değişmeyen tek şey olan eğlenceden bile yorulmuş. Böyle devam da edebilirdim. Tüm sezonu Haverston'da geçirmeyi önermiyorum, sadece birkaç haftalığına kendimi toparlayabilmek için istiyorum. Şu koca bulma işi ölüm sebebim olacak. Gerçekten."

"Hiç kimse sana karşına çıkan ilk kişiyle evlenmek zorunda olduğunu söylemiyor, kedicik," dedi Anthony.

"İlk kişi mi? Yüzlercesi var, Tony. Benim için 'soğuk nevale' dediklerini de bilmelisin."

"Tanrı aşkına, kim söylüyor bunu?"

"Soğuk nevale durumumu mükemmel şekilde açıklıyor. Soğuk ve iticiyim. Öyle olmak zorundayım, çünkü boş yere kimseye umut veremem."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Anthony ısrarla.

"Geçtiğimiz sezon bitmeden uzunca bir süre önce, Sör John Dodsley'i tutmuştum."

"Şu yaşlı namussuzu mu? Niye yaptın bunu?"

"Hımm, bana yardımcı olması için tuttum," diye itiraf etti Reggie. "Yaşlı namussuz olarak nitelendirdiğin o adam herkesi tanıyor. Aynı zamanda herkes hakkında bilinmesi gereken gerçekleri de biliyor. Altıncı talibim, sen ve diğer dayılarımın yaptığı sınavda başarısız olduktan sonra, daha fazla genç adamı buna maruz bırakmanın hiçbir sonuç vermeyeceğini anlamıştım. Katıldığım her buluşmaya gelmesi için Dodsley'e ödeme yaptım. Senin ve diğerlerinin bir erkekte onaylamadığı özelliklerin bir listesini hazırladı ve bu listeye göre görüştüğüm her adamla ilgili fikrini beyan etti. Bu da beni zaman kaybından ve hayal kırıklığı yaşamaktan kurtardı ama soğuk nevale lakabını da bana miras bıraktı. İmkânsız, Tony. Jason'ı memnun etsem, sen

memnun olmuyorsun ve sen memnun olsan Edward olmuyor. Tanrıya şükür ki James Dayı burada değil. Hepinizin onaylayacağı bir adam mümkün değil."

"Çok aptalca," diye itiraz etti Anthony. "Hazırda kabul görececek düzinelerce adam biliyorum."

"Öyle mi? Beni gerçekten onlardan biriyle mi evlendirmek istiyorsun?"

Anthony'nin yüzü üzüntüyle kırıştı ama hemen sonrasında gülümseyerek, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

"O zaman halimi anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Fakat kedicik, sen evlenmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Ve benim için bulacağın kişinin de beni mutlu edeceğinden eminim."

"Efendim?" diyerek bakakaldı dayısı. "Ahh, hayır olmaz. Bu sorumluluğu benim üzerime yıkamazsın, Reggie."

"Tamam o zaman," diye onayladı Reggie. "Bunu Jason Dayı'ya bırakırız."

"Saçmalama. Seni de kendisi gibi bir zorbayla evlendirir."

"Yok artık! Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun." Reggie gülümsedi.

"Pekâlâ, biraz daha açıkla."

"Tony, en azından buluştuğum her adam için değerlendirme yapmak zorunda kalmayacağım. Dans edeceğim kişinin koca olmaya uygun olup olmadığını düşünmeden ve detaylıca inceleme yapmadan, herhangi bir adamla konuşabilmenin keyfini çıkaracağım. Baktığım her adam için, 'Onunla evlenmeli miyim?' diye düşünmeye mecbur hissediyorum. 'Acaba bana onun gibi iyi ve anlayışlı olabilecek mi?' diye- " Reggie kıpkırmızı olarak sustu.

"Onun kadar?"

"Ah, sen de biliyorsun." Reggie iç çekti. "Karşılaştığım her adamı seninle ve diğer dayılarım ile karşılaştırıyorum. Buna engel olamıyorum. Neredeyse, keşke hepiniz beni bu kadar çok sevmeseydiniz diyorum. Beni çok şımarttınız. Kocamın da sizin gibi olmasını istiyorum."

Tony kahkahalarla gülmeye başladığında Reggie sükûnetini kaybetti. "Komik olduğumu sanıyorsun, değil mi? Senin böyle bir sorunla karşılaştığını sanmıyorum. Ve eğer bundan bir süreliğine kurtulmazsam, yemin ederim ki James Day'ı bulmaya çalışır ve beni yanına almasını isterim, yaparım bunu!"

Birden kendine geldi Anthony. James'e en yakın kişi olmasına rağmen, kardeşinin son yaptığı şey sonrasında o bile bir hayli öfkeliydi.

"Böyle konuşma, Reggie," diye uyardı. "Sağlıklı düşünmüyorsun. James'i çağırmak işleri düzeltmekten ziyade daha kötü yapar."

Reggie acımasızca konuşmaya devam etti. "O zaman bir süreliğine eve dönmek istediğimi ve artık koca aramaktan vazgeçip, siz üçünüzün evlenmem için mutabık kalacağı birini bulana kadar bekleyeceğimi de Jason Day'ya söyleyecek misin?"

"Yeter artık, Reggie. Jason da bu fikirden benim hoşlandığımdan fazla hoşlanmayacaktır. Sevdiğin birini bulup kararını sen vermelisin."

"Bunu denedim."

Anthony azarlayarak, "Ama Lord Medhurst kibirli herifin tekiydi," dedi.

"Bunu bilmiyor muydum? Onun zaten öyle biri olduğunu düşünüyordum. Pekâlâ, âşık olmak için yeterliydi."

"Eddie kötü bir baba olacağına karar vermeseydi, Newel ile olabilirdin." Anthony azarlamaya devam etti.

"Ve Edward Day'ı son derecede haklıydı. Yine de âşık olmak için yeterliydi."

"İnsanı nasıl bunalıma sokacağını çok iyi biliyorsun, kedicik. Sen de biliyorsun ki biz senin için en iyi olanı istiyoruz."

"Biliyorum ve bu yüzden sizi seviyorum. Ve üç dayımın da ortak noktada birleşip seçeceği kişinin, benim için kusursuz bir eş olacağını düşünüyorum."

"Öyle mi?" Tony gülümsedi. "Ben bundan pek emin değilim. Eğer Jason bunu kabul ederse, bulacağı kişi kesinlikle bana benzemeyen biri olacaktır."

Dalga geçiyordu Anthony. Kendisine benzer birini yeğeni için uygun olmadığını düşünerek onaylanmayacak biri varsa, bu ancak Tony'nin bizzat kendisi olurdu. Reggie kahkaha attı. "Pekâlâ, kocamı her zaman istediğin gibi değiştirebilirsin, Tony. Tabii ben sağ salim evlendikten sonra."

4. Bölüm

Nicholas Eden, Green Park bitiminde atını dizginlediğinde, Percival Alden zafer dolu bir sesle omzunun üzerinden geriye doğru bağırdı: "Bana yirmi pound borcun var, Nick!" Vikont Nicholas Eden, Percy'ye karanlık bir bakış attı.

Atlarıyla bir çember çizerek yürüdüler. İki arkadaş Boodles'tan henüz dönmüşlerdi, Percy yeni siyah atından bahsettiğinde iyi bir kâğıt oyununu henüz bitirmişlerdi. Nicholas bu yarış teklifini kabul etmek için yeterince sarhoştı. "Bir daha bunu yapmamam gerektiğini hatırlat, tamam mı?"

Percy bunun fazlasıyla komik olduğunu düşündü ve kâhkahalarla gülmeye başladı, az kalsın dengesini kaybediyordu.

"Niyetin olduğunda ve özellikle de sen kafayı bu kadar takmışken, seni yapacağın işten alıkoyacak biri varmış gibi. Fakat aldırma eski dostum. Büyük ihtimal ertesi sabah bugünü hatırlamayacaksın bile, hatırlasan bile nasılsa inan-

mak istemeyeceksin. Ahh, bu lanet olası ay ihtiyaç duyduğunda nerede olur?"

Nicholas bulut kümesinin ardındaki gümüş topa baktı. Başı dönüyordu. Kahretsin! Yarışın onu az da olsa ayıltması gerekirdi. Sarsak bakışlarını arkadaşının üstünde gezdirdi. "Bu at için ne kadar istiyorsun, Percy?"

"Satmaya niyetim yok. Onunla kazanacağım daha çok yarış var."

Nicholas inatla sordu: "Ne kadar?"

"Onun için iki yüz elli pound ödedim ama be-"

"O zaman üç yüz pound veriyorum."

"Satılık değil."

"Dört yüz pound."

"Ahh, hadi ama Nick," diyerek itiraz etti Percy.

"Beş yüz olsun."

"Pekâlâ, sabaha onu sana gönderirim."

Nicholas memnuniyetle gülümsedi.

"Teklifi bin pounda kadar artırmalıydım aslında." Percy güldü. "Ama bu atın aynı cinsinden, iki yüz elli pounda nereden alabileceğimi biliyorum. Ve bunun içinde senden çıkar sağlamak istemiyorum."

Nicholas kâhkahalarla gülererek, "Burada harcanıyorsun, Percy. Smithfield Pazarı'nda işin seni bekliyor," dedi.

"Böylece anneme doğduğum güne lanet etmesi için bir sebep daha vereyim. Hayır, almayayım ben. Senin gibilerle pazarlık edip ufak tefek kazançlar sağlamanın tadını çıkararak yaşamaya devam edeceğim. Böylesi daha eğlenceli, değil mi? Hazır eğlenceden söz etmişken, senin bu gece Shepford balosunda olman gerekmiyor muydu?"

"Lanet olsun!" Nicholas'ın az önceki neşeli hali gitti, öfkeliydi. "Bunu bana neden hatırlatmak zorundasın?"

"Bugünkü iyiliğim de bu işte."
"Benim küçük kuşumun kanatlarının kesilme zamanı gelmeseydi, o yerin yakınından bile geçmezdim."

"Tepenin tasını attırdı, değil mi?"
"Beni kışkandırdığını sanıyor, gerçekten yaptığı planın işe yaradığını düşünüyor!" dedi Nicholas öfkeyle.

"Seni kışkandırmak mı?" Percy kahkahayı patlattı. "O günün gelmesini en çok ben isterim, arkadaşım."
"Sen de gelip performansına şahit olabilirsin. Leydi E için tüm bu olan bitenin unutulmaz olmasını istiyorum," dedi Nicholas.

"Zavallı adamın işini dışarıda bitirmeyeceksin, değil mi?"

"Aman Tanrım, bir kadın yüzünden mi? Tabii ki öyle yapmayacağım. Ne var ki ben ona yeni sevgiliyle mutluluklar dilerken, o bunun böyle olacağını sanacak. Ve beni son görüşü olacağından kendi aptallığına yanacak."

"Güzel ve mutlu bir son," dedi Percy. "Bakarsın benim de bir ara işime yarar, aklımda bulunsun. Baksana, onla olmam için neden bana izin vermiyorsun? Leydi E oldukça hoş bir kadın." Percy'nin gözü sokağın karşısına takıldı. "Tam da sözü edilmişken... ilerideki onun at arabası değil mi?"

Nicholas işaret edilen yere bakarak başıyla onayladı. Parlak tonlarda pembe-yeşil arabasını nerede olsa tanırdı. Nicholas, "İmkânsız," diye kekeledi. "Bu baloya geç kalacağına ölmeyi tercih ederdi. Balo başlayalı çok oldu."

"Bugüne kadar böylesine gösterişli bir başka araba görmedim," diye belirtti Percy. "Benimkini de bu renklere boyamalıyım."

Nicholas ona korkunç bir bakış atarak, "Bu sokakta kimin yaşadığını biliyor muyuz?" diye arkadaşına sordu.

"Aklıma gelen kimse yok," dedi Percy. "Ahh, bekle bir dakika! Önünde durduğu evin kime ait olduğunu biliyorum sanırım. Ev genç Malory'nin... adı neydi? Sen biliyorsun. Senelerdir buralara uğramayan serseri değil de ötekisi işte, hani şu kimsenin olamayacağı kadar iyi nişancı. Tamam buldum! Anthony, Lord Anthony. Aman Tanrım! Seni onla kışkandırmayı düşünmüyor, değil mi? Sen bile bu adamla boy ölçüşemezsin, Nick."

Nicholas cevap vermedi. Yavaşça parktan çıktı ve sokağın karşısına geçti. Eğer arabanın sahibi Selena ise Nicholas'ı nerede bulacağını biliyor olmalıydı, çünkü kulüpten çıkıp eve giderken hep bu yolu kullanırdı. Ne var ki Percy arabaya dikkat etmeseydi, kendisi de büyük olasılıkla fark etmeyip yanından geçip gidecekti. Ama şimdi meraklanmıştı. Onun geçmesini bekleyen Selena kapısı kapalı arabanın içinde mi oturuyordu? O kahrolası baloya gidecek birini bulamamış ve tekrardan kendisinin eşlik etmesi konusunda ısrarcı mı olacaktı? Anthony Malory'yi tanıyor olması imkânsızdı. O ve ahbabları, sosyete de olup biten her şeye burunlarını sokan serserilerdi ve tamamen farklı bir kulvardaydılar. Nicholas da kendince lekeli bir itibara sahipti fakat o bile bu serserilerle bir tutulamazdı.

Ama ya bir şekilde Anthony Malory ile tanışmışsa? Yine de Selena bu gece buraya gelmezdi. Shepford balosu vardı, son bir aydır konuştuğu tek şey buydu.

Peki ya buraya Malory ile buluşmak için geldiyse? Nicholas sokağın ilerisinde, yol kenarında durdu. Percy panikle onu takip etti. "Seni buraya meydan okuman için getirmedim, biliyorsun," dedi dürüstçe Percy. "Aptalca bir şey yapmayı aklından geçirmiyorsun, değil mi?"

Nicholas haince gülümsedi. "Düşünüyorum da Percy, oradaki Leydi E ise her an dışarı çıkabilir."

"Nasıl anladın?"
"Balo. Geç kalmış olabilir ama kesinlikle kaçırmayacak. Tabii yine de her şeye rağmen kaçırarak. Evet, bu yüzden oldukça önemli bir fırsatı da kaçırmış olacak. Bir kadın hayatındaki erkeği görmezden gelecek kadar bir şeyle meşgul olmamalı. Alacağı ders de bu olacak. Böylece aynı hatayı bir daha yapmayacaktır."

Percy endişeyle, "Kahrolası, aklından neler geçiyor?" diye sordu.

Nicholas cevap vermedi, çünkü açılan kapı dikkatini dağıtmıştı. Selena Eddington dışarı adımını atarken yüzündeki gülümseme daha da aydınlandı. Gözlerini kısa siyah tülle kapatıyordu, ellerini yüzüne götürmüştü ama Nicky bu siyah saçları nerede olsa tanırdı. Boynunu saran, uzun kürk yakalı bir pelerin giyiyordu. Pelerin tatlı, gül rengi elbisesini ortaya çıkararak omuzlarından dökülüyordu. Nicholas geri çekilmişti. Gül rengi? Bu onun rengi değildi. Bu rengi, uzun yıllar önce herhangi bir pişmanlık hissetmeden kaybettiği masumiyetle bağdaştırırdı. Shepford Düşesi'ni gençliği ile etkilemek istemiş olabileceğine kanaat getirdi.

Arkasında duran adama doğru döndü ve işte o an Nicholas, Anthony Malory'yi tanıdı. Bire bir tanışıklıkları olmamasına rağmen, kulüpte sıkça gördüğü kadarıyla bu karanlık bakışı iyi biliyordu. Selena onu çekici bulurdu, Nicholas bunu kabul etmek zorundaydı. Pekâlâ, bundan sonrası için ona şans diliyordu. Malory, Nicholas'tan bile daha müzmin bir bekârdı. Bu işi de asla evliliğe götüremeyecekti. Selena bunun farkında değil miydi?

Malory'yi kucaklayıp ardından ona hızla bir öpücük vermesini şaşkınlıkla izledi. Üzerinde sadece sabahlık olduğuna bakılırsa Selena ile baloya gitmeyeceği açıktı.

"Pekâlâ, buna ne diyorsun?" Percy atıyla biraz daha yaklaşıırken rahatlamış halde konuştu. "Leydi E, değil mi?"
"Evet ve araba bu yöne doğru gelecek Percy, bu yüzden diğer yöne gidiyorum. Bana bir iyilik yap ve yapabildiğin kadar hızlı biçimde köşeyi dönmelerini engelle."

"Saçmalama, ne yapacaksın?"

"Leydi E'yi eve götüreceğim, başka ne olabilir ki?" Nicholas kıkırdadı. "Mayfair'i geçip onunla birlikte Park Lane'e geri döneceğim. Orada karşıla beni."

"Kahretsin, Nick!" diyerek haykırdı Percy. "Malory orada duruyor!"

"Evet ama koşarak sokak boyunca beni kovalayamaz ya, değil mi? Bakarsın bundan keyif bile alabilir."

"Yapma bunu, Nick."

Ne var ki Nicholas düşüncecek halde değildi. Hızlanarak sokağın karşısına geçti ve arabaya doğru sürdü. Sokağın geçip yola doğru dönüş yaparken, ev ve arabanın tam ortasına atıyla dalarak herkesi şaşırttı. Bir anlığına yavaşlayıp Selena'yı kolundan yakaladı ve aniden atına çekti.

Hamlesinde başarılı olunca kendisiyle gurur duydu. Ayık olsa bu kadarını yapamayabilirdi bile. Arkasındaki çığlıklara duydu fakat yine de yavaşlamadı. Atın üstündeki kadın çığlıklar atmaya başladı ama onu sakinleştirebilmek için beyaz ipek mendiliyle kadının ağzını kapadı, ardından da boyun bağıyla bileklerini bağladı.

Selena o kadar çok hareket ediyordu ki onu düşüreceğinden endişe etti, bu yüzden tam önünde oturana kadar kolunu büktü ve sonra pelerinini vücuduna sıkıca doladı.

Memnuniyetle baktı, tam anlamıyla çuval gibi durduğuna kanaat getirdi. Köşeyi dönüp Park Lane'e giderken kıkırdadı. "Anlaşılan o ki tatlım, arkamızdan kimse gelmiyor. Belki şoförün Tovey beni tanıyıp senin dost ellerde olduğunu anlamıştır." Pelerinin içinden çıkan boğuk sesleri duyup kıkırdadı. "Evet, bana sinirlendiğini biliyorum, Selena. Ancak tüm sinirini açığa vurmak için beklemelisin - çünkü sabah gitmene izin vereceğim."

Kız tekrar direnmeye çalıştı ancak birkaç dakika içinde Park Lane'deki evine gelmişlerdi. Percival Alden sokağın karşısında, Hyde Park'ın devamı olan karanlıktaki yerini almıştı ve Nicholas'ın kızı bohça gibi omzuna alıp eve götürdüğüne şahit oldu. Onları kapıda karşılayan kâhya korkmamış görünmeye çalışmıştı.

Percy içeri kadar onu takip etti ve, "Senin ardından bile gelmediler," dedi.

"Ahh, bu şoförün beni tanıdığı anlamına geliyor." Nicholas kıkırdadı. "Şu ana kadar Malory'ye benim ve bu hanımefendinin arkadaş olduğunu çoktan söylemiştir."

"Bunu yaptığını hâlâ inanamıyorum, Nick. Selena seni asla affetmeyecek."

"Biliyorum. Şimdi iyi bir arkadaş ol ve beni merdivenlerden çıkarken takip et, böylece ben değerli bagajımı yerine taşıırken birkaç ışık yakabilesin." Duraksadı, omzundaki bohçadan sarkan ayağa bakan uşağına sırtıttı. "Gece kıyafetlerimin hazırlanmasını söyle, Tyndale. On dakika içinde buradan gitmek istiyorum. Biri gelirse de bir saat önce Shepford Dükü'nün balosuna gitmek için ayrıldığımı söyle."

"Peki, efendim."

Merdivenlerden çıkan Nicholas'ı takip eden uşağın ar-

dından gelen Percy şaşkınlıkla sordu: "Gidecek misin?"

"Elbette," diye cevapladı Nicholas. "Gecenin geri kalanında dans etmek istiyorum."

Selena'nın öfkeden delirirken fırlatabileceği değerli hiçbir şeyin olmadığına emin olduktan sonra, üçüncü kat- ta evin arkasında bulunan yatak odasının önünde durdu. Memnuniyetle Tyndale'e anahtarı getirmesini emretti ve ardından Percy'ye şömine rafında bulunan feneri getirmesi için başıyla işaret verdi.

"Uslu bir kız ol, tatlım ve çok fazla gürültü yapma." Her zaman yaptığı şekilde sırtına samimi biçimde dokundu. "Çığlık atmaya başlar veya aptalca başka bir şey yapacak olursan, Tyndale durdurmak için müdahale etmek zorunda kalır. Gelecek birkaç saati eminim ki yatağa bağlı halde geçirmek istemezsin."

Selena'yı yatağa bırakmadan önce odadan çıkması için Percy'ye işaret verdi. Bilek bağlarını gevşetip odadan ayrıldı ve hafif bir tık sesiyle kapıyı kilitledi Nicholas. Ağzındaki öyle ya da böyle çıkaracağını biliyordu ama burada olmayacağından sesini duymayacaktı.

"Hadi, Percy. Baloda bana katılmak istersen diye söylüyorum, yedek kıyafetim var."

Percy, yatak odalarının olduğu ikinci kata doğru Nicholas'ı takip ederken tereddütle kafasını salladı. "Ben de gelebilirim tabii ama onun olmayacağı bir baloya, senin neden gideceğini anlamıyorum."

"En önemli kısmı da bu zaten." Nicholas kıkırdadı. "Geldiğim andan balodan ayrılana kadar durmaksızın dans ettiğimi duymayacaksa, Leydi E'nin baloyu kaçırmasının ne anlamı kalır."

"Çok acımasızsın, Montieth."
"Malory'yi bana tercih etmesi kadar değil."
Percy daha fazla dayanamayarak, "Ama bu senin um-
runda bile değil," dedi.
"Hayır, değil. Yine de benden beklenen tepki bu, değil
mi? Olan bitene rağmen, hiçbir şey yapmamış olmasay-
dım, hanımefendi asıl o zaman yıkılacaktı."
"Senin nasıl tepki verebileceğini önceden bilseydi,
bunu tercih edeceğini sanmıyorum."
"Ahh, pekâlâ. Yine de bu Malory'ye meydan okumam-
dan daha iyi, değil mi?"
"Tanrı aşkına, evet!" Percy gerçekten dehşete düşmüş-
tü. "Ona karşı hiç şansın olmazdı."
"Olmayacağını mı düşünüyorsun?" Nicholas mırıl-
dandı. "Pekâlâ, belki de olmazdı. Her şeyden önce benden
daha deneyimli. Ama yine de bunu artık asla bilemeyiz,
değil mi?"

5. Bölüm

Reggie korkmuyordu. Kendisini kaçırان kişinin soylu
bir adam olduğunu fark etmişti. Arabanın sürücüsü kendi-
sini kaçırان kişiyi tanıyor olmalıydı, bu yüzden zarar gör-
mesi söz konusu değildi. Hayır, öyle bir şey olmayacaktı.

Bir diğer şey, Reggie'nin tebessümünü zevk alan hain
bir gülümseyişe çevirmişti. Adam berbat bir hata yapmıştı.
Kendisinin başka bir kadın olduğunu - Selena - düşün-
müştü. "Benim," demişti adam, sanki Reggie'nin sesini
kolayca tanıması gerekiyordu.

Selena? Bu adamın kendisini Selena olarak düşünmesi-
ne neden olan şey neydi? Onu bir anda çekip almıştı, o za-
man onun böyle düşünmesi... Tanrım, Leydi Eddington!
Arabayı tanıyordu adam, çünkü onun Leydi Eddington
olduğunu sanmıştı.

Bu paha biçilmezdi. Adam Shepford balosuna giderse
bingo! Leydi Eddington da Reggie'nin kuzenleriyle birlikte
orada olacaktı. Ahh, o an yüzünü görebilmeyi ne kadar çok
isterdi. Bu olay, küçük bir kızken çevresindekilere yaptığı
yaramazca şakalara benziyordu.

Ve ardından adam evine koşarak gelecek ve çılgınca özür dileyerek kendisini affetmesi için yalvaracaktı. Ona hiçbir şey söylememesi konusunda diz çökecekti. Kendi adı da tehlikede olduğundan, Reggie de kabul etmek zorunda kalacaktı. Sonra kendisi de baloya gidecek ve Anthony Day ile olan görüşmesinin tahmin ettiğinden uzun sürdüğünü söyleyecekti. Kimse kaçırıldığını asla bilmeyecekti.

Üstünü düzelterip maceranın tadını çıkararak kendini keviyle yatağa attı. Bu ilk macerası değildi. Yedi yaşındayken buz tutmuş Haverston Gölü'ne düştüğünde, seyis kamplarından biri çığlıklarını duyup kendisini oradan çıkarıyordu. Sonraki yıl, aynı çocuk kendisini karnasaydı boğulacaktı. Sonraki yıl, aynı çocuk kendisini kovalayan vahşi bir domuzu başka tarafa çekmiş, bu sayede Reggie ağaca tırmanabilmişti. Çocuk boynuz darbesine maruz kalmış ama hızla iyileşip arkadaşlarına tüm o kurtarma olayını anlatmıştı, tabii Reggie'nin ormana gitmesi bir yıl süreyle yasaklanmıştı.

Hayır, dayılarının onu yetiştirmeye neredeyse kendilerini adanmış olmaları kaderinin önüne geçememişti. Reggie bu yaşına kadar, pek çok adamın hayatı boyunca tanık olabileceği pek çok macerayı ve daha fazlasını yaşamıştı. İçinde bulunduğu şık, geçici hapishanesine bakıp kendi kendine gülümsedi. Genç kadınların, yakışıklı adamlar tarafından kaçırılma hayalleri kurduğunu biliyordu fakat ortada bir gerçek vardı. Doğrusuna bakılırsa, bu onun ikinci kaçırılma macerasıydı.

İki yıl önce, o zamanlar on yedi yaşındayken üç maske- li adam tarafından Bath yolunda saldırıya uğramıştı. Şans eseri, cesur kuzeni Derek o gün arabadaydı, at arabasının atlarından birini almış ve öfkeli halde saldırganları takip edip Reggie'yi kurtarmıştı.

Bunun öncesinde de on iki yaşındayken deniz aşırı maceraları olmuştu. Bütün bir yaz alıkonmuş, denizde korkunç fırtınalara ve hatta akıl almaz bir savaşa tanık olmuştu.

Bu defa da komik ve bir o kadarda güvenli başka bir macera yaşıyordu. Ve aniden ok gibi yataktan fırladı. Tony Day! Olanlardan haberi vardı. Artık bu yaşananlar eğlenceli değildi. Kendisini kaçıranın kim olduğunu öğrenirse burayı bulup yerle bir ederdi. Dedikoduların sonu gelmez ve ardından kendisi de mahvolurdu. Anthony Malory olanlara müsamaha göstermezdi. Zavallı adama meydan okur ve kuşkusuz onu öldürürdü.

Reggie kalktı ve yalınayak odada yürümeye başladı. Ahh, bu korkunç bir durum haline gelmeye başlamıştı. Odayı inceleyip dikkatini dağıtmaya çalışarak odada gezinmeye devam etti. Oda yumuşak yeşil ve kahverengi tonlarında dekore edilmişti, birkaç tane de Chippendale tarzı mobilya vardı. Pelerini koltuğun üzerindeydi, ayakkabıları da onun önünde yerde duruyordu ve tül maskesi de yuvarlak iskemlenin üzerindeydi. Bahçeyi gören tek pencere de karanlık ve gölgelerle doluydu. Metal oyma yapraklar ve Barok mimarisine özgü çiçeklerle çerçevelenmiş aynada saçlarını düzeltti.

Yardım için bağırırmaya başlarsa Tyndale'in gelip kendisini gerçekten bağlayıp bağlamayacağını merak etti. Yapmasa daha iyi olacaktı. Ancak adamın hatasını anlamasını geciktiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Şömine rafındaki Meissen yapımı saat tik-tak sesleri çıkarıyordu.

Nicholas, balo salonunda Selena'nın erik rengi gece elbisesiyle yeşil satenden kıyafeti olan bir hanım evladının

vals yaptığını gördü. Bu kalabalık dans pistinde, bu renk-
leri fark etmemesi imkânsızdı.

"Lanet olsun," diye öfkeyle parladı Nicholas.
Yanında duran Percy düşüncelerini daha açık bir şekil-
de dile getirdi. "Ah! ulu Tanrım! Bu işe hiç başlamaman
gerektiğini biliyordum ve şimdi çok geç."

"Kapa çeneni, Percy."

"Pekâlâ, bu o değil mi? O zaman tanrı aşkına evde ka-
feslediğin kuş kim? Malory'nin sevgilisini çaldın, değil
mi? Seni öldürecek, Nick," dedi Percy. "Yapacağı şey seni
öldürmek olacaktır."

Nicholas ise arkadaşını öldürmeye hazırды. "Devam
edeceksin, değil mi? Bunun sonunda olacak tek şey, daha
önce hiç görmediğim öfkeli bir kadından azar işitmek ola-
cak. Lord Malory, bunun gibi aptalca bir hatadan ötürü
bana öfkelenmeyecektir. Hem her şeyden önce ne gibi bir
zararı oldu ki?"

"Leydinin adı lekelenebilir, Nicky," diyerek söze başla-
dı Percy. "Eğer bu duyulursa-"

"Nasıl duyulacak? Aklını kullan, dostum. Kız Malory'nin
sevgilisiyse eğer, kaybedeceği saygınlığı bir düşünsene.
Bilmek istediğim şey şu; o kızın Leydi Eddington'ın ara-
basında ne işi vardı?" diyerek hayretle iç çekti.
"Sanıyorum eve gidip o her kimse serbest bıraksam iyi ola-
cak."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi ve sırtı Percy. "Kızın
kim olduğunu gerçekten merak ediyorum."

"Pek nazik karşılanacağımı zannetmiyorum," dedi Nic-
holas. "Kafama fırlatılacak bir vazoyla günü kurtarırsam
şanslıyım."

"Pekâlâ, bunu tek başına halledebilirsin. Yarın bana her
şeyi anlattırırım."

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim," dedi Nicholas
alaycı bir şekilde.

Nicholas at arabasıyla mümkün olduğunca hızla eve
gitti. Gece olan şeylerden ötürü derin bir pişmanlık du-
yuyordu. Gizemli leydinin mizah anlayışı olması için dua
etmekteydi.

Tyndale kapıyı açtı, pelerinini, şapkasını ve eldivenleri-
ni aldı. Listenin oldukça uzun olacağını düşünerek, "So-
run var mı?" diye sordu Nicholas.

"Hiç yok, efendim."

"Gürültü?"

"Hiç ses yok."

Nicholas uzun ve derin bir nefes aldı. Muhtemelen ka-
dın tüm öfkesini ona saklıyordu.

Merdivenleri çıkmaya başlamadan, "Arabayı evin önü-
ne çekin, Tyndale," dedi.

Üçüncü kat bir manastır kadar sessizdi. Hava karardık-
tan sonra, hizmetçilerin evin bu bölümünde olması için
herhangi bir sebepleri yoktu. Son zamanlarda yakından
izlediği güzel hizmetçi Lucy, gönderilmediği sürece asla
üst kata çıkmaya cesaret edemezdi, uşağı Harris ise efen-
disinin daha geç geleceğini düşündüğünden ikinci katta
uyuyordu. En azından Tyndale dışında, kimsenin evdeki
kızdan haberi yoktu. Bu iyiydi işte.

Nicholas kısacık bir an boyunca odanın kapısında dur-
du, ardından anahtarı çevirip kapıyı hızla açtı. Kafasına
şiddetle vurulacağını düşünmüştü ama genç kurbanını
gördüğü anda büyüledi.

Pencerenin yanında durmuş, doğruca kendisine ba-

koyordu kadın. Ne bakışlarında utangaçlık ne de yuvarlak güzel yüzünde korku vardı. Başka bir dünyaya aitmiş hissini uyandıran bakışlarıyla tam anlamıyla çarpıcıydı. O güzel yüzdeki koyu mavi gözler, o kadar mavi ve berraktı ki kristali andırıyordu. Dudakları yumuşak ve dolgundu, burnu ise düz ve incedi. İnce uzun kirpikler o sıra dışı gözleri çevrelerken, hemen üzerinde yay gibi siyah kaşları uzanıyordu. Yüzünü çevreleyen küçük lüleleriyle kuzguni siyah saçları, güzel teninin fildişi rengini vurguluyordu. Nefes kesiciydi. Yine de güzelliği sadece yüzüyle sınırlı değildi. Minyondu fakat görünüşünde çocukça hiçbir şey yoktu. İnce, gül rengi muslin elbisesi üzerine oturuyor ve dolgun göğüslerini belli ediyordu. Kimi elbiseler gibi kaşkırtıcı derecede kısa değildi ama yine de Londra'da gördüğün bir elbise kadar etkileyiciydi. Gül rengi muslin elbiseyi birkaç santim aşağı indirmek ve o güzel göğüsleri doyasıya izlemek istedi. O an bu isteğine bütün gücüyle karşı geldi ve geri çekildi. Tanrım, gençliğinden beri kontrolünü hiç bu denli kaybetmemişti!

Çaresizce her şeyi kontrol almaya çalışarak, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. En sonunda, "Merhaba," dedi Nicholas.

Karşısındaki adamın ses tonu, 'Bak burada ne varmış?' der gibiydi ve Reggie dayanamayarak gülümsedi. Adam tek kelimeyle kusursuzdu. Etkileyici olan sadece yüzü değildi. Bu adamda sinirlerini altüst eden cinsel bir çekicilik vardı. Dünyadaki en yakışıklı ve en etkileyici adam olarak düşündüğü dayısı Anthony'den bile yakışıklıydı.

Karşılaştırma oldukça yerindeydi. Sadece görünüşü ve boyunun uzunluğuyla değil, gözleriyle süzüşüyle de Tony Dayı'sını hatırlatmıştı. Onaylar bir ifadeyle dudağını bük-

tü. Dayısının kadınlara bu şekilde baktığını çok görmüştü. Kendi kendine, pekâlâ, bu adam çapkının teki, dedi. Başka ne tür bir adam sevgilisini başka bir adamın kapısından bu şekilde kaçırırdı? Dayısının ve sevgilisinin birlikte olduklarını düşününce kıskanmıştı, ah, bu durum gerçekten çok eğlenceli olmaya başlamıştı.

"Size de merhaba," dedi Reggie yaramazca. "Ben de ne zaman yaptığınız hatanın farkına varacağınızı merak ediyordum. Bunu anlamak için kesinlikle bolca zamanınız oldu."

"Ama siz bana hata gibi gelmiyorsunuz. Hatta oldukça iyi bir değişiklik gibi görünüyorsunuz."

Sessizce kapıyı kapadı ve arkasına yaslandı, güzel bal rengi gözleriyle kendisini baştan aşağıya süzüyordu. Böyle çapkın bir adamla yalnız kalmak, genç bir kadın için hiç de güvenli değildi ve Reggie bunun farkındaydı. Ama anlayamadığı bir sebepten ötürü, bu adamdan korkmuyordu. Şaşırtıcı biçimde, kendisini bu adama teslim etmenin, o kadar korkunç bir şey olmayacağını düşündü. Ahh, birdenbire içinde bulunduğu durumu oldukça umursamaz olmuştu.

Kapalı kapıya baktı, adamın geniş omuzları tek çıkış yolunu da engelliyordu. "Çok ayıp, beyefendi. Umarım beni zaten sahip olduğunuz bir şeyle mukayese ettiğinizi ima etmediniz."

"İzin verirseniz isteyeceğim? Siz ne dersiniz? Cevap vermeden önce iyice düşünün," dedi Nicholas çarpıcı gülümsemesiyle. "Kalbim tehlikede."

Reggie memnun halde tebessüm etti. "Saçma! Siz çapkınların kalbi yoktur. Herkes bilir bunu."

Nicholas mest olmuştu. Söylediği bir şey gerçekten onu sınırlendirmiş miydi? Bundan şüpheliydi.

"Kalbimi Malory'nin kalbiyle kıyaslırsanız asıl siz beni incitirsiniz, tatlım."

"Asla öyle düşünmem, efendim. Tony'nin kalbi herkesin olabileceği kadar değişkendir. Herhangi birinin kalbi onunkinden daha sadıktır, hatta sizinki bile," dedi Reggie kuru bir ifadeyle.

Bu sözleri o adamın sevgilisinden mi duyuyordu? Nicholas bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Üstelik bu sözleri öfkeyle bile söylememişti. Malory'nin kendisine asla sadık olmayacağını kabul etmişti bu kız.

"Sizi buraya neden getirdiğimi merak etmiyor musunuz?" diye sordu Nicholas, kesinlikle kendisi merak içindiydi. Kız neden telaşlanmamış ya da üzülmemişti?

"Ahh, hayır," diyerek yanıtladı Reggie. "Zaten anladım."

"Anladınız mı?" dedi Nicholas, şaşırmıştı. Ne gibi saçma bir sonuca ulaştığını merak ediyordu.

"Benim Leydi Eddington olduğumu sandınız ve siz her dansa kalkarken onun Shepford balosunu kaçırmamasını istediniz, değil mi?"

Nicholas şaşkınlıkla başını salladı. "Bir tane bile dansa katılmadım."

"Pekili, o zaman onu orada görmüş olmalısınız. Ahh, keşke o an yüzünüzün aldığı şekli görebilseydim," diyerek kıkırdadı Reggie. "Çok mu şaşırdınız?"

"Ahh... hem de fazlasıyla," diyerek kabul etti Nicholas. Kız bunların hepsini nasıl anlamıştı? Kızı buraya getirirken ağzından neler kaçırmıştı öyle?

"Beni gafil avladınız. Öyle görünüyor ki size daha önce çok şey söylemişim."

"Hatırlamıyor musunuz?"

"Tam olarak değil," dedi Nicholas usulca kabul ederek. "Korkarım sarhoştum."

"Peki, o zaman bu sizin bahaneniz olmalı, değil mi? Fakat gerçekten çok fazla şey söylemediniz. Olaya dahil olan kişiler sayesinde bunları çözdüm."

"Leydi Eddington mı?"

"Evet. Onunla bu hafta tanıştım. Ne var ki bu gece bana arabasını teklif edecek kadar nazik biri."

Nicholas kapıdan birdenbire çekildi ve kendisinden birkaç adım ötede durana kadar odayı adımladı. Yakından daha da güzeldi. Kız ondan uzaklaşmadı, aksine sanki ona tamamen güveniyormuş gibi baktı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Nicholas kısık sesle.

"Regina Ashton."

"Ashton?" Düşünceli bir halde kaşlarını çatı Nicholas.

"Bu Penwich Kontu'nun aile ismi değil mi?"

"Neden? Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır. Uzun yıllardır almaya çalıştığım, arazime sınırı olan toprağın sahibi. Kibirli bir adam, tekliflerime karşılık vermiyor. Sizin onunla bir ilginiz yok, değil mi?"

"Maalesef var. Oldukça uzaktan akrabayız."

Nicholas kıkırdadı. "Çoğu kadın bir kontla ilişkisini talihsizlik olarak nitelemez."

"Gerçekten mi? O zaman, onlar şu anki Penwich Kontu ile karşılaşmamışlar. Kendi adıma o adamı yıllardır görmediğim için mutluyum fakat çok değiştiği konusunda şüpheliyim. O kesinlikle kibirli."

Nicholas sırtı. "Sizin aileniz kim?"

"Ben öksüzüm, efendim."

elli zamanlarda
a da ölüme -

başardı, hem de
aptı ve Jamie
nın çocuğunu
ci yolculuğunu
erika'daki İngiliz
şeyi geride, 20.

ulları'nda ise
ke atıp annesini
tirmeyi... ve

ezeli...

incinnati Post

müthiş bir

na Republic

PIANA
CARALDON

GOZ
DAVUTLARI

"Üzıldüm."

"Ben de öyle. Ama beni yetiştiren anne tarafımdan sevgi dolu bir ailem var. Ve şimdi kim olduğunu söyleme sırası sizde."

"Nicholas Eden."

"Montiethler'den dördüncü vikont mu? Ahh, sizin hakkınızda çok şey duydum."

"Sizi temin ederim ki rezil yalanlar."

"Bundan oldukça şüpheliyim," diyerek gülümsedi Reggie. "Ama hakkınızda kötü düşüneceğim için endişelenmenize gerek yok. Her şeyden önce, kimse Tony ya da kardeşi James kadar kötü olamaz ve ikisini de çok severim."

"İkisiyle de mi? Tony ve James Malory?" Oldukça şaşırmıştı Nicholas. "Aman Tanrım, James Malory'nin de sevgilisi olduğunuzu söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Kızın gözleri bir anlığına kocaman açıldı. Dudağını ısırdı ama işe yaramadı, kahrkasasına engel olamamıştı.

Nicholas buz gibi ifadeyle, "Ben bunda gülünecek bir şey göremiyorum," dedi.

"Sizi temin ederim ki var. Korkarım ki ben ve Tony'yi... ah, bu inanılmaz! Bunu Tony'ye söylemeliyim... hayır söylemesem daha iyi olacak. Bunun komik olduğunu düşünmeyecektir. Siz erkekler bazen çok aptalsınız." Reggie keyifle iç çekti. "Anlarsınız ya, kendisi benim dayım."

"Ona böyle hitap etmeyi tercih ediyorsanız."

Yeniden kahrkahalarla güldü Reggie. "Bana inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Sevgili Bayan Ashton -"

"Leydi Ashton," diyerek düzeltti Reggie.

"Pekâlâ, Leydi Ashton. Jason Malory'nin oğlu Derek Malory'nin en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu -"

"Biliyorum."

"Biliyor musunuz?"

"Evet. Ondan birkaç yıl önce bitirmiş olsanız da onunla aynı okula gittiniz. Diğerleri onu sevmekten, siz onu çok seviyordunuz. Bu yüzden o da sizi sevdi. Bana bunu söylediğinde daha on bir yaşında olmama rağmen, onunla arkadaşlık yaptığınız için ben de sizi sevdim. Tabii sizinle hiç karşılaşmamıştım. Sizin hakkınızda duyduklarımı nereden duyduğumu sanıyorsunuz, Lord Montieth? Kuzenim Derek tatilde eve geldiğinde, sürekli sizden bahsedirdi."

"O zaman neden sizden hiç bahsetmedi?"

"Neden benden bahsetsin ki?" diye sordu Reggie. "Emnim ailelerinizdeki çocuklardan başka konuşacak daha iyi şeyleriniz vardı."

Nicholas belli belirsiz kaşlarını çatı. "Bunları uyduruyor olabilirsiniz."

"Tabii ki olabilirim." Onu ikna etmeye çalışmadan öylece kestirip atmıştı.

Nicholas'ın gözleri keyifle parladı. Kahretsin, bu kız çok güzeldi.

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu Nicholas.

"Artık kızgın değilsiniz, değil mi?"

"Kızgın mıydım?"

"Ahh, evet." Reggie gülümsedi. "Nedenini tahmin dahi edemiyorum. Çünkü kızgın olması gereken kişi benim. Neyse, sormanız büyük kabalık ama madem istiyorsunuz, on dokuz yaşındayım."

Yeniden rahatlamaya başlamıştı Nicholas. Bu kız bir harikaydı. Daha fazla dayanamayacaktı. Ona sarılmak istiyordu ama durumun uygunsuzluğunu kendine hatırlatıp durdu.

"Bu ilk sezonun mu Regina?"
Adımı söylemesi hoşuna gitmişti. "Benim ben olduğum kabul ettiniz yani, öyle mi?"

"Sanırım kabul etmek zorundayım."

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramanıza gerek yok."

"Bilmek istersen eğer tam anlamıyla yıkıldım." Nicholas'ın sesi alçaktı ve onu korkutmamak için hafifçe parmağını yüzünde gezdirdi. "Masum bir kız olmanı hiç istemezdim. Seninle birlikte olmak istediğimi söyledim, tam olarak ne demek istediğimi bilmeni isterdim, Regina."

Reggie'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Öyle mi?" diye fısıldadı. Silkelendi. Kontrolünü kaybetmemeliydi. "Evet, elbette istersiniz," diyerek takıldı ona. "O bakışı gözlerinizde gördüğüme emindim."

Eli yanına düştü ve gözleri kısıldı. "O bakışı nereden biliyorsun?"

"Ahh, yine kızdınız," dedi Reggie masumca.

"Lanet olsun! Ciddi olamazsın?"

"Ciddi olursam Lord Montith, işte o zaman ikimizin de başı belaya girer."

Karşısındaki kızın koyu gözleri anlaşılmaz ve gizemliydi. Tanrım, bu coşkun görünüşünün altında bambaşka biri vardı.

Reggie yanından yürüyüp gitti, odanın ortasında durdu ve ona bakmak için arkasını döndüğünde, adamın yüzünde yumuşak bir gülümseme ve dalga geçen bir tavır buldu.

"Bu benim ikinci sezonum ve sizin gibi ahlaksız çok sayıda adamla karşılaştım."

"Buna inanmıyorum."

"Sizin gibi ahlaksız insanların olduğuna mı?"

"Bunun ikinci sezonun olduğuna. Evli misin?"

"Geçen yıl takdim edildiğimden, evli olmam gerektiğini mi ima ediyorsunuz? Tanrım, ailem söz konusu olduğunda benim için uygun kimse yok. Çok sinir bozucu bir durum, emin olabilirsiniz."

Nicholas kahkahalarla güldü. "Sahip olduğum mülkü denetlemek için geçen sene Karayipler'e gitmem çok kötü olmuş. Biraz daha burada kalsaydım, sizinle karşılaşmış olacaktım."

"Elimi tutmaya çalışır mıydınız?"

"Evet ama başka yerlerini de tutardım."

Reggie ilk kez kıpkırmızı oldu. "Bu çok cüretkârca oldu."

"İnan bana, olmak istediğim kadar cüretkâr değil."

Ahh, bu adam gerçekten tehlikeli, diye düşündü Reggie. Yakışıklı, büyüleyici ve kötü. O zaman neden Nicholas Eden'le yalnız olmaktan korkmuyordu? Mantığı korkması gerektiğini söylüyordu.

Yanına gelerek aralarındaki mesafeyi kapatışını nefesi kesilerek izledi Reggie. Kıpırdamadan olduğu yerde kaldı, Nicholas gülümsedi. Nabızı boynunda hafifçe atıyordu ve Nicholas, dilini orada gezdirip orada atan nabızı hissetmek için delice bir istek duyuyordu.

"Dediğin kadar masum olup olmadığını merak ediyorum, Regina Ashton?"

Üzerindeki etkisi ne kadar güçlü olursa olsun ona teslim olamazdı Reggie. "Ailemin kim olduğunu bildiğinize göre, benden gerçekten de şüpheleniyor olamazsınız, Lord Montith."

"Seni buraya getirmem sebebiyle bir skandala karışmış

Nicholas, onu dikkatle ve yavaşça serbest bıraktı. "Senin umrunda o zaman, öyle mi?"

Adam onu kendisine yakın tutuyordu ve bedeninin ısıtması Reggie'yi tedirgin etti. "Kesinlikle. Zararsız bir kaçamak yüzünden ölmenizi istemem."

Nicholas. "Seninle birlikte olmamı bu şekilde mi nitelendiriyorsun?" dedi memnun biçimde kıkırdayarak.

"Ben bunu kastetmiyorum, beni buraya getirmenizden bahsediyorum. Artık Tony'nin bu mevzuyu unutması için onunla konuşurken zor zamanlar geçireceğim."

"Beni koruyacağımı mı söylüyorsun?" diye sordu Nicholas usulca.

Bedeni ona bu kadar yakinken mantıklı düşünemediğinden, Reggie onu kendinden uzaklaştırdı. Pelerini düşmüştü ve Nicholas centilmence onu yerden alıp kıza uzattı.

İç çekti. "Tony beni kaçıranın sen olduğunu öğrenmediyse, o zaman adından bahsetmeyeceğim. Öğrendiyse, o zaman senin kelleni kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama diğerlerine kayıp olduğumu söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan, beni derhal ona götürmenizi tavsiye ederim."

"En azından bana umut ver," dedi Nicholas gülümseyerek. "İyi bir koca olamam belki ama harika bir sevgili olduğum söylenir. Beni düşünecek misin?"

Reggie şaşırmıştı. "Sevgili istemiyorum."

"Kararımı değiştirene kadar seni sezon boyunca izlemek zorunda kalacağım."

Reggie, adamın eşliğinde evden çıkarken en son düşündüğü şey, adamın iflah olmaz ve bir o kadarda baştan çıkarıcı olduğuydu. Nicholas Eden bir kızın mahvoluşu olabiliyordu.

6. Bölüm

"Baloyu kaçırdığına üzüldüm."

Nicholas, Anthony Malory'nin konağından birkaç ev ötede arabasını durdurdu. Reggie'nin yüzüne sevgiyle baktı.

Reggie gülümsedi. "Bahse girerim, Leydi Eddington baloyu kaçırmamış olduğu için daha çok üzülüyorsunuzdur."

Nicholas iç çekerek, "Bahsi kaybedeceksin," dedi. "Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum. İçkiden sanırım. Şimdi zerre kadar umrumda değil."

"Saçma! Tony ile görüştüğünü sanınca kiskandınız."

"Yine yanlış tahmin. Hayatımda hiçbir şeyi veya hiç kimseyi kıskanmadım."

"Ahh, ne büyük şans."

"Bana inanmıyor musun?"

"Gecenin geri kalanı boyunca, sevgilinizi bir odaya kitlemek istemenizin başka bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Geceyi onunla geçirmeyi bile planlamamıştım."

belli zamanlarda
ya da ölüme -

başardı, hem de
yaptı ve Jamie
onun çocuğunu
inci yolculuğunu
amerika'daki İngiliz
r şeyi geride, 20.

avulları'nda ise
riske atıp annesini
ğıştırmeyi... ve

a bezeli...

e Cincinnati Post

min müthiş bir

izona Republic

PIANA
GABARDON

DAVULLARI

Kahkaha attı Nicholas. "Gün görmüş biri gibi konuşuyorsun."

Reggie kızardı. "Her halükarda, baloyu kaçırdığım için tasalanmanıza gerek yok. Ben hiç üzülmiyorum."

Nicholas, "Çünkü onun yerine benle karşılaştın?" dedi cesaretle. "Bana biraz umut ver, aşkım."

Reggie gergin bir halde ayağa kalktı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, Lord Montieith ama nedeni bu değil. Bu gece baloya gitmeseydim, evde kalmış olacaktım."

"Benimle olsaydın, bende kalırdım. Hâlâ zaman var, biliyorsun. Evime gidebiliriz."

Reggie gülme isteğini bastırarak kafasını salladı. Aslında onunla karşılaştığından beri, durumun tuhaflığına gülmek için her fırsatta bir sebep arıyordu. Ama artık bu geceyi arında bırakıp ondan ayrılması gerektiğinin bilincindeydi.

"Gitmeliyim," dedi usulca Reggie.

"Ben de gitmen gerektiğini düşünüyorum." Nicholas, parmaklarıyla eldivenli elini kavradı fakat arabadan inmesine yardım etmek için herhangi bir harekette bulunmadı. Olduğu yerde kalmasını sağlamak için elini sıkıca tuttu.

"Gitmeden önce seni tekrar öpmek istiyorum."

"Hayır."

"Sadece bir iyi geceler öpücüğü."

"Hayır."

Nicholas boşa kalan eliyle yanağını okşadı. Evden ayrılmadan önce eldivenlerini ve şapkasını almaya bile zahmet etmemişti ve şimdi çıplak parmakları Reggie'nin teninde alev alev yanıyordu. Reggie hareket edemiyor, nefesi kesilmiş halde reddettiği öpücüğü adamın almasını bekliyordu.

En sonunda dudakları buluştu, Nicholas onu öptü. Reggie daha önce hiç bunun gibisini tatmamıştı. Sıcak ve buyurgandı, öleceğini sandığı ana kadar dudaklarını dudaklarından çekmedi.

Nicholas zorlukla, "Ben kendimi kaybetmeden git artık," dedi. Duyduğu tutku sesine yansımış, çatallanarak çıkmasına sebep olmuştu.

Reggie, arabadan inmesine yardım ettiği ve dayısının konağına kadar eşlik ettiği için şaşırmıştı. "Benimle gelmeseniz daha iyi olur," diye fısıldadı. Kapının ansızın açılıp dayısı Tony'nin elinde silahıyla Nicholas Eden'in karşısına dikilişini gözünde canlandırabiliyordu. "Bana eşlik etmenize gerek yok."

"Tatlım, hoş olmayan bir sürü sığata sahip olabilirim fakat kimse beni centilmen olmamakla itham edemez ve bir centilmen bir hanımefendiye evinin kapısına kadar eşlik eder."

"Saçma! Siz sadece hoşunuza gittiği zaman bir centilmen oluyorsunuz, şu an sadece inadınız yüzünden böyle davranıyorsunuz."

Nicholas endişeli hali karşısında gülümsedi. "Yoksa güvenliğim için korku mu duyuyorsun?"

"Evet. Tony çoğu zaman uzlaşmacı bir adamdır ama kendine hâkim olamadığı olaylar da olmuştur. Başıma hiçbir şeyin gelmediğini ona söyleyeceğim zamana kadar sizi görmemeli."

Nicholas durdu ve onu kolundan tutup kendine doğru çevirdi. "Bu kadar sert bir tabiatı varsa, senin tek başına onunla yüzleşmene izin veremem."

Onu Tony'den koruyacağını sanıyordu. Buna kahkahalarla gülebilirdi Reggie ancak kahkahasını bastırdı.

"Tony'den korkması gereken en son kişinin ben olduğumu, şu ana kadar anlamış olmamız gerekirdi. Çok yakınız, siz de biliyorsunuz ve hatta o kadar yakınız ki onunla kaldığım zamanlarda, benim için alışkanlıklarını bir kenara bırakıyor. Örneğin, bir anda aylarca peşinden koşan taliplerinden uzak duruyor. Bunun ne anlama geldiğini anlayıp takdir etmeniz gerekir."

Nicholas gülümseyerek yeniden onu kapıya doğru yönlendirdi. "Seni anlıyorum. Yine de yaptığım her şeyin bir sebebi var ve bunu seni kapıya ulaştırdığım zaman anlatacağım."

Reggie itiraz etmeye kalkıştı ama zaten evin önüne gelmişlerdi. Dış kapının açıldığını evdekilerin duymaması için usulca dua etti. Nicholas'la yüz yüze gelmek için arkasını döndü ve fısıltıyla konuştu: "Başka ne gibi olası neden-"

Nicholas sözünü kesti. "Tekrar sana iyi geceler öpücüğü vermek için artık bir nedenim var."

Dudakları dudaklarına yaklaşıırken Reggie'yi kollarına aldı. Hissettiği, kendisini eriyip bitiren bu şey tutkunun tutkansıydı. Hiçbir şey umrunda değildi. İçinde bulundukları o an, artık sadece onlara aitti.

Nicholas tutkulu öpücüğe bir nokta koydu. Parmaklarıyla Reggie'nin omuzlarını sertçe kavradı, onu serbest bırakmadan neredeyse iterek kendinden uzaklaştırdı. Nefes nefese, gözleri tutkudan alev alev yanarken Nicholas ondan bir kol mesafesi uzakta duruyordu.

"Seni istiyorum, tatlı Regina. Sen de bunu itiraf etmek için çok bekleme."

Nicholas'ın onu bırakıp uzaklaşmaya başladığını fark etmesi Reggie'nin birkaç saniyesini aldı. Ardından koşmak

için can atıyordu ama kendini topladı. Bu hiç kolay olmamıştı. Kalbi çılgıncasına atıyor, bacakları ise titriyordu.

Seni ahmak, diyerek kendini azarladı. *Daha önce de öpüştün.* Ahh, tabii hiçbirinin bunun gibi değildi.

İsteksizce kapıyı açıp içeri girmeden önce, Nicholas'ın arabasına binmesini bekledi. Evin girişi ve salon lambaları aydınlatılmıştı, çok şükür etrafta kimseler yoktu. Tony'nin çalışma odasının kapısı açıktı ve dışarı hafif bir ışık süzülüyordu. Tony'nin kendisini aramak için Londra'ya gitmemiş ve odasında olması için dua etti.

Oradaydı, kafasını ellerinin arasına almış masasında öylece oturuyordu. Brendi şişesi ve bir bardak da yanı başındaydı.

Onun bu mutsuz görüntüsü Reggie üzerinde sakinleştirici bir etki yarattı. Suçluluk duygusu kendisini toparlamasına yardımcı oldu. Bir an hayatının en güzel anını yaşıyorken, sonraki an dünyada her şeyden çok değer verdiği kişinin nasıl endişeli olduğuna şahit olmuştu. Ve buraya gelmek için acele bile etmemişti. Bu zamana kadar Nicholas'la geçirdiği her dakikayı düşündü. Nasıl bu kadar bencil olabilmişti?

"Tony?"

Anthony dehşet içinde kafasını kaldırdı. Ardından yavaş yavaş yüzünü şaşkınlık kapladı. Reggie'ye doğru koştu ve onu kollarına aldı, o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse kemikleri kırılacaktı.

"Tanrıya şükürler olsun, Reggie! Meraktan çılgına döndüm burada. James'in seni götürdüğünden beri bu kadar kötü olmamıştım. Neyse, bunları boş ver şimdi." Daha iyi görebilmek için Reggie'yi kendisinden uzaklaştırdı. "Sen iyi misin? Bir zarar gördün mü?"

PIANA
GABRIEL DON
DAVUTLAR
GÖZ

"Ben iyiyim, Tony, gerçekten iyiyim."
İyi görünüyordu da zaten. Pelerininde ne bir sökük ne
de bir uygunsuzluk vardı. Üç lanet saat boyunca ortadan
kaybolmuştu ve başına gelebilecek şeyleri hayal edince...

"O piç kurusunun evinin yerini öğrenir öğrenmez, sa-
bah ilk iş onu öldüreceğim."
İşte bu yüzden kapıda kimse yoktu, Reggie anlamıştı.
"Tamamen masum bir şeydi, Tony," diye Reggie başla-
dı. "Bir hata-"

"Bunun hata olduğunu biliyorum, Reggie. Aptal şoförün
de öyle olduğunu söyledi. Montieth'in her an seni getire-
ceğini ısrarla tekrarladı. O ve Leydi Eddington! Ahh... on-
lar... ne demek istediğini biliyorsun. Ahh, lanet olsun!"

"Evet." Reggie onun bu huzursuzluğu karşısında gü-
lümseledi. "Ne demek istediğini gayet iyi biliyorum." Ar-
dından acil bir çözüm bulmak için harekete geçti. "Zavallı
adam senin ve-"

"Sakin! Bunun mazereti olamaz!"

"Tony yanlış kadını kaçırdığını fark ettiği zaman yü-
zündeki ifadeyi düşünebiliyor musun?" Reggie kıkırdadı.
"Ahh, keşke o halini görebilseydin."

Anthony kaşlarını çatı. "Onu görmediysen nasıl bile-
bilirsin?"

"Orada değildim. Beni evinde bıraktı ve baloya gitti. Tek
amacının Leydi Eddington'ın baloyu kaçırması olduğunu
sen de anlıyorsundur. Baloda onu gördüğünde ne kadar
şaşırdığını tahmin edersin. Evinde kilitli tuttuğu kişinin
kim olduğunu bilmiyordu."

"Seni kilitledi mi?"

"Ama oldukça rahattım," diye çabucak sözünü tamam-
ladı Reggie. "Sen de görüyorsun ki tüm gece boyunca

onunla değildim - aslında çok az. Hiçbir şey olmadı ve
beni sağ salım geri getirdi."

"Onu savunduğuna inanamıyorum. Nerede yaşadığını
biliyor olsaydım, şu ana kadar çoktan ölmüş olurdu. Aptal
şoför bilmiyordu. Araştırma yapması için kulübe bir adam
gönderdim ama şu lanet balo yüzünden kulüpler neredey-
se boştu. Adamım hiçbir şey öğrenemediğini söylediğin-
de, o herifin adresini verecek birini bulmak için baloya
gitmeye bile kendimi hazırlamıştım."

"Fakat o zaman da Edward Dayı seninle olmadığımı
anlar ve her şey iyice karışır. Bunu yapmaman iyi olmuş.
Tüm gece senle olmadığımı kimse bilmiyor demek. Ve
geriye kalan tek bir şey daha var: Edward Dayı'nın evine
dönmemi miyim yoksa senin yanında mı kalmalıyım? Sen
ne dersin?"

"Ahh, hayır gitmeyeceksin, kızım." Anthony çevirdiği
dalavereyi hemen anlamıştı. "Bana bunu unutturamayaca-
kısın?"

"Unutmazsan mahvolurum," dedi Reggie ciddi bir
ifadeyle. "Çünkü kimse Lord Montieth'in evinde üç saat
geçirip iffetimi kaybetmeden geri döndüğüme inanmaya-
caktır. Bu arada hiçbir şey olmadı."

Anthony yüzüne dikkatlice baktı. "O zaman onu öldür-
meyeceğim. Ama hak ettiği dersi fazlasıyla vereceğim."

"Ama hiçbir şey olmadı, Tony!" Reggie coşkuyla ısrar
etti. "Ve... ben de ona zarar vermeni istemiyorum."

"İstemiyor musun? Tanrım, nedenmiş?"

"Ondan hoşlanıyorum. Bana seni hatırlatıyor."

Lord Malory birden öfkeleni. "Onu öldüreceğim!"

"Dur!" Reggie bağırdı. "Sen bir genç kıızı istemediği bir
şeye asla zorlamazsın ve emin ol o da bunu yapmadı."

"Seni öptü mü?"

"Şey- "

"Tabii ki öptü. Sadece aptal olan biri bunu yapmazdı ve o da aptal değil. Onu- "

"Hayır, öldürmeyeceksin!" Reggie yine çılgık çılgına karşı koydu. "Adını bilmiyormuş gibi yapacaksın ve onu gördüğün zaman görmezden geleceksin. Bunu benim için yapacaksın Tony, çünkü Nicholas Eden'ı incitecek bir şey yaparsan seni affedebilir miyim bilmiyorum. Bu gece hiç eğlenmediğim kadar eğlendim." Bunları söyledikten sonra, ona adeta yalvardı. "Lütfen, Tony Dayı."

Anthony cevap vermeye kalktı ama çenesini kapatıp derin bir çekti ve sakince şöyle dedi: "O sana uygun biri değil, kedicik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Tabii adı bu kadar kötüye çıkmamış olsaydı, düşünürdüm."

"Ancak cesedimi çiğnersen!"

En tatlı gülümsemesiyle, "Böyle söyleyeceğini biliyordum," dedi Reggie.

7. Bölüm

Reggie, boynundaki küçük yaraya hayranlıkla bakarak tuvalet masasının karşısına geçti. Nicholas Eden'in aşkının simgesi. O noktaya dokundu. Geçen gece Tony'nin evine döndüğünde, pelerinini çıkarmaması isabet olmuştu. Ve bu iz geçene kadar eşarp takmak zorundaydı.

Neredeyse öğle olmuş ve her zamankinden çok daha fazla uyumuştur. Kuzenleri kahvaltılarını etmişlerdi ve hâlâ evdeler ise onlara, Tony ile uydurdukları hikâyeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

Tony, Reggie eve dönmeden önce kardeşi Edward'a, yeğeninin baloya gelemeyeceğini belirten bir mesaj göndermişti. Sadece bu yazıyordu, bir neden belirtilmemişti. Hikâyeleri şöyleydi: Reggie evine geldiği zaman Tony evde yoktu, bu yüzden saatlerce onun gelmesini beklemişti. Geldiğinde konuşmuşlardı. Konuşmaları bittiği zaman ise saat epey geç olmuştu ve doğruca uyumaya eve gitmişti. Dayısı Edward'ın hizmetçileri de Tony'nin onu eve getirdiğini ve Reggie'nin yatmaya gittiğini doğrulayacaklardı.

Reggie iç çekti ve Meg'e bakındı, ardından bir eşarp bulmak için çekmecesini karıştırdı. Meg de onun bu aşk ısrığını görmemeliydi.

Bir buçuk saat sonra merdivenlerden indiğinde, yengesini Charlotte ile kuzenleri Clare ve Diana'nın geldiğini gördü. Ziyaretçileri Leydi Braddock ile kızı, Bayan Faraday ile kız kardeşi Jane ve Reggie'nin tanımadığı diğer iki kadınla oturma odasındaydılar. İçeri girdiğinde herkes ona doğru döndü ve Reggie söylemek üzere olduğu yalanları düşününce bir hayli huzursuz oldu.

Bayan Faraday kuşku verici biçimde tatlı bir sesle konuşmaya başladı: "Sevgili Regina, ne kadar muhteşem görünüyorsun - tabii olanları düşünenecek olursak."

Reggie midesine kocaman bir yumrunun oturduğunu hissetti. Hayır, bu imkânsızdı. Sadece suçlu vicdanı yüzünden, diğerlerinin dün gece olanları bildiğini düşünüyor olmalıydı.

Nicholas Eden kollarını kafasının arkasında çapraz yapmış, sadece ince bir örtünün sakladığı çıplaklığıyla geniş yatağında uzanıyordu. Neredeyse bir saat önce uyanmış fakat kalkıp günün getireceklerini görmek için hiçbir şey yapmamıştı. Hyde Park'ta yaptığı her zamanki sabah yürüyüşünü isteyerek kaçırmıştı. İlgi çekmek zorunda olduğu çok acil bir şey yoktu aslında. Penwich Kontu'na arazisine verdiği teklife cevap vermesi için bir daha mektup yazacaktı ama bu da bekleyebilirdi. Adamdan bir türlü herhangi bir cevap alamadığından, bu durum da can sıkıcı olmak üzereydi.

Hazırlanmasını sipariş ettiği geminin iptali için Southampton'daki gemi şirketinin yöneticisiyle iletişime

geçmesi gerekiyordu. Birkaç aylığına Londra'yı ardında bırakıp Batı Hint Adaları'na yeniden yelken açmak istiyordu. Ama dün gecedен sonra, hiçbir güç onu Londra'dan ayıramazdı.

Adı Regina'ydı. Dimağında hoş bir tat bırakan ismi yüksek sesle tekrarladı. Regina. Simsiyah saçları ve cam mavisi gözleriyle tatlı, güzel Regina. Ahh, o gözler. O gözlerin kendisine güldüğünü hayal etmek için gözlerini kapadı. Ne kadar hayat doluydu. Regina eşi benzeri olmayan güzellikteydi.

Nicholas yoğun arzusu karşısında kendi kendine güldü. Percy görse sırlıslıkla âşık olduğunu söylerdi. Olmuş muydu? Tabii ki hayır. Ama hiçbir kadını Regina Ashton kadar istediğini hatırlamıyordu.

İç çekti. Teyzesi Ellie, o kızla evlenip mutlu olmasını salık verirdi. Teyzesi, babası öldüğünden beri onu önemseyen tek kişiydi. Belki büyükannesi de onu önemsiyordu, belki de önemsemiyordu. Yaşlı zorba Rebecca için bir şeyler söylemek zordu.

Ve elbette 'annesi' de vardı. Mutluluğunu isteyeceği en son kişi oydu. Onun yüzünden Regina veya iyi bir ailenin kızı olan herhangi biriyle evlenemezdi - veya evlenmezdi. En azından annesi ölene kadar bunu yapamazdı. Bu tehdit o ölene kadar devam edecekti.

Nicholas üzerindeki örtüyü kenara attı, Dowager Kontesi hakkında düşünmek sabahın güzelliklerini alıp götürmüştü. Onun yüzünden Hampshire'daki aile mülkü olan Silverley'e çok nadir gidiyordu. Ama Silverley'i çok severdi ve orayı özlüyordu. Ne olursa olsun oraya, kontesin olmadığı zamanlarda giderdi. Kontes de Nicholas'ı Silverley'den uzak tutmak için yılın çoğunda orada bulunurdu.

Harris'i çağırmak için zili çaldı. Adamı, Lord Alden ve Lord Malory'nin kendisini yemek odasında beklediğini bildirdi. İki arkadaşı, önceden haber vermeksizin kendisini sık sık ziyarete geldiğinden üzerinde düşünmedi. Biraz sonra onlara katıldığında, Derek Malory önünde bir tabakla yemekle masada oturuyordu ve Percy ise masanın kenarında ayakta durmuş kahvesini yudumluyordu. Derek, Nicholas genç hizmetçiye şakayla takılmadan önce onu keyifli bir şekilde selamladı. Percy ise yüzünde ikin-cikli bir ifadeyle ona gülümsedi.

Percy fısıldayarak, "Geçen gece yuvana getirdiğin minik kuşun kim olduğunu öğrendim," dedi ve ardından Derek'e doğru kafasını salladı. "Henüz o bilmiyor ama elbette gün sona ermeden duyacak."

Nicholas midesine yumruk yemiş gibi oldu. Fısıltıyla konuşmaya başladığında, sesini zorlukla sakın tutabiliyordu. "Bu bilginin sana nasıl ulaştığını anlat."

"Bu bir sır değil," dedi Percy ve kıkırdadı. "Aslında, günün sonuna kadar herkesin duyacağına eminim. Bizzat Rotten Row'da duydum. Tanıdığım birkaç güzel hanımefendiyi oraya götürmüştüm. Son gelişmeleri anlatmak için daha fazla bekleyemiyorlardı."

"İyi ama nasıl?" Bunu sesli söylemişti Nicholas ve Derek'in dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksekti.

"Leydi E, başka kim olabilir? Anlaşılan şoförü, senin berbat ötesi planıyla onun fazlasıyla ilgileneceğini düşünmüş. Ayrıca Leydi E, senin kıskançlıktan olmayacak şeyler yapacağından şüphe duyuyor. Bu yüzden, olanları en yakın arkadaşlarına anlatmaya - hatta fazla yakın olmadıklarına bile anlatmak için sabırsızlanıyor. Ahh, bu sabah bunlarla fazlasıyla meşguldü."

"Kahrolası sürtük!"

"Senin yerinde olsam, bir süreliğine Londra'dan uzaklaşmıştım."

"Ve zavallı kızı olanlarla uğraşması için tek başına mı bırakayım?"

"Önceden olsa bunu umursamazdın."

Bu sözleri yüzünden Nicholas kaşlarını çatıp sertçe Percy'ye baktı. "Sakin bana kızma, Nick. Şüphesiz diğer masum sevgililerin gibi başkasıyla evlendiğinde, o da sensiz sonsuza kadar mutlu yaşayacaktır. Fakat Derek'in amcasına dikkat etmek gerek, babasından bahsetmiyorum bile. Bu kızın senin canına okuyabilecek akrabaları var. Diğerlerine yaptığın gibi, bu kızla bir anlaşmaya vararak bu işten kolayca sıyrılamazsın."

"Ahh, kıza dokunmadım bile."

"Tabii ki dokunmadın fakat buna kim inanır ki?" Percy anlamlı bir şekilde konuşarak, "En iyisi kızın dayılarının birinden düello teklifi gelmeden buradan gitmen," dedi.

O anda Tyndale kapıda belirdi ve duyuruda bulundu: "Efendim, Lord Malory'nin uşağı sizinle konuşmak için ısrar ediyor."

Derek, Tyndale'in arkasındaki uşağa şaşkınlıkla baktı. "Nicky, bir hata olmalı. Bu adam benim için çalışmıyor."

"Zaten ben de öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Nicholas.

8. Bölüm

"Hayır!"

Anthony Malory kafasını kaldırdığında, odaya giren yeğeninin masasında temizlemekte olduğu silaha kocaman açılmış gözlerle baktığını gördü. Silahıyla ilgilenmeye devam etmeden önce, yeğenine sabırsız bir bakış attı.

"Çok geç bir saat, Reggie."

"Aman Tanrım, onu öldürdün!" diye haykırdı Reggie.

Anthony yüzüne bakmadı, bu yüzden yeğeninin suratından kanın çekildiğini görmedi. "Evini gözetlemesi için bir adam gönderdim. Bu sabah adresini öğrenmede hiçbir sorunla karşılaşmadım. Zamanı ve mekânı tartışmak için yakında burada olmalı."

"Hayır, hayır, hayır!"

Kafasını kaldırıp yüzüne baktığında, yeğeninin gözleri ateş saçıyordu. "Şimdi, Reggie-" diye söze başladı Anthony ama Reggie ondan hızlı davrandı.

"Her şeyin çözümü bu mu?" Elinde tuttuğu silahı parmağıyla işaret etti. "Bu konuyu geçen gece hallettiğimizi sanıyordum."

"Bu Montieth'in yaptığının dile düşmesinden önceydi. Sen herkesin bunu konuştuğunun farkında değil misin?"

Reggie hafiften geri adım atar gibi oldu. "Biliyorum. Taziyelerini sunmak için bekleyemeyen bir oda dolusu kadının yanından geliyorum."

"Onlara ne söyledin?"

"Pekâlâ, olanları inkâr edemedim, çünkü Leydi Eddington'ın sürücüsü her şeye tanık olmuştu. Ancak bir konuda yalan söyledim; Lord Montieth'in hatasını hemen fark edip beni doğruca eve getirdiğini anlattım."

Anthony başını salladı. "Tabii buna inanmadılar. Yoksa inandılar mı?"

"İnanmadılar," diyerek isteksizce durumu kabullendi Reggie.

"Çünkü o lanet sürücü, senin geri dönmen için bir saat bekledi ve herkes bunu biliyor. Olduğunu düşündükleri şeyin vuku bulması bir saati bile almaz. Bu yüzden söylediğin yalan, onların sakladığın bir şeyler olduğu konusunda düşünmelerine neden olacaktır."

"Ama bu doğru değil!"

"Ne zamandan beri dedikoducular doğruları umursar oldu?"

"Ahh, ben ne yapacağım, Tony?" Reggie umutsuzca haykırdı.

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Ailenin desteğiyle bunu atlatacağın. Ve o, senin adına sürdüğü lekenin bedelini ödeyecek."

"Ona meydan okumayacaksın."

Anthony'nin gözleri kısıldı. "Ben yapmazsam Jason yapar ve kendini öldürtür. Benim kadar iyi bir nişancı değildir."

"Hiç kimse zarar görmeyecek, Tony." Reggie bunu, tüm mesele sanki tamamen ona bağlıymış gibi söylemişti. "Başka bir yolu olmalı. Bu yüzden geldim. Kasabadan ayrılmadan evvel seni yakalamak için çok geç kalacağımı düşünmüştüm. Sen nasıl öğrendin?"

"Aslında ben ayrılıyordum ve eski dostum George ağzındaki baklayı çıkardı. Talihime lanet olsun ki bu sabah kalkmak için geç kalmıştım. Aksi takdirde, şimdiye kadar Gloucester yolunu yarılamış olacaktım ve ihtiyar Eddie de bununla uğraşmak zorunda kalacaktı. Neden olacağı karışmayı hayal dahi edemiyorum."

"En azından, onun cevabı en yakınındaki silaha sanılmak olmazdı," diyerek sızlandı Reggie.

Anthony'nin yüzü değişti. "Henüz bilmiyor mu?"

"Hayır. Tüm sabah odasıdaydı ve hâlâ da öyle. Charlotte Yenge, mümkün olduğunca onu bu olaydan uzak tutmaya çalışacağını söyledi. Ben de düşündüm de belki sen umursamaz..."

"Korkak. Yine de endişelenmen gereken kişi Eddie değil. Tozu dumana katacak kişi Jason."

"En azından bir süreliğine neler olduğunu bilmeyecek."

"Buna güvenme, kedicik. Gün bitmeden, en geç yarın sabaha her şeyi öğrenecektir. Sen kahrolası Londra'dayken gözünün senin üzerinde olmadığını mı sanıyorsun?"

"Mümkün değil!"

"Ah, evet mümkün," dedi Anthony. "Sen Avrupa'dayken hakkında düzenli raporlar alıyordu. Jason'ın gözünden hiçbir şey kaçmaz. Onun dört dönen gözlerinden ben bile kaçamam. Benim başıma gelen tüm belalardan nasıl haberi olduğunu sanıyorsun?"

Reggie umutsuzca inledi. Bu durum daha da kötü bir hal alacaktı. Jason da Tony kadar kolay öfkelenirdi. Bunun yanında, sert kuralları olan bir adamdı. Onuru mevzu bahis olduğunda, kimseye tek laf ettirmezdi.

Onun için tek bir çözüm yolu vardı ve bu işe yaramazsa, Tony gibi o da silahını eline alacaktı. Ama ilk çözüm kabul edilebilir gibi değildi. Nicholas Eden asla bunu kabul etmezdi. Evlenmeye zorlanmaktansa dayılarından biriyle düello yapmayı tercih ederdi, buna kesinlikle emindi. Reggie dudağını ısırırdı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı, uydurabileceğimiz bir hikâye."

"Düzinelerce var, kedicik ama birine bile kimse inanmaz. Sorun şu ki Montieth daha evvel de senin gibi masumları baştan çıkardı. Seninle yalnız kaldı - tabii, aslında yalnız olmayı istediği kişinin sen değil de başkası olması önemsiz - ve bu durumdan faydalandığı ister istemez akla geliyor. Öylesine yakışıklı ki ona karşı koyamazdın. İnsanların düşüneceği de bu. Ve mutlaka bundan bahsedeceklerdir."

Reggie utancından kızardı ve rahatsız bir şekilde baktı.

Anthony sertçe, "Bunu seninle neden tartışıyorum, bilmiyorum," dedi. "Yapılacak tek bir şey var ve bunun yapıp yapılmaması bana bağlı."

Reggie iç çekti. "Haklısın, elbette. Buna neden bu kadar direndiğimi bilmiyorum."

Anthony kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Bu defa hile yok, Reggie."

"Tamam, hile yok. Benimle evlenecek, göreceksiniz. Yapılacak tek şey bu."

"Lanet olsun!" Anthony öfkeyle ayağını yere vurdu. "O sana layık biri değil."

"Yine de-"

"Hayır! Ve yine hayır! Ayrıca bilmediğimi sanma, Regina Ashton. Bunun diğer sorununu da çözeceğini düşünüyorsun ve böylece artık koca aramak zorunda kalmayacaksın."

"Bundan bahsetmişken... ah, Tony, gerçekten onu bir koca olarak düşünmüyorum. Bana seni hatırlatıyor."

"Fazlasıyla benim gibi ve işte bu yüzden sana göre değil!"

"Ama bana Edward Dayı'yı da anımsatıyor. Aynı zamanda bir yanı da Jason Dayı sanki. Yaptığı şeyin beni mahvedeceğini ve benimle evlenmek zorunda kalacağını söylediğinde oldukça sinirlendi."

"Bunu söyledin mi?"

"Oldukça kibardım. Ve o sinirlendi. Tıpkı Jason Dayı'nın davranacağı gibi davrandı."

"Neden bunu-"

"Hayır, hayır, Tony. O harika biri, anlamıyor musun? Sanki hepiniz gibi biraz ve bu da benim aradığım şey. Tabii bunun yanında, onu düzeltmek ve değiştirmek zor bir iş olacak."

"Asla değişmeyecek, Reggie." Tony ısrarla tekrarladı. "Asla düzelmeyecek."

"Ah, bilmiyorum." Regina gülümsedi. "Bu senin için geçerli olabilir ama onun için kesin bir şey diyemeyiz. Ve benden hoşlandı. Bu da bir başlangıç sayılır."

"Kendini kandırma," dedi Anthony. "Seni istiyor fakat başka kadınları da isteyecektir ve onların peşinden gidecektir. Sadık bir eş olmayacaktır."

"Sanıyorum bunu ben de biliyorum," dedi Reggie usul-

"Ve hâlâ onu istiyorsun?"

Onun ölmesini istemiyordu. Ve bu da bir seçenektir. "Her şeyin ötesinde, doğru olanı yapmalı," dedi Reggie usulca. "Adımı bir skandala karıştırdı, bu yüzden beni bundan kurtaracak kişi de o olmalı. Bu barışçı bir çözüm ve Jason Dayı'nın tüm kalbiyle bu çözümü kabul edeceğine eminim."

"Montieth'in hak ettiğini alacağını söylediğimde kastettiğim şey bu değildi." Anthony öfkeyle parladı. "Sen acı çekmeye devam ederken, o seni pazarlık konusu yapacak."

"Bunu bu şekilde görmüyor o, Tony. Aslında reddedeceğine eminim."

"Güzel." Anthony gülümsedi ve silahını temizlemeye döndü.

"Ah, hayır," dedi Reggie. "Onu ikna etmek için elinden geleni yapacağına dair söz ver bana, Tony."

"Pekâlâ," diyerek kabul etti Anthony.

Yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki Reggie bir tane vurmak istedi. Bu gülüşü çok iyi biliyordu.

"Onunla konuşurken Edward Dayı'nın da yanında olmasını istiyorum," dedi Reggie şüpheyle.

"Fakat vikontun çok yakında burada olur, kedicik," diyerek hatırlatmada bulundu Anthony.

"O zaman Edward Dayı'yı beraber görmeye gidelim, şimdi. Lord Montieth'e bu akşam gelmesini söyleyen bir mesaj bırak." Reggie eşarbını çözerek usulca ekledi: "Ve Tony, Montieth'in rızasını almanın önemi konusunda onu etkilemek için Edward Dayı'nın bunu görmesi gerektiğini düşünüyorum."

Anthony'nin yüzü karardı. "Sadece öptüğünü söylemiştin!"

Eşarbını tekrar bağladı, bakışları oldukça masumdu. "İşte bu da bir öpücükle oldu, Tony."

"Ne cüretle bu izi üzerinde bırakır?" Reggie omuz silkti, gözlerini ondan kaçırdı. "Edward Dayı bu izlerden daha fazlası olduğunu düşünmez mi? Sa- nıyorum bundan, Jason Dayı'nın da haberdar olmasının görevi olduğunu hissedecektir. Düşünü aceleye getirmek isteyeceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Tabii ben bir- kaç ay beklemeyi tercih ederim, tabii ilk çocuğumun do- ğacağından emin olduktan sonra."

"Bu şantaj, Reggie."

Mavi gözlerini kocaman açtı Reggie. "Öyle mi?"

"İnsanları kullanma konusundaki yeteneğin ilk ortaya çıktığında, Jason popona bir şaplak atmalıydı."

"Ne kadar korkunç sözler bunlar!" Reggie güçlkle ne- fes aldı.

O an başını sallayarak güldü Anthony. "Oyun oynamayı bırakabilirsin, kedicik. Öyle ya da böyle vikontunu senle evlendireceğim."

Reggie ona sarıldı, memnuniyeti açtı. "Ve artık öldür- me ihtimalinin bahsi açılmayacak, değil mi?"

"Hiçbir şekilde bu söz konusu olmayacak," diyerek iç çekti Anthony. "Eddie, mantıklı ve ticaret kafasına sahip olduğundan, belki de şiddete başvurmadan adamı yola ge- tirecek bir şeyler bulur."

Anthony silahını temizlemeyi bıraktı ve yerine koymak için kıpırdandı. "Montieth'in kabul etmeyeceğini söyledin, Reggie ve bir adam inatçının tekiyse kararını değiştirmesi için ısrar etmek gerekir. Sen de hâlâ fikrini değiştirebilir- sin, biliyorsun." Cevabı bildiği halde uzun uzun yüzüne baktı dayısı.

"Hayır. Bunu düşündükçe, yapılacak en doğru şeyin bu olduğu konusundaki düşüncem daha da güçleniyor."

"Bu yüzden senden nefret edebilir, biliyorsun. Bunu da düşündün mü?"

"Edebilir, evet ama bu şansı değerlendireceğim. Beni çekici bulmamış olsaydı, evliliği bile düşünmezdim. Fakat beni ayartmaya çalıştı diyorum. Hayır, benim kocam ola- cak, Tony. Başka birini eş olarak almayacağımı Edward ve Jason Dayı'ya söyle."

"Pekâlâ, o zaman," diyerek yanıtladı Anthony ve ar- dından sert bakışla ekledi: "Ama bu lanet eşarbı boynunda tutacaksın, duydun mu? Kardeşlerimin, biricik yeğenimi- zin gelecekteki eşiyle ilgili kötü şeyler düşünmesini iste- mem."

9. Bölüm

Akşam on buçukta ve Nicholas arabasında oturmuş, Edward Malory'nin Grosvenor Meydanı'nda bulunan malikânesinin önünde bekliyordu ama görüşmeye yarım saat geç kalmıştı ve Nicholas'ın arabasından inmeye niyeti yoktu.

Olan biteni idrak etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Anthony Malory'den bu sabah gelen görüşme talebini gayet iyi anlamıştı ama o görüşme gerçekleşmediğinden, artık ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Derek'in sağduyulu amcası Edward'ın görüşme talebini bir türlü kavrayamıyordu ama bunun düello talebinden başka ne açıklaması olabilirdi ki? Lanet olsun!

Gerginliği gitgide korkuya dönen Reggie, üst kat penceresinden siyah arabayı gözetledi. Bu işten hiç hoşlanmıyacaktı. Hayır, kesinlikle nefret edecekti. Neden buraya çağıldığına dair aklında şüphe oluşmuş olmalıydı. Aksi takdirde içeri girmek için neden tereddüt ediyor olabilirdi ki?

Ahh, Edward Dayı'nın Lord Montieth hakkında söyleyeceği çok şey vardı ve Reggie de tam olarak neye bulaştığını çok iyi biliyordu. Dayısı, Eden ailesini yıllardır tanırdı ve aslında Nicholas'ın babasıyla çok iyi arkadaşlardı. Bu yüzden Reggie, zayıflıkları yüzünden çekiciliğine kapılan ve adları skandallara karışan tüm o diğer genç masumların hikâyelerini biliyordu. Sorumsuzdu, vicdansızdı, soğuk, kibirli ve hırçın olabiliyordu. Kadınlara sergilediği o cazibeyi her zaman ortaya koymazdı. Evet, tüm bunları duymuştu fakat dayısı Tony'nin ısrarına rağmen, kararını değiştirmemişti.

Amy'nin odasında idi, pencereden bakarken yalnız olduğu için talihine şükreliyordu. Çocukların bütün itirazlarına rağmen yengesi Charlotte, onları bir geceliğine Londra'nın dışına, bir arkadaşının evine götürmüştü. Kaderini öğrenmek için ertesi güne kadar beklemek zorunda kalmasın diye de Reggie'nin o gece evde kalmasına izin verilmişti. Ama üst katta kalacak ve hiçbir şekilde müdahalede bulunmayacaktı. Dayısı Tony bu konuda son derece kararlıydı. Kıyamet kopsa bile merdivenlerden aşağı inmeyecekti.

Nicholas şapkasını ve eldivenlerini çıkardığında rahatladı, oturma odasına yöneldiğinde yanında ona eşlik etmek için biri hazırды. Evin görüldüğünden daha büyük oluşu onu oldukça şaşırtmıştı. Edward Malory'nin birkaç çocuğu olduğunu biliyordu ve ev geniş bir aile için yeteri kadar büyüktü. En üst iki kat muhtemelen yatak odalarıdır diye düşündü.

Misafir odasına geldiklerinde, "Sizi bekliyorlar, lordum," dedi kâhya. Hizmetçinin yüzü ifadesizdi ama sesi

onaylamaz bir tondaydı. Nicholas neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Geç kaldığını biliyordu.

Ancak kâhya kapıyı açıp Nicholas'ın ardından kapadığında, tüm esprisi anlayışı bir anda yok oldu. Krem rengi koltukta Eleanor Marston, yani kız kurusu teyzesi Ellie oturuyordu ve onun yanında da korkunç büyükannesi Rebecca Eden vardı. Büyükannesi Tanrının gazabını Nicholas'a yaşatmaya hazır görünüyordu.

Pekâlâ. Azarlanacaktı, değil mi? Regina'nın ailesi yetmezmiş gibi kendi ailesi de mi nutuk atacaktı? Şaşırdığı tek nokta 'annesini' Miriam'ı çağırılmamış olmalarıydı. O da olsa ne kadar çok eğlenirdi!

"Sonunda içeri gelecek cesareti topladın mı seni hayta?" Yaşlı kadın konuşmasına izin vermemişti.

"Rebecca!" diyerek uyardı Eleanor.

Nicholas gülümsedi. Büyükannesinin de onu görmekten dolayı canının sıkıldığını biliyordu. Büyükannesi onu hayatından bezdirmeye bayılırdı. Şükürler olsun ki Ellie Teyze her zaman onu savunmak için hazırды. Yaşlı cadıyı uyarma cesareti gösterecek tek kişi sadece oydu. Ellie Teyze yirmi yıl boyunca o yaşlı cadıyla yaşayıp ona yoldaş olmuştu ve büyükannesi etrafını katı kurallarla yöneten kelimenin tam anlamıyla zorbanın teki olduğundan, Nicholas teyzesinin sabrı karşısında hayrete düşüyordu.

Teyzesi Eleanor, Miriam ve Charles Eden'in evliliklerinin ilk yıllarında, yani Nicholas doğmadan evvel, onlarla birlikte Silverley'de yaşamıştı. Ama iki kız kardeş arasındaki yaşanan tartışmalar sebebiyle, Ellie ailesinin yanına dönmek zorunda kalmıştı. Daha sonraları, Cornwall'a Charles'in annesi Rebecca'yı ziyarete gitmişti. Silverley'e

yaptığı o 'ziyaret'ten bu yana orada yaşıyordu fakat bu başta sadece bir ziyaretti, kalmak için değildi.

"Nasılsınız, hanımefendi?" diye sordu Nicholas büyükannesine.

"Nasıl olduğum sanki umrunda," diye cevap verdi büyükannesi. "Her yıl bu zamanlarda Londra'ya gelmez miyim?"

"Bunu alışkanlık haline getirdiniz, evet."

"Ama geldiğimden beri bir kez olsun ziyaret ettin mi beni?"

"Daha geçen ay sizi Cornwall'da gördüm," diyerek hatırlatmada bulundu Nicholas.

"Mesele bu değil." Ardından arkasına yaslandı. "Pekâlâ, bu sefer kesinlikle yaş tahtaya bastın, değil mi?"

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Nicholas ve ardından odadaki Malory ailesinin iki ferdiyle yüzleşmek için döndü.

Yaşça daha büyük olan adam, içten bir karşılama için ileri doğru adım attı. İri yarı, sarışın ve yeşil gözlü olan Edward Malory, hiç de kardeşi Anthony gibi görünmüyordu. Nicholas'tan birkaç parmak kısaydı ama vücudu daha yapılıydı.

Daha genç olan diğer Malory ise şöminenin yanında öylece duruyordu. Koyu mavi gözleri Nicholas'ı parçalara ayırmayı tasarlıyor gibiydi. Canlı mavi gözleri ve kömür karası saçları, Nicholas'a Regina'nın Anthony ile kan bağı olduğunu ispat ediyordu. Ama bundan da fazlasıydı. Göz ucuyla bile bakıldığında, Regina'nın Anthony'ye olan ürkütücü benzerliği yadsınamazdı. Ulu Tanrım Regina onun kızı olabilir mi, diye merak etti. Eğer öyleyse, karşısındaki adam gençliğinde keyfince yaşamış demekti.

Edward Malory, "Tanıştırılmadık Nicholas," dedi ve kendini tanıttı. "Ann baban Charles'ı çok iyi tanıyorum ve Rebecca ile de uzun yıllardır tanıştım."

Rebecca, "Edward benim adıma yatırım işleri yapıyor ve bunda da çok beceriklidir," diye açıkladı. "Bunu bilmiyordun mu çocuk?"

Pekâlâ, bu durum bu kadar kısa bir tanışıklıkla büyükannesini idare edebilmelerini açıklıyordu. Aileler arasındaki bu samimiyet sınırlarını bozmaya başlamıştı.

Edward konuşmaya devam etti: "Ve en küçük kardeşim Anthony'yi tanıdığımı düşünüyorum."

Nicholas Anthony'ye bakmadan, "Zaman zaman kulüplerde karşılaştığımız oldu," dedi.

Anthony adeta onu gözleriyle hırpalıyordu ve hiçbir koşulda onu kabul etme niyeti yok gibiydi. Boyu Nicholas kadar uzundu ve omuzları da onunki kadar genişti. Derek'in anlattığına göre on altı yaşından beri haylazın tekiydi. Nicholas, Regina'nın üzerine bu kadar titremesinin ardında Anthony'nin geçmişindeki berbat skandallar olduğunu düşünüyordu. Lanet olsun, Anthony neden bu kadar kınayıcı bakmak zorundaydı ki?

"Keleni isteyen kişi de o," dedi büyükannesi sükûnet içinde. Ellie onu susturmaya çalıştı ama çenesi kapanmayacak gibiydi.

"Bunun farkındayım, hanımefendi," dedi Nicholas Anthony'ye bakarak. "Zamanı belirleyelim mi efendim?"

Anthony alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım, bunu senin yapacağını düşünmüştüm. Ama her ne kadar bu konuda sana yardımcı olmak istesem de senle anlaşmaları için konuşmayı onlara bırakacağım söz verdim."

Nicholas diğerlerine döndü. Ellie'nin gözlerinde seve-

cenlik vardı ve Edward durumu kabullenmiş görünüyordu. Nicholas'ın gerginliği aniden arttı ve bakışları yeniden Anthony'nin üzerinde kilitlendi.

"Efendim," dedi Nicholas panikle, "ben sizinle anlaşmaya varmak istiyorum."

"Ancak biricik yeğenim bunun başka türlü olmasını istiyor."

"Ne?"

"Çok fazla iyi niyetli." Anthony iç çekti. "İncindiğini görmek istemiyor, bu daha çok acıdığından tabii." Kafasını onaylamaz biçimde salladı.

"Yine de ben şuna inanıyorum-"

"Hayır, Tanrım!" Rebecca haykırmıştı. "Dahil olacağın başka düellolara karışma niyetinde değilim ama en azından bunu engelleyeceğim. Seni hapse attırırım çocuğum, ona göre."

Nicholas gülümsemeye çalıştı. "Beyefendi tatmin olmak istiyor, hanımefendi. Başka bir şey öne süremem."

"Lord Anthony yeğenini çok sevdiğinden, düellodan başka bir çözüm için anlaşmaya varmak istiyor. Bunun için minnettar olabiliriz."

"Biz mi? Ben minnettar olamam, hanımefendi."

"Zehirli yorumların olmadan da biz bunu yapabiliriz. Kibirli, sorumsuz ahmağın teki olabilirsin ama ne olursa olsun, sen son Eden'sın. Hayatını düello pahasına harcamadan önce, bir varisin olmalı."

Nicholas geri adım attı. "Güzel düşünmüştünüz, hanımefendi. Ama bir varisimin olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Seni sandığından iyi tanıyorum. Dünya nüfusunu arttırmaya çalışıyor gibi görünmene rağmen, gayrimeşru ço-

cuğun yok. Bu arada, böyle bir şeyi hiçbir şekilde kabul etmeyeceğimi bilmelisin."

Eleanor aceleyle, "Rebecca bu gerekli mi?" diye sordu. Malory kardeşleri göstererek, "Evet, gerekli," diye cevapladı yaşlı kadın.

Eleanor, "Nicky?" dedi yalvaran tonda.

"Pekâlâ, ne kız ne de oğlan gayrimeşru çocuğum olmadığını kabul ediyorum. Çok haklısınız, hanımefendi. Bu, en çok dikkat ettiğim şey."

Tavrı rahattı, hatta sıkılmıştı ama Nicholas içten içe kuduruyordu. Yalnız oldukları zaman, büyükannesiyle yaptığı sözlü tartışmaları severdi fakat bu, başkalarının yanında geçerli değildi. Büyükannesi de bunu biliyordu ve sinirlenmesi için kendisine yem atıyordu.

"Ahh, otur şuraya, Nicholas," dedi Rebecca. "Sana bakacağım diye kafamı uzatmaktan boynum ağrıdı."

"Bu daha çok sürecek mi?" Nicholas karşısındaki sandalyede yerini alırken öfkeyle gülümsedi.

Eleanor, "Lütfen zorluk çıkarma, Nicky," dedi yalvarıncasına.

Şaşırmıştı. Bu sözler Ellie'den mi gelmişti? Her zaman onu gerçekten anlayan ve konuşabileceği tek kişiydi. Onun için büyürken omzunda ağlayabileceği tek kişi olmuştu. Gecenin karanlığında, sırf onu görmek için kaç kez Cornwall ile Hampshire arasındaki uzun yolu gidip gelmişti. Yetişkin olduktan sonra bile, herkesten çok kendisine yakın bulduğu tek kişi yine oydu. Sürdüğü yaşam için hiçbir zaman kendisini azarlamamış veya kınamamıştı. Sanki yapmakta olduğu şeyleri neden yaptığını biliyor gibiydi.

Elbette ki bilmiyordu. Sadece Miriam neden bu kadar umursamaz ve bıçak sırtında olduğunu biliyordu.

Nicholas teyzesine şefkatle baktı. Kırk beş yaşında, açık sarı saçları ve yumuşak kahverengi gözleriyle hâlâ güzeldi. Ablası Miriam, bir zamanlar ikisi içinde en güzeliydi ancak acımasızlığı kişiliği gibi güzelliğini de mahvetmişti. Ellie'yi güzel tutan şeyin iyiliği olduğu düşüncesini seviyordu Nicholas.

Bu kadına, tüm çocukluğu boyunca annesi gibi davranmıştı. Yüz ifadesi bir sürü şey anlatırdı ve olduğu gibi biri olduğundan anlaşılması kolaydı. Düşüğü bu durumdan ötürü teyzesi onun için üzülüyordu. Bir soruna neden olmaması için sessizce dua ediyordu. Aynı zamanda teyzesi, onun için gizlice karar verilen anlaşmaya da uymaya hazırdı. Yani kendisine karşı büyükannesinin tarafında mı olacaktı? Ahh, keşke kız istekli olsaydı, o zaman onu baştan çıkarmış olurdu. Ne var ki onu baştan çıkarmamıştı. Vcdanı niyetine engel olmuştu.

"Ellie Teyze, sana her şeyi anlattılar mı?"

"Öyle olduğuna inanıyorum."

"Hepsinin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylediler mi?"

"Evet."

"Ve kıza hiçbir şekilde zarar vermeden geri getirdiğimi söylediler mi?"

"Evet."

"O zaman burada ne işin var?"

Rebecca kaşlarını çatı. "Onu rahat bırak. Başına açtığın işler onun suçu değil."

"Kimin suçu olduğunu biliyoruz." Anthony ağağlayıcı bir tonda konuşmuştu.

Nicholas daha fazla kendine hâkim olamadı. "O zaman ne yapılacak?" Sandalyesinde dönüp Anthony'ye bakmıştı.

Eleanor sesinde hafif kınamayla, "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Nicky," dedi. "Bunların olması büyük bir talihsizlik. Burada kimse masum bir kıza zarar verme niyetinde olduğuna inanmıyor ama gerçek şu ki bu olay yüzünden, adı tamiri imkânsız biçimde zarar gördü. Kaçamaklarından biri yolunda gitmedi diye, acımasız dedikodularının bedelini bu kız ödememeli. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Hareketlerinin sorumluluğunu kabul etmekten fazlasını yapamazsın. Onunla evlenmelisin."

10. Bölüm

"Buna dayanamıyorum, Meg! Gerçekten dayanamıyorum!" Reggie çığlık çığlığa haykırmıştı.

Sadık yardımcısı Meg, diğer pek çok şeyi görmezden geldiği gibi bu çığlıkları da umursamadı. "Bu eşarpla mı uyuyacaksın?"

Reggie ellerini boğazına götürdü. "Elbette. Neler olup bittiğini anlatmaya Tony Dayı yerine Edward Dayı gelebilir. Bu izi başka kimsenin görmesini istemiyorum."

Meg kaşlarını çatı ve örgü işine devam etti. Boynundaki o aşk ısırığını kendi gözleriyle görmüştü. Reggie ondan uzun süre bir şey saklayamazdı. Tüm bu olan bitenler karşısında öfkeliydi Meg, bu defa yatakta bacak bacak üstüne atmış oturan ve belirsizliğin verdiği endişeyle ellerini göğsünde birleştiren kızla aynı tarafta olmak yerine, tamamen Anthony Malory ile hemfikir di.

O vikontun Reggie ile evlenmesi değil, vurulması gerekiyordu. Meg şimdiye değin bu kadar adaletsiz bir şey duymamıştı. Hırsızın birine üzerine teşekkür ederek cüz-

danınızı verir miydiniz? Utancın sebebi olan bu adama, gözü gibi baktıkları Reggie'yi nasıl verebilirlerdi?

"Bir şey duyabilir misin diye merdivenlerden in de bir bak bakalım, Meg."

"Hayır, inmeyeceğim."

"O zaman ben ineyeceğim."

"Sen de bir yere gitmeyeceksin. Burada kalacaksın. İstersen endişelenmeye devam et. Evet dediğini çok yakında sen de duyacaksın."

"Ama sorun bu işte." Reggie dizlerine vurarak konuştu. "Hayır diyecek."

Meg başını salladı. "Onu istediğin konusunda beni ikna edemezsin kızım, o yüzden denemeyi bırak."

"Ama bu doğru, Meg."

"Seni iyi tanıyorum, Reggie. Her şeyi dayılarının onuru için yapıyorsun ve buna güzel bir kılıf uyduruyorsun, çünkü bu tek çözüm yolu gibi görünüyor."

"Saçmalık." Reggie kendini tutamayıp kıkırdadı. "Sen sadece, yeni tanıştığım bir adamı arzu edecek kadar kötü ve utanmaz olduğumu kabul etmiyorsun, hepsi bu."

Meg ona baktı. "Şimdi nedenini anlıyorum. Bunu yapıyorsun çünkü bu şekilde hemen bir kocan olacak ve artık evlenmek için koca aramaktan kurtulacaksın."

Reggie kıkırdadı. "Bu da işin bir diğer iyi yanı, evet."

"Bir diğer iyi yanı mı?" Meg örkeyle homurdandı. "Onu istemenin tek sebebi bu, öyle olmalı."

"Onu gördükten sonra böyle söylemeyeceksin, Meg. Sanırım âşık oldum."

"Buna inansaydım, hemen şimdi aşağıya iner ve o adamın ayaklarına kapanıp minnettar olurum. Ama sen bir buluşmayla âşık olamayacak kadar akıllısındır."

"Ben de öyle sanıyorum," diyerek iç çekti Reggie ama gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Yine de uzun zaman almayacak, Meg. Bekle ve gör."

"Umarım görmem. Umarım onunla evlendiğine şahit olmam. Eğer bu gerçekleşirse hayatının en üzücü günü olacak ve bu sözlerimi sakın unutma."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Reggie.

"Sadece hatırla, seni uyardım."

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Güzel." Anthony minnet doluydu ama kötü niyetle. "Başından beri buna karşıydım zaten."

"Sakin ol, Anthony," diyerek onu uyardı Edward. "Daha hiçbir şey belli değil."

Nicholas sakın kalmaya çalışarak, "Tekrar ediyorum, onunla evlenmeyeceğim," cevabını verdi.

"Bana bir iyilik yapıp nedenini söyleyecek misin?" Edward'ın sesi de kararlıydı.

Nicholas aklına gelen ilk şeyi söyledi. "O daha iyisine layık."

"Kesinlikle," dedi Anthony sakince. "Normal koşullar altında, seçeneklerden biri olarak bile akla gelmezdin."

Edward susması için ona bir bakış attı ve ardından Nicholas'a doğru döndü. "Şöhretini kastediyorsan, haklısın. Bunun yakışıklılığını ilk kabul eden benim. Ama bunun şimdilik görmezden gelinmesi şart."

Nicholas biraz daha cesaretini toplayarak, "Onu mutsuz ederim," dedi.

"Bu sadece bir tahmin. Regina'yı mutlu ya da mutsuz edeceğine bilecek kadar iyi tanımıyorsun."

"Sadece lafı dolandırıyorsun, tatlım," dedi Rebecca.

"Kızla evlenmemek için iyi bir sebebin yok, bunu sen de biliyorsun. Ve aslında evlenmenin tam zamanı."

"Böylece sana bir varis verebilirim, değil mi?" diye cevapladı Nicholas.

Edward müdahale ederek, "Şimdi beni iyi dinle, Nicholas," dedi. "Yeğenimin adını bir skandala karıştırdığın gerçeğini inkâr mı ediyorsun?"

"Yeğeniniz mi?"

"Sen ne sanıyordun?" Rebecca çileden çıkmıştı.

Aniden Anthony gülmeye başladı. "Söylesene Monteth, gayrimişru olmasını mı bekliyorsun? Yoksul bir akrabayı sana kakalamaya çalıştığımızı mı sanıyordun?"

"Bu kadarı yeter," dedi Edward. "Nicholas... belki de Regina'nın kim olduğunu bilmediğini kabul etmek zorundayım. Çoğu insan Melissa'yı hatırlamaz, çünkü o uzun zaman önce öldü."

"Melissa?"

"Tek kız kardeşimiz. Benden ve Jason'dan daha küçüktü ve ortanca kardeşimizdi. O... Dört erkek kardeşin arasında, ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Regina onun tek çocuğuydu."

Rebecca, "Melissa'nın onlara bıraktığı tek şey," diyerek ekledi. "Regina'nın Maloryler için ne kadar önemli olduğunu kavramaya başladım mı?"

Nicholas berbat hissediyordu.

"Kardeşimin sözüne istinaden, sana Regina'nın gayrimişru olmadığını söylemem gerekiyor," diye Edward devam etti. "Melissa'nın Penwich Kontu ile mutlu bir evliliği vardı."

"Penwich!" Nicholas, çoğu kez küfrettiği ismi duyunca neredeyse boğulacak gibi oldu.

"Merhum kont, Thomas Ashton," diye açıkladı Edward. "Şimdilerde bu unvanı bir kuzeni taşıyor. Uyum-suz bir adam ama Regina ile hiçbir alakası yok. Melissa ve Thomas korkunç bir yangında öldüklerinden beri, yani on yedi yıldır Regina bizim sorumluluğumuzda."

Nicholas'ın başı döndü. Kahretsin. Derek'in birinci dereceden kuzeniydi, bir kontun kızıydı ve Haverston Markisi'nin yeğeniydi. Bir varis olduğunu da öğrenirse hiç şaşırmasdı. Daha iyi bir unvana sahip bir kocayı kolaylıkla bulabilirdi. Ama şimdi Nicholas ile adı anılıyordu, bu saatten sonra hep bu skandalla hatırlanacaktı ve soylu aileler için artık bir ödül olmayacaktı. Kendisi de dahil olmak üzere, bu odadaki herkes bunu biliyordu. Ama buna aldırış etmeyecek kimi erkekler, onunla yine de evlenmek isteyebilirdi.

Daha çok Anthony'yi kastederek, "İyi bir evlilik için şansını kaybettiğini düşünmüyor gibisiniz. Öyleyse benimle olması için neden bu kadar isteklisiniz?" dedi.

"Sevgili çocuğum, istekli olduğumu söyledim mi? Hayır, kesinlikle değilim. Seninle evlenmek isteyen o, ben kesinlikle taraftar değilim."

Nicholas sıkıntıyla bir cevap bulmaya çalıştı. "Ve ayrıcalıklı yeğen olarak istediği şeyi alır, değil mi?"

Edward düşünmeden cevap verdi: "Gerçek şu ki zavallı yavrucak başka biriyle evlenirse, senin yarattığın bu skandalın ardından, hayatının geri kalanını bir dedikodu kazanının tam ortasında geçirecek. Nereye giderse gitsin arkasından konuşulacak. Bu bir erkek için fazlasıyla ağır ve bu durumda kesinlikle mutlu bir evlilik yapamaz."

Nicholas kaşlarını çatı. "Ancak kocasına gerçeği anlatacaktır."

"Herkesin gerçek olmayan şeye inanması durumunda, gerçeğin ne önemi var ki?" diye cevap verdi Edward.

"Diğerlerinin bağnazlığı yüzünden ben rehin olarak tutulacağım, öyle mi?"

"Senin sorunun ne, Nicholas?" Rebecca öfkeyle sordu.

"Kızla tanıştım ve uzun süredir gördüğüm en güzel kız.

Daha iyisini bulamazsın, bunu sen de biliyorsun. Niye buna itiraz ediyorsun?"

Nicholas sert bir şekilde, "Evlenmek istemiyorum -

kimseyle!" dedi.

"Senin istediğin bağımsız olmak," dedi büyükannesi.

"Kurbanın olan diğer masum kızların ailelerinin yaptığı-

nın aksine, bu durumu görmezden gelmeyen bir ailenin

kızlarını seninle evlendirecek olmaları senin için ne büyük

bir şans!"

Eleanor, "Makul ol, Nicky," diyerek söze karıştı. "Enin-

de sonunda evleneceksin. Ömrünün sonuna kadar böyle

devam edemezsin. Ve bu kız gerçekten büyüleyici. Senin

için harika bir eş olacak."

"Benim eşim olmayacak," diye itiraz etti Nicholas.

Bunu takip eden sessizlik, umutlarının yeniden yeşermesi-

ni sağladı fakat büyükannesi anında bu umudunu yok

etti.

"Asla babanın olduğu gibi bir adam olamayacaksın. İki

yıl boyunca denizlerde kalıp keyfince yaşadın ama tek keli-

me etmedim. Tanrı aşkına yeter, senin torunum olduğunu

kabul etmeye utanıyorum. Ve sana şunu söyleyeyim, bu

kıza sahip çıkıp onunla evlenmezsen beni unutabilirsin."

Ayağa kalktı, yüzü buz kadar soğuktu. "Gel, Ellie. Söyleye-

ceğim her şeyi söyledim."

Odadan Ellie ile birlikte ayrılırken Rebecca'nın yüzü

ifadesizdi. Ama kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Eleanor'a doğru döndü ve kocaman bir gülümsemeyle, "Ne diyorsun, tatlım? Sence zokayı yuttu mu?" diye sor-

du. "Olayı ondan utandığın noktasına getirmen biraz faz-
laydı sanki. Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Hatta
yaptığı haylazlıklardan ondan daha fazla keyif alıyorsun.
Yemin ediyorum Rebecca, bu dünyaya erkek olarak gel-
meliymişsin."

"Bunu bilmez olur muyum hiç! Ne var ki bu ufak ka-
çamağı, bu defa Tanrıdan bir lütuf gibi geldi. Yine de bun-
ca itiraza direnebileceğini sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?" diye cevapladı Eleanor. "Neden
evlenmeyeceğini biliyorsun. Nasıl hissettiğini biliyorsun.
Nicky, doğumuyla gelen utancı masum bir kıza ödetmeyi
reddedecektir. Dürüst bir kıza evlenme teklif edemeyece-
ğini düşünüyor ama pozisyonu da kendi statüsünün altın-
da bir kıza evlenmesini imkânsız kılıyor. Bu yüzden asla
evlenmemeye karar verdi."

Rebecca sabırsızca başını salladı. "İşte bu yüzden Tan-
rının bir lütfü. Şimdi evlenmek zorunda kalacak, hem de
iyi bir ailenin kızıyla. Ahh, başlarda memnun olmasa da
sonunda mutlu olacak. Sana söylüyorum, bu kız gerçeği
öğrenirse ona günahını bile vermez."

"Buna inanıyor musun?"

"İnanmasam, kızın ona uygun biri olduğunu düşün-
mezdim," dedi Rebecca inatla.

Nicholas her şeyden habersiz olsa da ikisi de onun ne-
den böyle davrandığını biliyordu. Bütün dünya annesinin
Miriam olduğunu sanıyordu ve öyle yapmaya son verdiği
gün - sık sık bunu yapmakla tehdit ederdi - Nicholas'ın

saygın hayatı sona erecek ve toplumdan tamamıyla dışlanacaktı. Gerçek ortaya çıktığında da göreceği muameleye alışmak için şimdiden lanetlenmiş biri gibi düşünülme gerekiyordu.

"Birinin ona, gerçek ortaya çıksa bile bunun artık herhangi bir sorun yaratmayacağını söylemesi gerekiyor," dedi Rebecca. "Bunca yıldan sonra kimse buna inanmayacaktır."

"Neden sen söylemiyorsun?" Ellie cevabını bildiği soruyu sordu.

"Hayır tatlım, bunu ben yapmam. Ama sen neden söylemeyesin?"

"Ahh, hayır," Eleanor kati suretle başını salladı. "Bu konuda çok sert." İç geçirdi. "Daha önce de yüz kez bunu konuştuk, Rebecca. Zaten evlenecek ve kendi ailesini kuracak."

"Öyle umalım," diye ekledi Rebecca. "Ama daha ağzından evet lafını alamadılar."

"Tutumun çok kafa karıştırıcı, Nicholas," dedi Edward. "Bu kadar çapkın olduğunu bilmesem bazı şeylerden şüphelenmeye başlayacağım."

Nicholas bu ciddi adamdan gelen sözler karşısında gülmüseddi. "Eğilimlerim kesinlikle kadınlardan yana, efendim."

"Fakat yeğenimi istemiyorsun?"

Anthony sert bir çıkış yaptı. "Cevap verirken gözümün içine bak. Montieth! Üzerinde bıraktığın izi gördüm."

"Neyi?" diye sordu Edward.

"Rahat ol, Eddie. Sadece vikontla benim aramdaki bir şey. Cevabınız nedir, Montieth?"

Ani bir öfke Nicholas'ı ele geçirdi. Köşeye sıkışmış hissetmişti ve bundan hiçbir zaman hoşlanmazdı. Kızda gerçekten iz mi bırakmıştı? Eğer öyleyse bile kız bunu dayısının bilmesini sağlayarak ne yapmaya çalışıyordu? Kendisiyle evlenmek istediğini söylemişlerdi. Lanet olsun, ya Anthony'ye görüşmelerinin masumane olmadığı izlenimini verdiyse? Bu yüzden mi en küçük dayısının kan beynine sıçramıştı?

Nicholas gözleri öfkeyle parlayarak, "Yeğeninize herhangi bir zarar gelmedi, beyler," dedi zorla. "Ama siz bunu benden daha iyi biliyorsunuzdur."

"Evet, şüphesiz ki her açıdan arzulanabilir bir kız. Yine de bu durumu çözmez." Edward iç çekti. "Jason bu durumdan hiç hoşlanmayacaktır. Kendisi şu an onun yasal vasisi, anlıyorsunuzdur."

"Buraya geldiğinde ortada nişan görmezse seni parçalara ayıracaktır," dedi Anthony. "Boş ver, Eddie, onu bana bırak. Jason icabına bakarsa ondan geriye hiçbir şey kalmaz."

Onlar kendi aralarında tartışırken Nicholas eğildi ve kafasını ellerinin arasına aldı. Derek'in babası olan Jason Malory'yi sever, ona saygı duyardı, Haverston'da ava çıkmışlar ve pek çok gece sohbet edip iyi zaman geçirmişlerdi. Jason'ın Haverston'ı ve çalışanlarını yönetmesine hayrandı. Bu yüzden en son istediği şey Jason'ın kendisine kızmasıydı. Ama kızla da evlenemezdi ve nedenini onlara söyleyemezdi.

Daha önce ana babasının geçmişi onu şu an olduğu kadar incitmemişti. İşin aslı şuydu; o gayrimeşruydu. Ve karısı olacak herhangi bir kadın da bu durumdan dolayı acı çekecekti. Gerçek ortaya çıkarsa toplumdan soyutlanacak-

tu. Aynı şey gayrimeşru olduğu bilinen Derek Malory'nin de başına gelmemiş miydi? İşte bu yüzden, diğer arkadaşlarına hissetmediği kadar Derek Malory'ye yakın hissediyordu.

Nicholas, Edward'ın cebinden çıkarıp uzattığı kâğıtları aldı. Mektuplar. Penwick Kontu'na yazdığı mektuplar!

"Bu mektuplar buraya nasıl geldi?" diye kuşkuyla sordu Nicholas.

"O mektuplar çok kısa süre önce bana gönderildi. Kont ilgisini çekmeyen şeyleri görmezden gelmesiyle ün yapmıştır ve istediğiniz arazi de kendisini ilgilendirmiyor."

"Neden siz?"

"Çünkü benim yönettiğim alana dahil. Düzenli olarak kiralarnı ödeyen bir düzine kiracısı olan arazinin küçük bir parçası."

Nicholas, "Geniş bir mülk biliyorsun ve bu avantajını kullanamıyor," diye cevap verdi.

Edward sivri diliyle, "O mülke bu derece düşkün olduğunı düşünmemiştim," dedi.

Nicholas'ın çenesi sinirden kenetlendi. Kahretsin! Silahı olmadan, eski düşmanı kaptan Hawke karşısında Maloryler'e kıyasla daha fazla şansı vardı.

"Buradan yeğeninizle evlenmezsem o araziye el sürmeyeceğim anlamını mı çıkarayım?"

"Bunu daha yumuşak ifadelerle açıklayabilirsin tabii ama ana fikir bu, evet."

"Reddet, Montith," dedi Anthony sakın bir sesle.

"Onun yerine sabah benimle karşılaş. Seni öldürmeyeceğim. Bir dahaki sefere kaçırdığın kız ona dokunmadığımı söylediğinde, insanların buna inanması için sana yardımcı olacağım."

Nicholas gülümsedi. Şimdi de hadım edilmekle tehdit ediliyordu. Ayrıca, tehdit ettiği gibi büyükannesinin kendisini hapse attıracağına şüphe yoktu. Araları bozuktu ama gerçek şu ki yine de o yaşlı cadıyı seviyordu. Anthony kendi bildiği yoldan giderse, o zaman işin ucunda ölüm ya da ağır yaralanma ihtimali vardı. İşte seçenekleri bunlardı.

Ya da hayatında gördüğü en sevimli yaratıkla evlenebilirdi. İsteddiği araziye de büyük ihtimal sahip olabilirdi. Ellie Teyze de bu evliliği istiyordu. Büyükannesi ve Malory ailesinin diğer fertleri de evliliği destekliyordu.

Nicholas derin düşünceler içinde bir anlığına gözlerini kapadı. Hemen sonrasında gözlerini açtı ve ayağa kalktı.

En sonunda, "Lordlarım, düğün ne zaman?" dedi.

11. Bölüm

"Yani Vauxhall Gardens'a nişanlına eşlik etmek için geldin? Hem de bir konsere? Gündüz vakti seni lanet bir konsere katılırken göreceğimi asla düşünmezdim."

Derek Malory bu durumla oldukça eğleniyordu ve Nicholas'ın yüzündeki nefret dolu bakış görülmeye değirdi. Bir gece önce rezil buluşmanın gerçekleştiği misafir odasında, şimdi onlar bulunuyordu.

Nicholas, "Onu görmenin tek yolu bu gibi görünüyör," dedi Derek'e. "Dün gece yanıma yaklaşmasına izin bile vermediler."

"Tabii ki vermeyecekler. Bu doğru olmazdı. Uyuması gerektiği söylendi."

"Emir aldığını mı söylüyorsun?" Nicholas alayla karışık şaşkınlıkla sordu. "Ben herkesin o kızın emirlerine uydüğünü düşünmüştüm."

"Ahh, yine söylüyorum. Bu konuda canını çok sıkıyor-sun ve nedenini anlamıyorum. İlk olarak bunu sen de biliyorsun, o gerçek bir cevher. Ondan iyisini bulamazsın."

"Bu konuda zorlanmak yerine, kendi karımı kendim seçmeyi tercih ederdim."

Derek gülümsedi. "Ortalığı birbirine kattığını duydum. Bunları bana anlattıklarında ve özellik de teslim olduğunu söylediklerinde, bunların hiçbirine inanmadım. Ne yapacağının söylenmesinden zerre kadar hoşlanmadığını biliyorum."

"Abuk sabuk konuşmayı bırak," dedi Nicholas ısrarla. "Her neyse, sen burada ne yapıyorsun?"

"Ben de geliyorum, bilmiyor musun? Kuzen Clare ile birlikte geliyoruz. Edward Amca'nın emri böyle. Onunla tek başına gideceğini düşünmemiştin, değil mi? Düğünden önce bir kaçamak olmasın diye bir tedbir."

Nicholas kaşlarını çatı. "Lanet olsun, bu ne fark eder ki? Zaten onla birlikte olduğum düşünülüyor."

"Kimse buna inanmıyor, Nick, en azından aileden hiç kimse."

"Anthony dışında mı?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi Derek hızla. "Ama özellikle ona dikkat etmekte elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Sen de biliyorsun ki o ve nişanlı birbirlerine çok yakın."

"En sevdiği yeğeni mi?"

"Bundan daha fazlası var. Melissa Hala'dan sadece üç yaş küçükmüş ve onlar her zaman birlikteymiş. Halam öldüğünde, Anthony henüz on yedi yaşındaymış. Bu yüzden kızı Melissa'nın yerini aldı. Babam da dahil olmak üzere, bütün amcalarım için bu geçerli. Ama en küçükleri olan Anthony Amca, Regina için daha çok bir ağabey gibi oldu. Regina'nın yılın belli döneminde Edward Amca'nın yanında kalmasına izin vermemesi yüzünden, Edward

Amca'nın Londra'ya taşındığı zaman babamla yaptığı kav-
gaları duysan inanamazsın." Derek kıkırdadı. "İhtiyar so-
nunda pes etti, çünkü Regina da bunu istiyordu ve isteyip
de kendisine verilmeyen şey pek yoktur."

Nicholas homurdandı. "Regina inanılmaz derecede
şımartılmış. Neden onunla hiç Haverston'da karşılaşma-
dım?"

"Senin geldiğin zamanlarda daima ya Edward ya da
Anthony Amca'da olurdu. Senin beni ziyarete gelmeye
başladığın zamanlar, onlar da Reggie'yi yılın dört ayı için
aralarında paylaşmışlardı." Derek kahkaha attı. "Fakat seni
ilk kez eve götürdüğüm zaman, onunla bir kere karşılaş-
tım. O zamanlar kucağına puding kâsesini deviren minik
yaramazdı."

"Ama çocuğa Reggie diye seslenmiştin!" diyerek hay-
kırdı Nicholas.

"Hepimiz ona Reggie deriz ve şimdi büyüdü. Onu ha-
tırlıyor musun?"

İç geçirdi Nicholas. "Nasıl unutabilirim ki? Poposuna
vuracağımı söylediğinde, bana dilini çıkarmıştı."

"Evet, o zamandan sonra seni hiç sevmemişti. Bir daha
ziyarete geldiğinde yine evdeydi fakat bu sefer yoluna çık-
mak istememişti."

"Bunu bana anlatmıştı ama dediğine göre beni sevmiş,"
dedi Nicholas kuru bir ifadeyle.

"Ahh, o zaman seni seviyordu, eminim." Derek kıkır-
dadı. "Ama bu senle karşılaşmasından önceydi. Özellikle
bana çok düşküncü ve benimle arkadaşlık eden herkesten
hoşlanırdı."

"Lanet olsun. Bir dahakine, benim sadece oyun arkada-
şım olduğumu söyleyeceksin."

"Bu seni şaşırtmasın, eski dostum. Haverston'a ilk
ayak bastığımda altı yaşındaydım. Sadece ikimiz vardık ve
Reggie'yi bir parça yoldan çıkardığımı kabul ediyorum.
Gittiğim her yere onu da sürükledim. Tabii ihtiyar onun
dikiş dikmek yerine balık tuttuğunu, ava gittiğini, müzikle
ilgilenmek yerine ağaçlara tırmandığını ve kumdan kaleler
yaptığını fark etse çok öfkelenirdi. Bize annelik yapacak
birini bulmak için evlendiğini biliyor muydun? Bunun
bizim hayatımızda dengeleyici bir etkisi olmasını umu-
yordum. Yine de kötü bir seçimdi. Kadını seviyordu fakat
hastalıklı bir durumdu, sen de biliyorsun."

"Erkek gibi bir kızla evleneceğimi mi söylüyorsun?"

"Tanrım, hayır! Geçtiğimiz on üç yıl, yılın belli kıs-
mını Edward Amca'nın ailesiyle birlikte geçirdiğini bili-
yorsun ve Edward'ın onun yaşlarında üç kızı var. Onlarla
birlikteyken, derslerinde başarılı ve ortama uyum sağlayan
bir melekti. Elbette Haverston'a geldiğinde, yine kendi eğ-
lencemize bakardık. İhtiyarın bizi azarlamak için çağırdığı
zamanların sayısını hesaplayamam. Ve o asla azar işitmez-
di, azarın en kötüsünü hep ben işitirdim. Ancak on dört
yaşına geldiğinde o yaramaz halleri sona erdi. Annem ne-
redeyse evde hiç olmadığından, Reggie o zamana kadar ev
işlerini bile kendi hallediyordu."

"Yani evin birini çekip çeviriyor, diğerinde ders çalı-
şıyordu ve benim bilmek istediğim şu; üçüncüsünde ne
yaptı?"

Derek onun acımasız ses tonuna güldü. "Hadî ama!
Aslında Anthony Amca ile geçirdiği zaman tatil gibiydi.
Onun eğlendiğini görmek için elinden gelenin en iyisini
yapardı. Ve muhtemelen ona, bizim gibi serserilerle nasıl
başa çıkacağını da öğretti." Ardından ciddileşerek ekledi:

"Hepsi onu çok seviyor, Nick. Ne olursa olsun bundan kaçışın yok."

"O zaman hayatımın geri kalanını dayılarının müdahalesiyle mi sürdüreceğim?" Nicholas buz gibi bir ifadeyle sormuştu.

Nicholas onların kabadayılıklarına boyun eğmişti ama Regina Ashton'la evlenmeye niyeti yoktu. Bir şekilde ona nişanı attıracaktı. Gayrimeşru bir kuzeni olabilirdi fakat gayrimeşru bir kocası olmayacaktı.

Derek, yirmi üç yılını kendisini bilerek yaşadığından ondan daha şanslıydı. Ama Nicholas on yaşına kadar doğumuyla ilgili olan bu sorunu anlamamıştı. Ve bunun ortaya çıkışından önce, annesi olduğunu düşündüğü kadının hayatını mahvetmişti, çünkü onun kendisinin annesi olduğuna inanıyordu. Kendisinden neden bu kadar nefret ettiğini, ona neden uşağına davrandığından daha kötü davrandığını ve neden kendisini sürekli itip kaktığını asla tahmin edememişti. Babasının yanındayken bile hiçbir zaman onu seviyor gibi davranmıyordu. Bu bir çocuğun dayanabileceği türden bir işkence değildi.

On yaşındayken bir gün, Nicholas çok nadir yaptığı bir şey yapmış ve ona "anne" demişti ve Miriam'ın çılgıncasına haykırdığına tanık olmuştu. "Ben senin annen değilim! Öyleymiş gibi davranmak zorundayım! Senin annen benim yerimi almaya çalışan bir fahişeydi! Bir fahişe!"

Zavallı babası da bu esnada yanındaydı. Nicholas'ı, Miriam'ın annesi olmadığını öğrenmenin ne kadar mutlu edeceğinden habersizlerdi. Tabii dünyanın gayrimeşru çocuklara ne kadar acımasız olduğunu, çok daha sonraları fark etmişti.

İşte o gün babası kendisine gerçeği söylemek mecburi-

yetinde kalmıştı. Miriam Charles'la evliliklerinin ilk dört yılında çok sayıda düşük yapmış ve hekim bundan sonra hamile kalmasının çok tehlikeli olabileceği uyarısında bulunmuştu. Charles böyle olduğunu düşünmüyordu ama Nicholas, Miriam'ın yatağa kocasıyla girmekten kaçındığını anlamıştı ve babası Charles da bu yüzden mutluluğu başka yerde bulmuştu.

Sefil bir halde olan Charles, Nicholas'a gerçek annesinin kendisini seven, iyi kalpli, merhametli bir kadın olduğunu açıklamıştı. Bir gece içkiliyken birlikte olmuşlardı. Nicholas'a da o gece hamile kalmıştı. Kadının çocuğa bakmasının imkânı yoktu, evli değildi. Ama Charles çocuğu çaresizce istiyordu. Miriam çocuk doğana kadar kadınla kalmayı kabul etmişti. Geri döndüğünde, herkes bu erkek çocuğunun kendisinin olduğuna inanmıştı.

Nicholas şimdi onun bu nefretini ve pişmanlığını anlıyordu, yine de anlaması bununla yaşamaya devam etmesini kolaylaştırmıyordu. Miriam'a on iki yıl daha dayanmıştı ve sonra babası ölmüştü. Ondan sonra yirmi ikisinde bir daha dönmek niyetiyle İngiltere'den ayrılmıştı. Büyükannesi onu iki yıl boyunca ortadan kaybolduğu için hiç affetmemişti ama Nicholas kendi gemileriyle denizlerde olmayı sevmişti ve hatta birkaç deniz savaşında dövüşmüştü bile. En sonunda evine, yani İngiltere'ye döndü ancak Silverley'deki evine gidemezdi. Miriam'ın tüm dünyaya doğumuyla ilgili gerçekleri anlatma konusundaki tehditleriyle ve onun nefretiyle birlikte orada yaşayamazdı.

O zamana kadar, Charles'ın yasal varisinin Nicholas olduğunu duyurması için tuttuğu avukatlar ve ikisi dışında kimse gerçeği bilmiyordu. Nicholas'ın dayanmadığı şey, gerçek ortaya çıktığında göreceği muamele değildi, buna

zaten kendini hazırlamıştı. Ama babası bunu gizli tutmak ve ailesinin adının temiz kalması için çok acı çekmişti. Ve Nicholas da babasının itibarına zarar vermek istemiyordu.

Yine de Miriam'a güvenemezdi. Eninde sonunda konuşabilirdi. Bu yüzden Miriam kendisine ihanet edip her şeyi anlattığında, toplumun dışladığı biri olacağından kendisinin de iyi aileye mensup bir kızla evlenmeye hakkı yoktu.

Hayır, Regina ona göre değildi. Ona sahip olmak için her şeyi verebilirdi, bunu inkâr etmiyordu. Ancak sırrı ortaya çıktığında o da zarar görecekti. Onunla evlenmemek için elinden geleni yapabilirdi, bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

12. Bölüm

"Beklediğim için özür dilerim, efendim."

Nicholas, Regina'nın sesini duyduğu anda dönüverdi. Ani bir dürtü bir anda bedenini ele geçirdi. Ne kadar enfes olduğunu unutmuştu. Genç kız ürkek bir ifadeyle kapının eşiğinde duruyordu. Kuzeni Clare de hemen arkasındaydı. O da diğer Maloryler gibi uzun boylu ve sarışındı, elbette güzeldi ama Regina'nın gösterişli güzelliğiyle kıyaslanamazdı bile.

Bir kez daha onu görmenin bedeninde neden olduğu etkileri karşısında şaşırды. *Lanet olsun*. Bir an önce nişanı atmalıydı ya da onu yatağa atmalıydı.

Regina kapı eşiğinde durmaya devam ediyordu, Nicholas, "Gel buraya, seni ısıracak değilim, canım," dedi.

Bu sevgi sözcüğü ile kızardı Regina. Yavaşça öne çıkan kuzenini göstererek, "Kuzenim Clare ile tanışmadınız," dedi.

Nicholas tanıştığına memnun olduğunu söyledi ve ardından tekrar ona dönerek, "Derek de şimdi seninle ilgili

anılarını tazeliyordu. Daha önce karşılaştığımızı söylemeliydin," dedi.

Oldukça utanan Regina, "Hatırlayacağınızı düşünmedim," dedi kekeleyerek.

Nicholas'ın yüzü alaycı bir ifadeye döndü. "Kucağıma döktüğün pudingi mi hatırlamayacaktım?"

Bütün gerginliğine rağmen Regina gülümsedi. "Bunun için üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim. Bunu hak etmiştiniz."

Çivit mavisi gözlerindeki ışıltıyı yakaladı Nicholas, onu bu denli arzu ederken kendini aksine nasıl inandıracağını merak ediyordu. Her açıdan ilgisini çekiyordu. Onu bir kerecik görmesi bile, kanının kaynaması için yeterli olmuştu. Onu yeniden öpmek, dudaklarını tatmak ve hızla çarpan kalbini hissetmek için olağandışı bir istek duyuyordu. Kahretsin, o çok çekiciydi.

Derek ayağını yere vurarak, "Konser için son derece uygun bir öğlen, hadi çocuklar," diyerek takıldı ve başını muzip bir ifadeyle sallayıp kapıya doğru yürüdü.

Nicholas Regina'yla konuşmak istiyordu ama kuzeni Clare buna imkân vermiyordu, gözlerini bir an olsun üzerlerinden ayırmıyordu. Derek'in daha sonra kendisine bu konuda yardımcı olacağını umarak iç çekti.

Regina, Vauxhall Gardens yolunda, kuzenleriyle sürekli sohbet ederken alışılmadık derecede rahattı. Gerginlikten dolayı mı yoksa gerçekten mutlu muydu? Nicholas onu seyretmekten büyük zevk alıyordu. Evlilikten dolayı cidden memnun muydu? Neden dayılarına onunla evlenmek istediğini söylemişti?

Reggie, Nicholas'ın samimiyeti karşısında hayrete düşmüştü. Sonunda pes edip kabul etmeden önce kaç kez

evlenmeyi reddettiğini duymuştu, şu anda beklediği şey nefret ve hatta öfkeydi. Neden bu kadar çabuk kabul etmişti? Arazi yüzünden olamazdı, değil mi? Bir avuç toprak boyun eğmesinin sebebi olabilir miydi? Tony bağra çağra adamın satın alındığını söylemişti. Ne var ki Tony, Nicholas Eden'in kendisine nasıl baktığını görmemişti. Satın mı alınmıştı? Ve neden bu denli evliliğe karşı koyuyorken ansızın teslim olmuştu?

Nicholas onu istiyor olmalıydı, ona bakarken gözlerindeki ifade bunun en büyük kanıtıydı. İtiraf etmek gerekirse ona bakışı tam anlamıyla utandırıcıydı ve kuzenlerinin yanında bile böyle bakmaktan çekinmiyordu. Clare'in şaşkına dönüşünü ve Derek'in utandığını görmüştü. Ancak Nicholas ne yapmakta olduğundan haberdar değil gibi görünüyordu. Belki de bunu kendisini utandırmak için özellikle yapıyordu? Tüm bu cana yakın tavrı sahte miydi? Kendisini arzulaması sahte olmazdı, Reggie bundan emindi.

Arabadan indiler ve çiçekli yolu takip ettiler, orkestranın kurulduğu geniş meydana yaklaştıkça müzik sesi artıyordu. Nicholas, Derek'e o kadar uzun bir süre baktı ki genç adam geç de olsa sonunda mesajı aldı ve Clare'e izleyicileri çevreleyen satıcılardan yiyecek bir şeyler almak için ısrar etti. Derek bütün itirazlarına rağmen kuzenini çekeştirerek oradan uzaklaştırırken, Reggie muzipçe gülümsedi.

Boş bulduğu ilk anda Nicholas, onu kolundan yakalayıp geniş bir ağacın arkasına götürdü. Yalnız değillerdi. Önlerindeki insan kalabalığından gizlenmişlerdi ama hâlâ pek de uzakta değillerdi. Yine de birkaç kelime etmek için yeterince yalındılar.

Bu onun şansıydı. Kollarını etrafına dolamış, Reggie'yi

DIANA GABALDON
GÖZ DAVUTLARI

ağaca yaslayarak söyleyeceği her sözü dinlemeye mecbur bırakmıştı. Genç kız beklentiyle yüzüne baktı ve Nicholas içinden, *nefret et benden, aşığıla beni, benimle evlenme*, dedi. Bunların hepsini söylemek istiyordu ama kendini onun gözlerinde kaybetmişti adeta.

Ne yaptığını bile fark edemeden kafasını eğdi ve onu öptü, dudaklarıyla kendisine karşılık veren kızın tatlılığını hissetti. Ateşi yüzünde hissetti ve ona biraz daha yakınlaştı. Ama bu bile yeterince yakın değildi, daha yakın olmalıydı...

Reggie nefes nefese, "Lord Montieth, lütfen!" dedi. "Birileri bizi görebilir."

Nicholas hafifçe geri çekildi, buna rağmen yüzünü görebiliyordu.

"Bu kadar resmi olma, sevgilim. Beni adımla çağırma hakkına sahipsin, öyle değil mi?"

Sesinde öfke mi vardı? "Sen... neden benimle evlenmeye razı oldun?"

"Peki sen neden benimle evlenmek istedin?" Nicholas pat diye sormuştu.

"Tek çözüm yolu gibi göründü."

"Karşı çıkabilirdin."

"Karşı çıkmak mı? Neden bunu yapayım ki? Yakalanırsak neler olacağı konusunda seni uyarıyordum."

Nicholas, "Dalga geçiyordun!" dedi sertçe.

"Aslında evet, çünkü ortaya çıkacağını düşünmemiştim. Ahh, tartışmak istemiyorum. Olan oldu zaten."

"Hayır, olan olmadı," dedi Nicholas gergince. "Nişanı atabilirsin."

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü benimle evlenmek istemiyorsun, Regina," dedi

Nicholas usulca ama sesi neredeyse tehditkâr bir tondaydı. "İstemiyorsun." Ardından sevgi dolu biçimde gülümsedi, gözleri keyifle baktı. "Onun yerine sevgilin olurum, bu sayede seni delicesine severim."

"Bir süreliğine, değil mi lordum?" dedi ters bir tonda Reggie.

"Evet."

"Ve sonrasında kendi yolumuza gideceğiz, öyle mi?"

"Evet."

"Böyle olmayacak."

"Sana sahip olacağım, biliyorsun," diye uyardı Nicholas.

"Evlendikten sonra, evet."

"Evlenmeyeceğiz, tatlım. Evlenmeden önce aklın başına gelecek. Ama her şekilde seninle birlikte olacağım. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen öyle düşünüyor gibisin."

Nicholas keyifle kıkırdadı. Zekâsı nasıl da kıvraktı. Arkalarından gelen sesi duyduğunda kahkahası yüzünde donup kaldı.

"Böldüğüm için üzgün olduğumu söylemeyeceğim. Montieth, çünkü anlaşılan bunun olması şarttı."

Nicholas gerildi. Reggie, Nicholas'ın omzunun üzerinden baktığında, dayısı Tony ve bir kadının kol kola durduklarını gördü. Ahh! O kadın olamaz! Nicholas, Tony'nin oraya Selena Eddington'ı özellikle getirdiğini düşünürse çok sinirlenirdi.

"Sen Vauxhall'da, öyle mi Tony?" Selena şaşırılmış gibi davranmaya çalışmıştı. "İşte buna inanmam."

"İstedığın kadar eğlenebilirsin, canım. Orkestra hakkında övgü dolu yorumlar duydum."

Nicholas'ın kadına kafası karışmış ve öfkeyle baktığını gördüğünde Reggie nefesini tuttu. Bu kadın için neredeyse üzülmüyordu ama bunu belli etmedi. Her şeyin ötesinde Selena, Reggie'nin adını bu skandala karışmasını umursamamıştı.

Regina yapmacık bir nezaketle, "Tekrar karşılaştık, Leydi Eddington," dedi. "Şimdi size arabanızı o gece bana verdiğiniz için teşekkürlerimi sunabilirim."

Anthony boğazını temizledi ve Nicholas hoş olmayacak kadar gürültülü bir şekilde güldü. "Ben de teşekkür etmeliyim, Selena. Senin için orada olmasaydım, müstakbel karımla da tanışamayacaktım."

Yoğun bir duygu dalgası Leydi Eddington'ın ifadesini sarstı - ve bu duyguların hiçbiri de hoş değildi. Şu anda kendine milyonlarca kez aptal diyordu. Neler olduğunu öğrendiğinde, Nicholas'ın aslında kendisini kaçırmaya niyetli olduğunu duyunca mutlu olmuş ve arkadaşlarına sevgilisinin ne kadar romantik olduğunu anlatmıştı. Yanlış kadını yakalaması ne büyük bir talihsizlikti. Ne var ki bu kadar övünmesi kendi felaketini hazırlamıştı.

Anthony sert bir ifadeyle araya girdi. "Gidelim, ne dersiniz? Size bizzat eşlik etmeliyim Leydi Eddington. Serseri yeğenimle de konuşmam gerek. Derek ikinizi baş başa bırakırken ne düşünüyordu acaba? Nişanlı olmak uygunsuz davranmaya izin vermez. Bunu unutma."

Anthony, olay çıkmaması için Selena'nın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yanlarından ayrıldı. Onların gidişini izlerken Nicholas dişlerini sıktı. "Dayın nişanı Selena'ya bizzat söyleyeceğim konusunda bana güvenmedi mi? Bunu büyük bir zevkle ben de yapardım. O ve onun kontrolü mümkün olmayan kibirli havaları olmasaydı -"

Reggie, "Benimle evleniyor olamazdın," diyerek tamamladı cümleyi.

Öfke bedeninden taşıyordu. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Ve sen karım olmak yerine sevgilim olacaksın. Uygun bir anlaşma."

"Hayır, benim için değil."

"Pes etmeyeceğini mi söylüyorsun, sevgilim?"

Reggie, "Hayır, emin değilim açıkçası," diye dürüstçe cevap verdi. İtirafında hüznün vardı, Nicholas o an pişman oldu.

"Özür dilerim, canım," dedi kibarca Nicholas. "Kafanı bu kadar ütülememeliyim. Senle evlenmek istemediğimi doğruca söylemeliydim."

Genç kız tereddüt etmeden ona baktı. "Dürüstlüğün için sana minnettar mı olmalıyım?"

"Boş ver! Bunu hakaret olarak algılama yeter, seninle ilgisi yok!"

"Tamamen benimle ilgisi var, efendim," Reggie öfkeyle konuşuyordu. "İstesen de istemesen de adım seninle bir kere anıldı. Buna sen sebep oldun, ben değil. Ayrıca, benimle evlenmeye razı oldun. Buna zorlandın, tamam ama bu anlaşmayı onaylamaya niyetin yoksa, o zaman bugün benimle göz önünde olmaman gerekirdi. Bizim göz önünde olmamız, beni seninle daha da fazla ilişkilendiriyor. İstesem de istemesem de artık sana mecburum. Ve artık senden ve bu durumdan hoşlanmamaya başladım." Durumu kurtarması için ona şans vererek arkasını döndü ve yürüdü.

Nicholas ardından gitmedi. Kendisine mecbur olduğunu söylemesi hoşuna gitmişti fakat hemen ardından, aslin-

da kendisinden hoşlanmadığını söylediğini fark ettiğinde
saçma şekilde incindi.

13. Bölüm

"Jason Dayı!"

Reggie, dayısını gördüğü anda hevesle kollarına atıldı. Üçüncü Haverston Markisi olan Jason Malory, tıpkı diğer dayıları gibi iri yarı bir adamdı. Reggie bunu severdi.

"Seni özledim, kızım. Sen yokken Haverston eskisi gibi değil."

"Eve her gelişimde bunu söylüyorsun." Ona hafifçe gülümsedi. "Aslında bunlar olmadan önce ben de eve gelmek istiyordum. Hâlâ gelebilirim." Oturma odasına etrafıca baktı ve dayıları Edward ile Tony'yı gördü.

"Ve nişanlıyı Londra'da mı bırakacaksınız?"

"Nasılsa bunu dert etmeyecektir," diye cevapladı Reggie.

Onu Anthony'nin oturduğu kremi rengi kanepeye götürdü. Edward her zaman olduğu gibi şöminenin yanında duruyordu. O gelmeden sanki dayıları bir şeyler tartışıyor gibiydi. Ne hakkında olduğunu biliyordu. Kimse ona Jason Dayı'nın da orda olduğunu söylememişti.

"Sen ayrılmadan evvel senle konuşma fırsatı bulamaktan korkuyordum," diyerek konuya girdi Jason. "Erken gelmene sevindim."

Reggie omuz silkti. "Pekâlâ, dün Vauxhall'a giderken Nicholas'ı çok beklettim ve bunu tekrarlamak istemiyordum."

Jason ciddi bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ben buraya gelmeden, bu konuda bir çözüme varılmasına sevindiğimi söyleyemeyeceğim. Kardeşlerim kendi kararlarını uygulamış."

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Edward kendini savunarak.

"Birkaç gün beklemek bir şeyi değiştirmezdi," diye cevapladı Jason.

"Nişana karar verildi, rıza göstermeyeceğini mi söylüyorsun?" diyerek araya girdi Reggie.

Anthony kıkırdadı. "Seni uyardım, Jason. Bu serseriye gönlünü kaptırmış, bunu değiştirmek için yapacağın bir şey yok."

"Reggie, bu doğru mu?"

Doğruydu ama... bundan artık emin değildi, özellikle de dünden sonra. Nicholas'ın hâlâ kendisini istediğini biliyordu. Bunu açıkça belli etmişti. Ve o da Nicholas'ı istiyordu. Neden öyle değilmiş gibi davranıyordu?

"Ondan çok hoşlanıyorum, Jason Dayı ama... korkarım ki o benimle gerçekten evlenmek istemiyor."

İşte. Söylemişti. Bunu dile getirmek onu neden bu kadar çaresiz hissettirmişti?

Jason nazikçe, "Kabul etmeden önce buna ısrarla karşı koyduğunu anlattılar," dedi. "Beklenen de buydu. Kimi

olursa olsun genç bir adam hiçbir şekilde bir şeye zorlanmak istemez."

Gözleri umutla parladı. Sebebi bu olabilir miydi?

"Senin onu, hepimizden daha iyi tanıdığını unuttum."

"Evet ve o genç adamı daima sevmişimdir. Herkesin görmesini istediğinden çok daha fazlasına sahip."

Anthony alaycı bir biçimde, "Eminim öyledir, kardeşim," dedi.

"Tony, sen ne düşünürsen düşün o genç adam iyi bir koca olacak."

İyice umutlanan Reggie, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Jason Dayı?" diye sordu.

Jason her bir kelimeyi vurgulayarak, "Evet, kesinlikle," dedi.

"O zaman onunla evlenmemi onaylıyorsun?"

"Normal koşullar altında evlenmeni tercih ederdim ancak bu talihsiz olay başımıza geldi. Yine de bu gencin Nicholas Eden olmasından dolayı mutsuz olduğumu söyleyemeyeceğim, hayır."

Reggie sevinçle rahat bir nefes aldı ama daha bir şey söyleyemeden kuzenleri büyük bir gürültüyle geçti. Amy, Nicholas ile diğerleri, Marshall'ın yeni dört kapılı at arabasıydı. Tüm o hengâmenin ortasında, Jason kız ve erkek yeğenleriyle konuşmaya başlamıştı ki içeri Nicholas girdi ama kapının eşiğinde sessizce durdu. Bu geniş aileye göz gezdirdi ve panik dalgası içini kapladı. Bu ailenin bir ferdiyle evlenmesi gerekiyordu? Tanrı yardımcısı olsun.

Yanına ilk gelen Reggie oldu. Bu defa duygularını dizginlemekte kararlı bir biçimde ona gülümsedi. Yarı saydam tenini belirginleştiren, krem rengi elbisenin içinde harika görünüyordu. Târzı mükemmeldi, Londra'lı kadın-

lann çoğu mümkün olduğunca dekoltesini sergilemekten hoşlanırken o, şeffaf parçalarla göğüs kısmını kapamış ve boğazını saran dantelli bir şerit takmıştı. Şaşırmıştı. Belki de iz bıraktığı yer orasıydı, saklamak için oldukça akıllıca bir yoldu.

Ne düşündüğünü merak ederek, "Nicholas?" dedi Reggie.

"Yani resmi olmamaya karar verdin?" dedi nazikçe Nicholas. "Gün boyu benimle konuşmayacaksın sanmıştım."

"Yine mi tartışacağız?" dedi Reggie, gergin görünüyordu.

"Aklına bile getirme, aşkım."

Hafifçe kızardı Reggie. Neden ısrarla kendisine böyle sözcüklerle hitap ediyordu? Uygun değildi ve o da uygun olmadığını biliyordu. Ama bu tam da Nicholas'tan beklenirdi işte.

Bu evliliğe neden olan kaçırma olayından hiç bahsetmeyen marki, Nicholas'ı samimi bir biçimde karşıladı. Londra'nın birkaç mil dışında bulunan Hamiltonlar'a ait çiftlik evine yolculuk da sorunsuz geçti. Akşam partilerine gitmesine izin verilmeyen Amy sohbetlerini renklendirmişti.

Nicholas'ın Regina'yla nişanının Hamiltonlar tarafından nasıl karşılanacakları en önemli dedikodu malzemesi olmuştu. Nicholas, geçen akşam bunu akşam yemeğindeki konuşmalar esnasında fark etmişti.

Hamiltonlar'daki akşam partisi küçük bir buluşmaydı. Geniş çiftlik evinde sadece yüz kişi vardı, bu yüzden etraf çok boştu. Konuklar uzun masalarda servis edilen bir dizi yiyeceği tadıp tertemiz salonda dans ederken, kimileri küçük gruplar halinde sohbet ettiler. Birkaç geri kafalı kişi

Nicholas ile Regina'ya eleştiren gözlerle baktı ama çoğu kişi, onların bu alışılmışın dışındaki birleşmelerinden sesizce bahsetmekle yetindi.

Evlilikleri çok önceden ayarlandı canım, Regina'nın Londra'ya dönmesini beklerken Nicholas, Selena ile gönül eğlendiriyordu. Avrupa'da buluşmuşlar, anlarsınız ya? Ahh, hayır, hayır, Haverston'da buluşmuşlar. Nicholas ve markinin oğlu yıllardır samimiydiler, bilmiyor musunuz?

"Neler söylediklerini biliyor musun, aşkım?" Nicholas ilk danslarını yaparken sordu. "Sen daha kundakdayken bizi nişanlamışlar."

Reggie kuzenlerinden bazı garip şeyler duymuştu. "Böyle konuşma," diyerek kıkırdadı. "Diğer taliplerim asla bir şanslarının olmayacağını anlayınca yıkılacaklar."

"Diğerleri?"

"Elimi tutmaya çalışan düzinelercesi var." Birkaç kadeh şampanya içindeki yaramazı ortaya çıkarmıştı.

"Sanırım abartıyorsun, Regina."

"Keşke öyle olsa," dedi Reggie, değişen halinden habersiz iç geçirdi. "En sıkıcısı da bu. Bu kadar kişi arasından birini seçmek. Tam pes etmeye hazırlanmıştım ki... sen geldin."

"Benim için ne büyük şans." Nicholas öfkeliydi ama kıskandığını fark etmiyordu. Başka bir söz daha söylemeden, onu odanın diğer ucuna, Marshall ve Amy'nin yanına götürdü. Arkasını ona dönerek, şampanyadan daha etkili bir şeyler alabilmek için diğer odaya geçti.

Reggie kaşlarını çatı, çok şaşırmıştı. Son dedikodu hakkında ona takılmış, sevecenlikle ona gülümsemiş, bal rengi gözleriyle içini ısıtmış ve ardından nedensiz yere çok kızmıştı. Sorunu neydi?

Reggie gülümsedi, kendisini mutsuz etmesine izin vermemeye kararlıydı. Tekrar tekrar dansa kaldırılmak istendi ve etrafını çevreleyen bu yeni genç adamlarla tanıştı. İki ısrarcı aday, Basil Elliot ve George Fowler, onun için yarışmalarını ileri sürüyorlardı. İki genç adam da kendisini sensuza denk seveceklerine yemin ediyorlardı. George ve Basil cemiyette oldukça popüler olduğundan, Reggie bir hayli şaşırmış ve gururu okşanmıştı. Nicholas'ın kabalığını onların bu ilgisi telafi ediyordu.

Başboş dolaşan Lord Montieth, tekrar Reggie'ye katılmaya karar verene kadar iki saat geçmişti. Bu süre içinde Reggie onu hiç görmemişti fakat o Reggie'yi görmüştü. Zaman zaman odanın kapısında durup onun birileriyle dans edip kahkahalar atmasını ya da çekici talipleri tarafından çevrelenmesine tanık olmuştu. Gördükleri tekrar tekrar içki almaya gitmesine sebep olmuştu. En sonunda yanına gittiğinde hafiften sarhoştı.

"Benimle dans eder misin aşkım?"

Nicholas kabul etmesini beklemedi, elini dirseğine koydu ve onu dans pistine çekti. Yine bir vals müziği çalıyordu ve bu sefer onu kendine daha yakın tuttu.

"Bu gece seni istediğimi sana söyledim mi?" diye sordu aniden Nicholas.

Reggie onda farklı şeyler olduğunu anlamıştı ama brennin kokusunu aldığı anda ne olduğunu anlayabildi. Yine de endişe etmedi Reggie. Ne olursa olsun dans pistinde kimse onun kadar iyi olamazdı.

"Keşke böyle konuşmasan, Nicholas."

"Nicholas," diye tekrarları. "Bana adıyla seslenmen çok tatlı, aşkım. Ama olan bitenden sonra, buradaki herkes

bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor ve bu yüzden, bana Lord Montieth demen biraz tuhaf kaçabilir tabii."

"Böyle dememi istemiyorsan-"

"Ben böyle mi dedim?" Nicholas sözünü kesti. "Ama 'sevgilim' gibi bir şey demen bundan daha hoş olacaktır, Nicholas. Benimle evlenmek istediğine göre beni seviyor olduğunu farz ediyorum. Ve ben seninle evlenmek istemiyorum ama seni istiyorum, aşkım. Buna şüphen olmasın."

"Nicholas-"

"Sevgilim," diye düzeltti onu Nicholas ve konuyu değiştirdi.

"Hamiltonlar'ın sevimli bahçesini görmeye gidelim." Daha itiraz bile edemeden, onu dans pistinden uzaklaştırdı ve evden çıkardı Nicholas.

Ağaçlarla ve yapay göllerle çevrelenmiş olan bahçede her yer çiçeklerle doluydu ve tam ortasında çardağa dönüştürülen bir de çok yıllık bir ağaç bulunuyordu. Bu güzelliklere bakmak için durmadılar. Reggie ansızın kendisini, çardakta Nicholas'ın kollarında ve onun öpücüklerinden dolayı bayılacak halde buldu.

Ay ışığının gümüşü ışıkları sarmaşıkların yapraklarının arasından süzülüyordu. Minderli rahat banklar çardağın her duvarına yaslanmıştı. Zemin tahtaydı, pürüzsüz ve cilalıydı. Her bankın arasında, çiçekler vardı ve yaprakları gece vakti ılık havada hışırdıyordu.

Reggie, Nicholas'ın kendisini bu defa sadece öpmekle yetinmeyeceğini biliyordu. Onu durdurmak kendisine düşecekti. Ama içinden bir ses, onu neden durdurmak istediğini soruyordu.

Kocası olacaktı, değil mi? Özellikle de reddetmek is-

temediği bir şey yaparken, onu neden reddetmeliydi ki? Nicholas'ın evlilik hakkındaki tutumunun değişmesi mümkün değildi, değil mi?

Akil istediğini elde etmek için ne kadar da iyi çalışıyor. Ve vücut da ahenkle davranarak, daha fazlasını talep eder şekilde bu duygulara karşılık veriyordu. Akli ve bedeni Reggie'ye karşıydı ve çok geçmeden de savaşmayı bırakmıştı. Kollarını Nicholas'ın boynuna teslimiyetle doladı.

Nicholas onu bir banka taşıdı, oturdu ve onu kucağına aldı. "Pişman olmayacaksın, aşkım," diye fısıldadı ve ardından sıcak dudakları onun kilerle buluştu.

Pişman olmak mı? Bu kadar mutlu ve heyecanlıyken, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Nicholas bir eliyle sırtını desteklerken, diğer eli yavaşça boynunda gezindi ve oradan aşağıya inerek göğüslerini okşadığında Reggie'nin nefesi kesildi. Oradan önce beline, ardından kalçasına dokundu. Reggie ona izin vermeyeceğini düşündüğünden Nicholas'ın tereddüt içinde olduğunu hissediyordu. Ama eli yukarı doğru ilerlemeye başladığında, Nicholas daha cesur ve sahiplenici olmuştu.

İnce ipek elbisesinin altındaki teni yanmaya başlamıştı. Elbise o an lüzumsuz gibi görünüyordu. Nicholas da öyle düşünüyordu. İlk olarak boynundaki düğmeyi açtı, ardından elbisesini tutan göğüslerinin altındaki kuşağı çözdü. Kısa süre sonra ikisi de ayakta idi ve Nicholas onu soyuyordu.

Narin kıvrımlarını saran ipek iç çamaşırını içinde Regina'yı ızlerken nefesi kesildi. Utanmadan ve doğrudan kendisine bakıyordu ve bu da Nicholas'ın ateşini daha da körüklüyordu. Karanlık gecede gözleri koyuydu, dantelli çamaşır

üzerine tam oturmuş ve üst kısmı göğüslerini belli eder biçimde tenine yapışmıştı. O gördüğü en güzel şeydi.

Boynundaki küçük yaraya gözü takıldı ve gülümsedi. "Bunu ben yaptım. Sanırım üzgün olduğumu söylemem gerek."

"Bunu saklamanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşarsın. Bunun gibi bir şey daha yapmayacaksın, değil mi?"

"Söz veremem," diye fısıldadı Nicholas ve ardından anlayışla ona baktı. "Korkmuyorsun değil mi, aşkım?"

"Hayır... yani sanmıyorum."

"O zaman seni tamamıyla görmeme müsaade et," diyerek nazikçe ısrar etti. Reggie tekrar yanına gelmesine izin verdi ve çıplak kalana kadar üzerindeki geri kalanını da çıkardı. Gözleri bedeninde yavaşça ve arzuyla gezdi. Birdenbire Reggie'yi kendine doğru çekti ve ağzı göğüslerini buldu. Dili, dişleri, dudakları da devamında geldi, hepsi onun tekrar tekrar inlemesine neden olup nefes nefese bırakıyordu. Reggie onu kendine çekerek kollarını başına doladı. Nicholas karnını öpmeye başladığında başı geriye düşmüştü. Aman Tanrım, daha fazla dayanamazdı...

Reggie aklını toplamaya çalışarak konuşmaya çabaladı. "Nicholas... kıyafetlerin..."

Birkaç saniye içinde Nicholas çıplak göğsüyle karşıındaydı ve Reggie'nin gözleri kocaman açılmıştı, kıyafetlerinin gizlediği şeyi gördüğünde şaşkına dönmüştü. İri olduğunu biliyordu fakat şimdi çok geniş görünüyordu. Oldukça esmerdi ve göğsündeki kıllar kızıl kahverengiydi.

Parmaklarını kaslı kollarında gezdirdi. İnlemesine neden olan dokunuşu adeta Nicholas'ı dağlıyordu.

"Şimdi de geri kalanı," dedi Reggie yalvarırcasına, na-

sil Nicholas onu gördüyse o da onu olduğu gibi görmek istiyordu.

Reggie geri çekildi ve soyunurken onu izlemek için oturdu. Çıplak olmasına rağmen, kendisini tuhaf hissetmiyordu. Bakışlarını bütün ihtişamıyla karşısında olan adama sabitledi.

Sonunda tamamen çıplak kaldığında, yanına gitti ve ilk önce sıkı kalçasına, ardından güçlü baldırlarına dokundu. Nicholas durdurmak için elini yakaladı.

"Yapma, aşkım," dedi Nicholas, tutkuyla karışık sesi sertti. "Şimdi neredeyse patlama noktasındayım, bu yüzden yavaş olmalıyız."

Ve Reggie neyin patlamak üzere olduğunu gördü. İnalmıyordu. Güzeldi. Muazzamdı.

Reggie yavaşça gözlerini onun gözlerine doğru kaldırdı. "Sana dokunmadan nelerden zevk aldığını nasıl öğrenirim?"

Nicholas yüzünü elleri arasına aldı. "Daha sonra, aşkım. Bu seferlik seni memnun etmek beni de memnun edecektir. Ama ilkinde canını yakmak zorundayım."

Reggie çekinerek, "Biliyorum," dedi nazikçe. "Yengem Charlotte anlattı."

"Ama bana güvenirsen Regina... kendini bırakıp bana güvenirsen, seni buna hazırlarım. Sadece çok az bir acı olacak ve sonrasına sabredersen bundan daha çok hoşlanacaksın."

"Öncesinden de hoşlandım." Reggie ona gülümsedi.

"Ahh, tatlım benim, ben de hoşlandım."

Nicholas dudaklarıyla dudaklarını aralayarak onu öptü. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. Şehveti onu ele geçiriyordu.

yordu, zorlukla karşı koyuyordu. Belini okşadı, ardından elleri kasıklarına doğru kaydı.

Nicholas onun ılık kadınlığına dokunduğunda inledi. Ve sonra parmağını içine kaydırduğunda Reggie şaşkınlıktan zıpladı. Belinden aşağı bir titreme yayıldı, göğüslerini ona yasladi. Dudaklarını zorlukla Nicholas'tan çekti.

"Ben... hazırım Nicholas, yemin ederim ki hazırım."

"Daha değil, aşkım," diyerek uyardı Nicholas.

"Lütfen, Nicholas," diye yalvardı Reggie.

Bu onu durdurdu. Hayal kırıklığı içerisinde banka baktı. Bu yerde onun bekâretini almayı istemiyordu ama... kahretsin, onu bu bahçeye asla getirmemeliydi.

"Nicholas!" Reggie tutkuyla yalvardı.

Bedenini uygun pozisyona getirdi ve ardından yapabildiği kadar nazikçe ona doğru eğildi Nicholas. Sıcaklığı erkekliğini sararken Reggie'nin nefesini duydu. Genç kız bekâretine ulaşmasına yardımcı olmak için ileri doğru kaydı. Baskıyla birlikte aniden durdu ama acıyı en aza indirmek için yeteri kadar çabuk olamamıştı.

Yapacak bir şey yoktu. Nicholas, çılgınının duyulmaması için dudaklarını dudaklarıyla mühürledi ve ardından uyarıda bulunmaksızın onu kaldırıp sertçe kendine doğru çekti. Kilide uyan bir anahtar gibi birbirlerine bağlı kaldılar.

Reggie'nin tırnaklarını sırtından çekmesi birkaç saniyesini aldı ve rahatlayarak zevkle inledi.

"Nicholas?"

Adı hiçbir zaman bu kadar güzel gelmemişti. Keyifle güldü Nicholas ve kelimelere ihtiyaç duymadan, kalçasından sıkıca tutarak kaldırdı. Reggie de itirazsız uyum sağladı.

Ona daha da sıkı sarılıp itişini artırdı Nicholas. Söndüremeyeceği bir aleve kendini kaptırmasına neden olacak gibi kapladı içini.

Nicholas, bir birleşme sonrası hiç bu kadar doygun ve şefkat dolu hissetmemişti. Regina'yı ömrü boyunca kollarında istiyordu, gitmesine izin veremezdi.

Reggie hâlâ başı dönerken, "Bu... normal miydi?" diye sordu.

Nicholas keyifli bir kahkaha attı. "Yaşadığımızdan sonra, tek istediğin sadece normallik mi?"

"Hayır, sanmıyorum." İç çekip kafasını göğsünden çekti Reggie. "Bence eve dönmemiz gerek."

"Ahh, kahretsin!" diye söylendi Nicholas. "Sanırım gitmeliyiz."

Reggie ona baktı, aşk ve tutku güzel yüzünü aydınlattı. "Nicholas?"

"Evet, aşkım?"

"İçerdekilerin ne yaptığımızı anlayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Doğrusu anlayıp anlamamalarını umursamıyordu ama yine de sorması gerektiğine karar vermişti.

Nicholas ona gülümsedi. "Hiç kimse bizim dışarıda seviştiğimizi söylemeye cesaret edemez, aşkım."

Kıyafetlerini giymeleri, ellerini birbirlerinin üzerinden alamamaları ve kaçamak öpücükler yüzünden yirmi dakika sürdü. Nihayet eve doğru giden yolda gölün etrafından yürümeye başladıklarında, Amy bir anda çalılıkların arkasından fırladı. Karşılarına dikildiğinde Nicholas, Reggie'yi kendine yaslamıştı ve kolu da onun omzundaydı.

"Ahh, Reggie! İşte buradasın!" Amy nefes nefese konuşmuştu.

"Beni mi arıyordun?" Reggie kendini olası bir sorgulamaya karşı hazırlamıştı.

"Aramak mı? Dışarıydaysam... yürüyordum, anlarsın ya ve bu kadar uzun zamanın geçtiğini fark etmedim-" Arkasındaki çalılık hışırdadı ve Amy aniden öksürmeye başladı, kötü bir yalancıydı. "Marshall çok kızacak. Seninle olduğumu söylesem kızarmısın?"

Reggie gülümsemesini bastırmayı başardı. "Tabii ki hayır. Elbette bir dahakine bu kadar dikkatsiz olmayacağına söz verirsen. Nicholas?"

"Asla," diye onayladı Nicholas. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamanın ne olduğunu bilirim."

Dönmek için acele ederek, üçü de gözlerini ileriye sabitledi ve eve doğru yürüdüler.

14. Bölüm

Edward ve Charlotte Malory tarafından verilen nişan daveti tam anlamıyla şıktı. Tüm aile ve yakın arkadaşları oradaydı. Jason'ın eşi bile Bath'ten ayrılmaya ikna edilmiş ve gelmişti. Nicholas'ın büyükannesi ve teyzesi Eleanor oldukça eğlenmişti, Reggie onların Nicholas'ın evlenme ihtimalinden tamamen umudu kesmiş oldukları izlenimini edinmişti. Hakkında hiç konuşmadığı annesi ise dikkat çekici biçimde ortaya çıkmamıştı.

Nicholas çok düzgün davranmış ve her şey güzel gitmişti. Parti için hazırlıklar iki hafta sürmüştü ve en ince detayına kadar her şey düşünülmüştü.

Ne var ki her şey sonsuza kadar iyi gidemezdi. Partiden iki ay sonra, Regina Ashton derin bir çaresizlikle boğuşuyordu.

Bir türlü de bundan kurtulamıyordu.

O geceden sonra, onunla evleneceği için Nicholas'ın çok mutlu olacağından emindi. O gece kendisine karşı inanılmaz sabırlı ve sevgi doluydu. Kesinlikle çok içmişti fakat bu, o geceyi unutmaması için yeterli miydi?

Ahh, evlenme durumu hâlâ geçerliydi. Ayrıca kentten ayrılırken ona daima bildirirdi. Bir ara haftalar boyunca iş için olduğunu iddia ederek Southampton'a gitmişti. Londra'ya döndüğü zamanı kendisine haber ederdi ama son iki aydır, onu beş defadan fazla görmüşlüğü yoktu. Ve bu kısıtlı zamanların hepsi de korkunçtu.

Reggie'ye partilerde eşlik ettiği zamanlarda, onu almayla gelirken asla geç kalmamış ancak kendisini eve sadece üç kez bırakmıştı. Diğer iki zamanda ise onsuz partiden ayrılmıştı. Bunun nedeni, onu tüm gece politik tartışmalar yapmak için bırakması değil, Selena Eddington ile daha fazla zaman geçiriyor olmasıydı. İşte bu bardağı taşıran son damlaydı.

Bütün bu tavrı kasıtlıydı. Kendi iyiliği için ahlaksız oynuyordu. Reggie'yi bu kadar inciten şey de buydu zaten. Bir an için gerçek yüzünü gösterdiğine inansa Tony'nin derhal bu işle ilgilenmesine izin verirdi. Fakat Nicholas böyle ahlaksız biri değildi. Onu üzmemek için acımasız bir plan yapmıştı ve bunu uyguluyordu. Tıpkı kendisinin nişana zorlandığı gibi Reggie'yi bu nişanı atmaya zorluyordu.

En kötüsü de ne kadar incitirse incitsin, Reggie'nin artık ondan ayrılamayacak oluşuydu. Kendisinden başka düşünmesi gerekenler de vardı...

Reggie'nin omuzlarından kısa siyah pelerinini aldı, sonra kendi siyah şapkasını ve kırmızı çizgili siyah pelerinini de alarak uşağa uzattı Nicholas. Reggie eteklerinde ve kollarında altın rengi püsküllerin olduğu, beyaz bir elbise giyyordu. Yakası modaya uygun şekilde açıktı ve cömert bir manzara sunuyordu. Bu yüzden elbisenin içinde oldukça

rahatsızdı, ayrıca beyazın her zaman masum kızların rengi olduğuna inanırdı.

Umuğuna inandı. Umduğu şey yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı Reggie. Buraya gelirkenki kısa yolculuklarında arabalarında yalnızlardı ve Nicholas kendisine yakın davranmayı dahi denememişti. Üstüne üstlük tek kelime etmemişti.

Nicholas'ın arkadaşları olan genç bir çiftin, yirmi kişilik konuk topluluğunu eğlendirdiği müzik odasına doğru yana gittikleri sırada Reggie ona bir bakış attı. Nicholas uzun kuyruklu koyu yeşil ceket, onun içine giydiği krem rengi yeleği ve kolalı gömleğiyle muhteşem görünüyordu. Boyun bağı gevşekçe bağlanmış, hanım evladı tiplerin gece kıyafeti olarak seçtiği kısa pantolon ve ipek çorapların yerine uzun bir pantolon giymişti. Sıkı kalçasını ortaya çıkaran pantolonu uzun bacaklarını da sımsıkı sarıyordu. Uzun, zarif vücuduna bakmak utanmasına neden oldu.

Kısa ve dağınık saç, koyu kahve dalgalarla karışık, bazen bakır bazen de altın rengi tutamlarla doluydu. Ona dokunmanın ne kadar yumuşak ve şimdi sert bir çizgi halini alan dudaklarının nasıl tatlı olduğunu biliyordu. Ahh, neden sanki onunla konuşmuyordu ki?

Gözlerine bir pırıltı geldi. Reggie, Nicholas'ın durmasına neden olarak nefesini tutup hareketsiz kaldı. Nicholas ona doğru döndü ve Reggie o anda ayakkabısını düzeltmek için eğildi. Beceriksizce dengesini kaybederek öne doğru yalpaladı. Nicholas onu kollarından yakaladı ama Reggie üzerine doğru düşmüştü bile ve kendini dengelemek için elleriyle Nicholas'ın omuzlarını kavramayı başardı. Göğüsleri birbirine değiyordu. Nicholas karnına güçlü bir darbe almış gibi yutkundu. Kesinlikle güçlü bir darbeydi.

Ateş bedenini kapladı, için için kömür gibi yanan gözlerine de yayıldı.

Reggie'nin koyu mavi gözleri parladı. "Teşekkürler, Nicholas."

Nicholas'ı orada gözleri kapalı, kontrolünü kazanmak için dişlerini sıkarak halde bırakıp hiçbir şey olmamış gibi yürüdü. Böyle küçük bir darbe onu nasıl böyle sarsabiliyordu? Onu görüp, sesini ve kokusunu duyup dayanabilmek yeterince zordu ama dokunuşu... işte bu tüm savunmasını yerle bir eden tek silahtı.

"Ahh, bak, Nicholas. Tony Dayı orada!"

Reggie salonun ucundaki Anthony Malory'ye gülümsemedi ama gülümsemesi onun için olduğu kadar aynı zamanda kendisi içindi. Nicholas'ın nefes alışını duydu, titrediğini hissetti ve kehribar gözlerindeki tutkuyu gördü. Sahtekâr herif. Onu hâlâ arzuluyordu. Bu düşünce içini ısıttı ve bu onun umursamaz tavrını telafi eder nitelikteydi.

Müzik odasının girişine ulaştıklarında, Nicholas'ın gözleri hemen yanında oturan kadına doğru eğilmiş Anthony Malory'ye takıldı. "Lanet olsun! Burada ne işi var?"

Reggie onun ses tonuna kahkaha atmak istedi ama yüz ifadesini korumayı başardı. "Nereden bilebilirim ki. Ev sahibesini sen tanıyorsun, ben değil."

Nicholas gözlerini gözlerine dikti. "Davet yapılınsın ya da yapılmaz, bu tip organizasyonlara pek sık katılmaz. Sana göz kulak olmak için gelmiştir."

"Ahh, bu haksızlık," diyerek söylendi Reggie. "Onunla ilk kez karşılıyoruz."

"Vauxhall'u unutuyorsun."

"Pekâlâ, o bir kazaydı. O gün niyetinin beni kontrol etmek olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ikimiz de o gün niyetinin açıkça bu olduğunu biliyoruz."

"Sakinleş," diye mırıldandı Reggie ve ardından konuyu kapadı. Dayısının neden orada olduğunu biliyordu. Nicholas'ın başka kadınlarla görüldüğünü duymuş ve öfkelenmişti. Görünen o ki varlığının yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

Piyanodaki genç çift düetlerini bitirdi, konuklardan bazıları sıradaki şarkı başlamadan sandalyelerinden kalktılar. Parlak saten ceketler ve ona uygun pantolonlar, modayı daha yakından takip eden adamların üzerinde ışıltıyordu. Evli kadınlar ise cesur renk seçimleriyle ayırt edilebiliyordu, çünkü bakireler pastel renk veya beyaz giyerlerdi.

Reggie, ev sahibeleri Bayan Hargreaves dışında herkesi tanıyordu. George Howler, genç erkek kardeşi ve kız kardeşiyle gelmişti. Nicholas'ın yakın arkadaşı Lord Percival Aden ile de tanışmıştı. Tony'nin yanında oturan son aşkı bile tanıyordu. Ve sinir Selena Eddington da oradaydı, Tony'nin eski bir arkadaşına eşlik ediyordu.

"Nicholas." Reggie koluna hafifçe dokundu. "George'un kız kardeşi resitaline başlamadan beni ev sahibemizle tanıştırmalısın."

Parmaklarının altındaki bedeninin gerildiğini hissetti ve Nicholas'ın önden Bayan Hargreaves'e doğru gittiğini görünce gülümsedi. Ona daha sık dokunmalıyım, diye düşündü.

Gece dilediği gibi devam etmedi. Akşam yemeğinde, masada kendini Nicholas'tan uzakta buldu. Nicholas fazlasıyla gösterişli olan ev sahibelerinin yanına oturmuş ve kendini, bu çekici kadın ile çevresindekilerin cazibesine kaptırmıştı.

George'la elinden geldiğince nazik konuştu ama bu kadar üzgün hissederken neşeli olması zordu. Sağında oturan serseri Lord Percival da hiç yardımcı olmuyordu, sürekli Nicholas hakkında yorumlar yaparak daha önce tanıştığı şeyleri tekrar düşünmesine neden oluyordu. Nicholas sadece Bayan Hargreaves'in büyüüne kapılmış gibi değildi, gene o avcı bakışını da takınmıştı.

Gecenin sonuna doğru Reggie, öncesinde Nicholas'ı huzursuz etmekte kazandığı zaferi unutmuştu. Yemek esnasında ona bir kere bile bakmamıştı. Reggie çevresindekilere bir kerecik olsun gülümsememişti ve Tony yakınlar da olmadığı için şükretti. Onun o an iğneleyici sözlerine dayanmak zorunda kalsaydı, muhtemelen gözyaşlarına boğulurdu.

Diğer erkeklerle birlikte sohbet etmek için odadan ayrılması Reggie'ye iyi gelmişti. Yine de odaya geri dönmekten kendisini toplamak için sadece birkaç dakikası vardı. Nicholas'ın onu görmezden gelmeye devam edip etmeyeceğini merak ederek nefesini tuttu. Ve Nicholas Reggie'ye bakmadan doğruca Bayan Hargreaves'in yanına gitti.

Bu kadarı fazlaydı. Gururu kalmasına izin vermiyordu. Eğer dayısı ona Nicholas'la ilgili tek kelime dahi edecek olursa öfkeden deliye dönecekti. Herkesin önünde olay çıkarmak istemiyordu.

George Howler'dan kendisini eve bırakmasını istediğinde, adamın açık yeşil gözleri memnuniyetle açıldı. "Ya dayınız?"

"Ona oldukça kızgınım." Öyleydi fakat çok da değildi, yine de mazeret olarak kullanılabilirdi. "Ve zaten yanında bir hanım var, neyse. Yine de seni zora sokmak istemem, George. Kız kardeşinle geldin."

George gülümseyerek, "Erkek kardeşim onu götürebilir, endişelenme," dedi.
Öfkeyle, birinin ondan hoşlanmasının güzel olduğunu düşündü.

15. Bölüm

"Bu da neydi şimdi? Reggie'nin partiden başka biriyle ayrıldığıнын farkında mısın?"

Nicholas, Anthony Malory ile göz göze gelmek için döndü. "Beni mi takip ediyorsunuz lordum?"

"Eğlencenin sona erdiğini söylememe gerek yok," dedi Anthony nazik biçimde. "Ve muhteşem bir performanstı. Gideli on dakika oldu ve sen de gideceksin."

Nicholas ona baktı. "Fowler'ın eve bıraktığından emin olmak için onları takip etmediğinize şaşırdım. Bu iyi bir nöbetçi köpeğinin yapacağı türden bir şey değil sanki?"

Anthony kıkırdadı. "Neyi değiştirir? Ben ne dersem diyeyim, o yine istediğini yapacak. Fowler'ın yanındayken, seninle olduğu zamanlardan daha güvende." Duraksadı ve boğazını temizledi. "Her ne kadar son sezonundaki taliplelerinden biri olsa da tabii. Onu doğruca eve götürmese onu suçlayamazsın, değil mi? Bu genç adamlara, Reggie'nin durumunun buna uygun olduğu konusunda yanlış yönlendirmelerde bulunuyorsun." Bir an bekledi. "Yoksa gerçekten öyle mi?"

Nicholas'ın gözleri parladı. "Davranışlarıma itirazınız varsa istediğinizi yapabileceğinizi biliyorsunuz."

Anthony sert bir ifadeyle, "Aslında Reggie'nin bunun için sonradan olay çıkaracağını düşünmesem, senin işini hemen bitiririm. Seni savunmayı bıraktığı zaman bunu yapacağım - onun buna bağlı olabilir."

"İkiyüzlünün tekisin, Malory." Anthony omuz silkti. "Gerektiğinde öyle oluyorum, evet. Montieth, kardeşim Jason senin hakkında iyi düşünüyor olabilir ama karakterinin sadece olumlu yönlerini biliyor. Ne yapmaya çalıştığından haberi dahi yok, tabii ben kesinlikle farkındayım."

"Öyle mi?"

Percy geldiğinden konuşmayı sona erdirdiler. Anthony kızgın bir bakış atarak Nicholas'ın yanından ayrıldı ve Percy arkadaşına sevecen bir tavırla yaklaştı. "Gene tartışıyordunuz, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Nicholas.

Percy başını salladı. Nicholas'ın sorunu, yaşamında ona karşı çıkan birilerinin nadiren olmasıydı. O kadar umursamazdı ki kimse ona laf etmeye yeltenmez, onun kendi başına dilediğini yapmasına izin verirdiler. Artık kendi isteklerini yaptırmak isteyen Leydi Ashton'ın akrabaları vardı ve bu onun canını sıkıyordu.

"Buna bu kadar üzülmemelisin, Nick. Daha önce kendin gibi dişli biriyle hiç karşılaşmadın ve şimdi karşında istemediğin kadar var." Nicholas'tan cevap gelmeyince devam etti. "Evlendiğinde daha iyi olacak."

"Lanet olsun!" dedi Nicholas. Percy'nin yanından ayrılarak pelerinini almaya gitti.

Arabasının gelmesini beklemek için sokağın karşısına

geçti ve temiz havayı içine çekti. Ardından yine derin bir nefes aldı. Bu da onu sakinleştirmemişti.

"Bekle, Nick." Percy arkasından gelmişti. "Bir arkadaşla konuşmak iyi gelebilir."

"Bu gece değil, Percy. Sabrımın sınırındayım."

"Malory yüzünden mi?" Nicholas homurdandı. "Ahh, o kız George ile partiden ayrıldı diye o zaman, bu yüzden mi?"

"Kimle istiyorsa onla gidebilir, umrumda değil!"

"Hadi canım, beni kandıramazsın," diyerek karşı çıktı ve bir adım geri çekildi. "Sevgili George gerçekten... aslında zararsız değil ama... neyse boş ver, o seninle nişanlı. O- İşleri daha beter yaptığını anladı Percy. "Buna inanmıyorum. Umursamaz Montieth, gerçekten bir değişiklik olsun diye kıskanmaya mı başladı?"

"Elbette kıskanmıyorum!" dedi Nicholas. "Bu gece her şeyin sona ereceğini ummuştum."

Tabii George Fowler elini Regina'nın dirseğine koyduğunda bir boğa kadar öfkelenmişti. Fowler gençti, yakışıklıydı ve kahretsin ki Malory'nin de dediği gibi son sezonda Regina'nın peşindeydi!

"Neden bahsediyorsun, Nick? Neyin sona ereceğini?"

"Bu nişan komedisi. Sırf zorlandığım için bir kızla evleneceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Percy hafifçe ıslık çaldı. "Bu yüzden öyle davranıyordun, yani bütün gece Bayan H'nin etrafındaydın. Senin tipin olmadığını biliyordum." Nicholas başını salladı. "Fakat nişanlıyı kıskandırmaya çalıştığını düşünmüştüm."

"Öfkeliendiriyordum, beni terk etmesine yetecek kadar. Onun yanında başka bir kadının peşinden daha önce de gittim. Her ne kadar ondan tiksensem de Selena'ya bile ilgi

gösterdim. Ama Regina bunun hakkında bir kez olsun konuşmadı."

"Belki de kız seni seviyor," dedi Percy.

"Onun sevgisini istemiyorum, nefretini istiyorum," diyerek haykırdı Nicholas. Aslında kendisinden nefret etmesine dayanamazdı, bunu itiraf edemese de durum buydu.

"Pekâlâ, o zaman başın belada. Ya senden ayrılmazsa? Onu terk mi edeceksin?"

Nicholas gökyüzüne baktı. "Onunla evleneceğime söz verdim."

"O zaman bunu yaparak bu işi sona erdirebilirsin."

"Biliyorum."

"Bu o kadar kötü mü gerçekten?"

Harika olmasından korkuyordu ama Percy'ye bunu söylemeyecekti. Faytonu köşeyi döndüğünde aceleyle konuştu: "Bana bir iyilik yapar mısın, Percy? Oraya geri dön ve müstakbel eşimin dayısına, benim adıma bir mesaj bırak. Ona evine kimin bırakacağı konusunda yeğeniyle kendisinin konuşmasının daha iyi olacağını söyle." Kıkırdadı. "Bunun benim sorunum olduğunu düşünüyorsa, Reggie'nin beni terk etmesi için daha fazla çaba harcayacaktır. Eğer öyle değilse de en azından bu mesaj onu rahatsız edecektir. Bu da beni mutlu eder." Ve Nicholas birden daha iyi göründü.

"Çok teşekkürler, dostum. Böyle bir mesaj aldıktan sonra benim kafamı uçurması muhtemel," dedi Percy.

"Duruma göre değişir." Nicholas gülümsedi. "Ama bunu benim için yapacaksın, değil mi? Dostluk budur."

Nicholas, Percy'nin yüzündeki ifadeye güldü ve faytonu yolda ilerlemeye başladığında ona el salladı.

Keyfinin kaçması bir saniye bile sürmedi. Bu gece,

Regina'nın varlığına daha fazla dayanamayacağını kanıtlıydı. Tek bir dokunuşu bile dizlerinin bağımlı çözüyordu. Kahretsin! Mümkün olduğunca ondan uzak kalmaya çalışıyordu ama bu, içinde bulunduğu çıkmazdan onu kurtarmıyordu. Hâlâ nişanlılardı.

"Yolun sonu, dostum!" Bu sözlerle derin düşüncelerinden sıyrıldı.

Dostum mu? Ağırbaşlı şoförü mü demişti bunu?

Nicholas camdan baktı ve gördüğü evi değil ağaçlardı. Uzanan kasvetli karanlıktan başka bir şey yoktu. Londra'dan çıkıp taşraya getirilmişti ve nasıl olmuştu da bunu fark etmemişti? Belki de Londra'nın o kocaman parklarından birindeydi?

Bu Malory'nin işi olmalıydı. Belki de bu adam Nicholas'ı oyalarken, Anthony de Regina'ya kendisine dokunmasına izin vermemesi için yemin ettirmeye çalışıyordu? Anthony'nin arkadaşlarıyla birlikte kahkahalarla güldüğünü gözünde canlandırdı.

Nicholas vahşice gülümsedi. Bu durum kesinlikle işine gelirdi. Bunu neden kendisi akıl edememişti ki?

16. Bölüm

Nicholas ve Regina, Bayan Hargreaves'in West End'deki evine ulaştıklarında, adı Timothy Pye olan kısa ve şişman bir genç geçen arabayı durdurdu ve sürücüye rıhtım yakınında bulunan bir hanın adresini verdi.

Timothy dürüst işlerden, bir adamın boğazını kesmeye kadar pek çok tuhaf iş yapardı. Kolay işlere karşı bir düşkünlüğü vardı ve bu iş de aldıkları diğer işler kadar kolaydı. Arkadaşı Neddy ile birlikte çalışıyorlardı. Tüm yapacakları, bu zengin züppeyi gittiği her yerde takip etmek ve her durumu müşterilerine rapor etmektir.

Rapor etme sırası Timothy'nindi ve adamın kaldığı lüks hana gitmek çok zamanını almamıştı. Üst katta bulunan odasının kapısını tıklattı, kapının açılması sadece bir saniye sürdü.

Odada iki adam vardı. Biri uzun boylu ve ince biriydi, çalı gibi kızıl kocaman bir sakalı vardı. Diğeri orta boyda genç bir adamdı, siyah saçları ve koyu mavi gözleriyle kadımsı bir güzelliğe sahipti. Timothy, raporlarını verdiği yaşı

büyük olan adamı defalarca ama bu genç adamı ise sadece bir kez görmüştü. İsimlerini bilmiyordu, zaten Timothy de kim olduklarını önemsemiyordu. Bu işi parası ödendiği için yapıyordu, soru sormak yoktu.

Timothy kızıl sakallı olana, "Akşam West End'de bir partiye gitti," dedi. "Yolun her iki tarafında da bir sürü süslü at arabası vardı."

"Tek mi?"

Timothy bu noktada kıkırdadı. "Daha önceki güzel fişuğu da getirmiş yanında. İçeri girdiler. Onları gördüm."

"Aynı kadın olduğuna emin misin? Geçen sefer partiden onsuz ayrılan kadın mı?"

Timothy başıyla onayladı. "Onu kolay kolay unutamam. Nefes kesici güzellikte, evet aynı kadın."

Genç olan adam konuştu. "Metresi olmalı, ne dersin? Beni babam yatmadığı bir kadınla zaman harcayacak bir tip olmadığını söyledi."

"Lanet olsun, evlat!" Kızıl sakallı öfkeyle konuşmuştu. "Beni değil. Benim olacak o. Yaşlı adam etrafta olduğu zamanlarda neden böyle hatalar yapıyorsun? Sadece benim kulaklarım acı çekmeye mahkûm oluyor."

Genç adam kelimenin tam anlamıyla kıpkırmızı oldu, bol tişörtünün açık bıraktığı göğsü bile kızarmıştı. Koyu mavi gözlerini utançla kaçırdı, oyun kartlarının, bir şişe şarap ve iki kadehin durduğu masaya doğru gitti. Sandalyeye oturdu ve bu denli küçümsendikten sonra raporun geri kalanını görmezden gelmeye niyetlenerek kartları karıştırdı.

"Devam edin, Bay Pye."

"Evet, efendim." Efendim kelimesini gayri ihtiyari sarf etmişti, adam kızıl sakallıyla bir centilmen gibi görünmese

de kesinlikle öyle konuşuyordu. "O güzel kızın partiden bu gece de onuz ayrılıp ayrılmayacağını bilmek isteyeceğimizi biliyorum."

"Sokaktaki ışık nasıl?"

"Normal. Ama çok aydınlık değil. Neddy sürücüyü halledebilir."

"O zaman belki de büyük gün gelmiştir." Kızıl sakallı adam ilk kez gülümsedi. "Fırsat olduğu zaman ne yapacağınızı biliyorsunuz, Bay Pye."

"Evet, efendim. O havalı kızın bu işe karıştırılmasını istemiyorsunuz, biliyorum. Eğer kız yalnız çıkarsa adamı alırız."

Kapı Pye'in ardından kapandı ve Conrad Sharpe güldü. Bu kadar ince bir adam için fazla tok bir kahkahaydı. "Ahh, surat asma, dostum. Her şey yolunda giderse yarına evde olabiliriz."

"Herkesin içinde beni düzeltmek zorunda değildin, Connie. Babam diğerlerinin önünde bana düzeltmez."

"Beni düzeltmez," dedi Conrad ve bir kez daha hatasını düzeltti. "Baban daha yeni baba sayılır, bu yüzden seni idare etmek için fazlasıyla uğraşıyor, Jeremy."

"Ve sen uğraşmıyorsun?"

"Neden uğraşayım ki evlat?"

Yaşlı adamın tavırlarında gerçek bir içtenlik vardı ve genç Jeremy sonunda gülümsedi. "Eğer onu bu gece alırlarsa ben de gelebilir miyim?"

"Uzgünüm, ahbap. Babanın senin karışmanı istemeyeceği pis bir iş olabilir."

Jeremy, "On altı yaşımdayım!" diyerek itiraz etti. "Bir deniz savaşı atlattım."

"Zorlukla."

"Yine de ben-"

"Hayır!" Conrad kesin bir dille söylemişti. "Baban kabul etse bile ben buna izin vermem. Babanı en kötü halinde görmene gerek yok."

"Ona dersini verecek tek kişi o, Connie."

"Evet ama sen de incindiğinde, bu ders çok sert olacaktır. Ve gururu da söz konusu. Yapılan hakaretleri ve alayları duymadın. Sen arkada yaralanmış baygın yatıyordun."

"Onun yüzünden! İşte bu yüzden-"

"Hayır dedim!" Conrad yine sözünü kesti.

"Ahh, tamam," diyerek mırıldandı Jeremy. "Ama neden hâlâ tüm bu saçmalığa katlandığımızı ve onu Southampton'a kadar izlediğimizi anlamıyorum, iki haftayı burada ziyan ettik, aynı şeyi Londra'da da yapabiliirdik. Gemilerinden birini batırmak çok daha eğlenceli olurdu."

Conrad kıkırdadı. "Baban eğlence anlayışını duymalı. Ancak bahsetmişken, bu adamın altı tane gemisi var ve birini kaybetmesi ona pek de zarar vermez. Baban ise daha kişisel düzeyde bir zafer kazanma niyetinde."

"O zaman eve gidebilir miyiz?"

"Evet, ahbap. Ve sen de eğitimine dönebilirsin."

Jeremy suratını astı ve Conrad Sharpe kahkahayı patlattı. Ardından Jeremy'nin babasının olduğu yan odadan gelen bir kadın kahkahasını duydular ve Jeremy'nin yüzü, Conrad'ın daha da fazla gülmesine neden olarak kıkırmızı bir hal aldı.

17. Bölüm

Yanağının altında, günün sıcaklığından dolayı ısınmış olan zemin ılık. Belki de bu noktada saatlerce yatmış ve kendi vücut sıcaklığı yeri ısıtmıştı, bilmiyordu. Nicholas gözlerini açtığı anda, bu düşünceler aklından geçiyordu.

Kendine defalarca kez kızdı. Bir centilmen olduğundan, ayağı yere değmeden saldırıya uğrayacağını asla düşünmemiş ve *pat* diye arabasından inmişti.

Ağızındaki kanı tükürdü. Kendisini düştüğü yerde bıraktıkları açtı. Akıllı hareket etmeliyim dedi kendi kendine, elleri arkadan bağlanmıştı ve neredeyse uyuşmuştu. Harika. Keskin bıçak darbeleri kafasına iniyor gibiydi, eğer şanslıysa dizlerinin üzerinde doğrulabilir ve ardından da ayağa kalkabilirdi. Eğer at arabasını arkalarında bırakmışlarsa bile, ellerini kullanmadan atları süremezdi. Arabayı bırakmışlar mıydı?

Acı çeker halde kafasını diğer yana çevirirken, Nicholas araba tekerlerinden birini ve ardından da bir çift ayakkabıyı gördü.

Şaşkınlıkla, "Hâlâ burada mısın?" diye sordu.

"Nereye gidecektim, dostum?"

"Hırsızların takıldığı batakhane," diyerek cevapladı Nicholas.

Adam keyifle kıkırdadı. Bu ne anlama geliyordu? Bu sıradan bir hırsızlık değil miydi? Yine Malory'yi düşündü fakat onun kendisini hırpalaması için birini tutacağını aklı almıyordu.

"Uzun süredir bilinçsiz miyim?"

"Bir saattir, dostum."

"O zaman söylesene ne halt etmeye bekliyorsun?" Nicholas öfkeyle haykırmıştı. "Ne alacaksan al ve sonra git!"

Adam yeniden kıkırdadı. "Bunu zaten yaptım. Yapamayacağım söylenmedi, o yüzden ben de yaptım. Fakat işim burada olmak ve senin kıpırdamadan durduğunu görmek."

Nicholas ayağa kalkmaya çalıştı ama baş ağrısı yalpalamasına neden oldu. Yeniden denemeye çalışarak küfretti.

"Yavaş ol, dostum. Bir işler yapmaya kalkışma, yoksa yine sopa atmak zorunda kalacağım."

Nicholas göğsünden destek alarak dizleri üzerinde kalktı. Derin nefes almanın yardımı oluyordu. En sonunda paspal görünümlü adama bakmayı başardı. Ayaklarının üzerinde durabilse elleri bağlıyken bile onu bir güzel benzetirdi.

"İyi bir adam ol ve kalkmama yardım et."

"Bu çok komik, dostum. Benden iki kat irisin. Dünkü çocuk değilim ben."

Fazla açığöz, diye düşündü Nicholas. "Şoförüne ne yaptın?"

"Yolda bir yerde indirdim. Endişelenmene gerek yok. Senin gibi o da baş ağrısıyla uyanacak ama iyi olacak."

"Neredeyiz?"

"Uyurken senden daha fazla hoşlanıyordum," diye cevapladı haydut. "Çok soru soruyorsun."

Nicholas sabırsızca, "En azından burada ne yaptığımı söyleyebilirsin?" dedi.

"Sen yolun ortasında oturuyorsun ve ben de senin orada kalacağından emin olmak için başında bekliyorum."

"Hayır, yaptığın tek şey beni öfkeliendirmek!"

"Bu beni nasıl da endişelendiriyor, dostum," dedi ve kıkırdadı adam.

Çok az çaba ve güçle bu adi herifi yere serebilirim, diye düşündü Nicholas. Ne var ki planları, yaklaşmakta olan bir arabanın sesini duymasıyla yarıda kesildi. Haydut endişelenmediğinden, Nicholas gelmekte olan at arabasının beklediği sonucuna ulaştı. "Gelenler kim? Arkadaşların mı?"

Adam kafasını salladı. "Sana söyledim, dostum, çok soru soruyorsun."

Yaklaşmakta olan arabanın dışında asılı olan yağ lambası etrafı aydınlattı, Nicholas'ın çevresine baktığından fazlasıyla tanıdık buldu. Hyde Park? Her sabah oraya giderdi ve yollarını Silverley kadar iyi bilirdi. Onu evine böylesine yakın bir yere getirmeye nasıl cesaret etmişlerdi?

Araba yirmi adım ötede durdu ve sürücü aşağı indi, elinde bir fenerle ona doğru geldi. Onun ardından iki adam da arabadan indi ama ışık Nicholas'ın yüzüne tutulduğundan onları sadece belli belirsiz seçebiliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat Pye'in sopası uyarırcasına omzuna dokundu.

"Ne hoş bir görüntü, değil mi Connie?" dendiğini duy-

du ve ardından biri onu cevapladı: "Kesinlikle. Bağlanmış halde ve sizi bekliyor."

Onların kahkahası Nicholas'ın sinirlerine dokundu. Sesleri tanııyordu ama konuşmaları düzgündü. Sosyetenin düşman mı edinmişti? Ahh, Tanrım! Müstakbel eşinin eski talipleri olmalıydı.

"Harika iş, sevgili dostlarım." Bir kese sopayı kullanan adama uzatıldı ve bir diğeri de kısa, şişman araba sürücüsüne. "Şu feneri bırak, ardından arabaya dönebilirsin. Sahibi ihtiyaç duymayacağından biz buradaki arabayı kullanacağız."

Işık gözlerinden uzaklaştı ve Nicholas, iki adama ilk kez dikkatlice baktı. İkisi de uzun boylu ve sakallıydı. İyi giyinmişlerdi, daha ince olanı çift düğmeli redingot ve daha uzun sakallı olan ise tek düğmeli ceket giymişti. Koyu renk pantolonları ve iyi parlatılmış botları gördü. Peki ama bu adamlar kimdi?

Diğerinden çok az daha kısa olanı fildişi bastonuyla dikkat çekiyordu. Buna ek olarak, çalı gibi sakalları kendisine gülünç bir görünüş kazandırmıştı. Arkadaşından daha yaşlıydı, kırklı yaşların başında olması ihtimaldi. Sanki tanıdık gibi geliyordu ama Nicholas yine de onların hiçbirini kafasında bir yere oturtamıyordu.

Nicholas'ın arabasının lambası arabanın arkasına yerleştirilmişti, tüm ışığı onun üzerine düşüyordu ama diğer iki adamı gölgede bırakıyordu. Sürücü ve haydut gelen kiralık arabaya bindiler.

At arabası uzaklaşırken genç olanı, "Kafası karışmış görünüyor, değil mi Connie?" dedi. "Beni hatırlamadığını söyleyerek beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Belki de hafızasını tazelemelisin."

"Belki de sinirlendirmeliyim."

Tekme Nicholas'ın çenesine indi. Acı içinde inleyerek arkadan bağlanmış ellerinin üzerine düştü. Başı dönerek bir anlığına sendeledi fakat güçlü bir el dengasını kumasına yardımcı oldu. Neyse ki çenesini hissetmiyordu. Dudaklarını ayırdığında müthiş bir acı hissetti. "Eğer karşılaşsaydık-"

Midesine yediği yumruk nefesini kesti. Dengesini kaybederek soluk soluğa iki büklüm yere kapaklandı.

Çenesinin altına kayan el kendisini neredeyse nazikçe kaldırdı. "Beni tekrar hayal kırıklığına uğratma, ahbap." Ses uyarırcasına yumuşaktı. "Beni hatırladığını söyle."

Nicholas adama bakınca sonsuz bir öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Nicholas'tan birkaç santim kısaydı. Açık kahverengi saçı uzundu ve tokayla bağlanmıştı, yine de daha kısa ve sarı bukleleri kulaklarının üzerine dökülüyordu. Sakalı da saçı gibi aynı açık kahverengindeydi. Nicholas'ı incelemek için kafasını çevirdiğinde, altın rengi bir şey kulağında parladı. Bir küpe? İmkânsız. Küpe takan adamlar... öfke yerini tedirginliğe bırakmaya başladı.

"Kaptan Hawke?"

"Çok iyi, ahbap! Beni unutmuş olduğunu düşünmek cidden can sıkıcıydı." Hawke keyifle kıkırdadı. "Doğru şekilde teşvik ederek neler yapabileceğini görüyorsun, değil mi Connie? Ve en son karşılaştığımız yer de karanlık bir yoldu. Bu çocuğun o zaman bana iyice bakmış olduğundan şüpheliyim."

"Seni Maiden Anne'de yeterince gördü."

"Ama gemideki halimle aynı mıyım? Hayır. Gerçekten zeki bir çocuksun. Sonuç çıkarma yeteneğin var, anlıyorsun."

musun? Benim gibi başka bir düşmanın olduğundan ise şüpheliyim."

Nicholas bezgin biçimde, "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum ama benden nefret eden tek kişi değilsin artık."

"Öyle mi? Harika! Ben yokken güzel zaman geçirmiş olman düşüncesinden zaten hiç hoşlanmamıştım."

"Sensiz asla o kadar harika zaman geçiremezdim," dedi Nicholas.

Connie kahkaha attı. "Senin kadar kibirli Hawke. Onu korkutacağını hiç sanmıyorum. Bir dahakine yüzüne tükürecek."

"Hiç sanmıyorum," dedi Hawke ifadesizce. "Öyle bir şey yaparsa onun gözünü oyarım. Yaşlı Billing gibi göz bandı da takar o zaman, o halde bir hayal etsene onu?"

"Bu güzel yüzle mi?" Connie kahkaha ile güldü. "Muhteşem bakışlarına iyice anlam katar. Kadınlar buna bayılacaktır."

"Pekâlâ, belki de yüzünün nasıl olacağını görmeliyiz."

Nicholas yumruğun geldiğini görmedi bile. Ateş yanında patladı, etkisi sersemlemesine neden oldu. Connie kendisini tutmak için oradaydı ama ardından diğer yanağı, aynı biçimde etkili bir başka yumrukla sarsıldı.

Kendine geldiği anda Nicholas kan kustu. Bakışları, korsan kaptanın gözleriyle kesiştiğinde intikam ateşiyle parladı.

"Benimle dövüşmek için artık yeterince öfkeli misin?"

Nicholas, "Sadece sorman yeterdi," diyebildi.

"Biraz motivasyona ihtiyacın vardı. Seninle oynamak için değil, karşılık vermek için buradayım. İyi bir performans bekliyorum, yoksa bunu tekrarlamak zorunda kalırsınız."

Nicholas zor olsa da kahkaha attı. "Karşılık vermek mi? Açık denizde kimin kime saldırdığını unuttun galiba."

"Ama bu benim işim, bilmiyor musun?"

"O zaman sadece yenildiğin için intikamdan nasıl söz edebiliyorsun? Yoksa *Maiden Anne* ile karşılaştıktan sonra, gemisiyle çekip gitme şerefine nail olan tek adam mıyım?"

"Hiç de değil," dedi Hawke dürüstçe. "Daha önce de limana hasarlı döndüğümüz oldu. Bizzat ben savaşta yaralandım. Yine de sen gemi ana diğerimi devirdiğinde, oğlumu yaralamayı hoş karşılamadım. Ama bu çocuğun gemiye kabul edilmesi için yeterli oldu. Yine de bir centilmenin bir diğerine- "

"Centilmen bir korsan?" Bu tehlikeliydi ama yine de Nicholas söylemek zorundaydı.

"İstedığın kadar küçümse fakat neden tekrar bir araya geldiğimizi anlayacak kadar zekisin."

Nicholas neredeyse gülecekti. İnanılmazdı. Nicholas'ın taşıdığı kargoyu almak için kendisine saldıran korsandı o. Nicholas deniz savaşını kazanmıştı. Uzaklara yelken açarken, Kaptan Hawke hakkında atıp tutmamalıydı. Bu bel-den aşağı vurmak anlamına geliyordu. Ama dört yıl önce olmuştu, o zaman genç ve umursamazdı ve kafayı zaferle bozmuştu. Yine de görünen o ki bu sataşmalar Hawke'i buraya getiren şey olmuştu. Bir centilmen hakareti nasıl görmezden gelirdi?

Centilmen! Üç yıl önce, Nicholas İngiltere'ye döndükten sonra, Southampton'da karanlık bir sokakta karşılaşmışlardı. Hawke kendisini tanıtmaktan her zaman zevk alan biri olsa da o gece saldırganın yüzünü görememişti Nicholas. Bu karşılaşma yarıda kalmıştı.

Daha sonra geçen sene, Nicholas Batı Hint Adaları'ndan geldiğinde, Hawke'tan gelen bir mektup onu bekliyordu. Hawke mektupta, Londra'dayken hasret gideremedikleri için pişmanlığını dile getirmişti. Mektup kendisinin müt-hiş bir düşman kazandığının kanıtıydı.

Bu alçak herif neden onun kanına böylesine susamıştı ki?

"Çöz onu, Connie."

Nicholas gerildi. "İkinizle de mi dövüşeceğim?"

"Yok artık," dedi Kaptan Hawke. "Bu hiç sportmence olmaz, değil mi?"

"Lanet olsun," diye inledi Nicholas. "Korunmasız birine saldırmak da sportmence değil."

"Canını mı yaktım, ahbap? Özürlerimi kabul et ancak senin demirden yapıldığını düşünmüştüm. Ve anlamalısın ki beni beklettiğin her an, senin canını yakmam için daha da haklı hissetmemen neden oluyor."

"Pes ettiğimde anlayış gösterecek misin?"

Hawke alay edercesine başını sallayarak, "Elbette," dedi.

Hawke üzerindeki ceketi çıkardı. Nicholas pelerin, ce- ket ve yelek giymişti. Korsanın ellerini sabırsızlıkla hare- ket ettirdiğini görünce, bunları çıkarmak için herhangi bir şansının olmayacağını fark etti.

Bağları açılıp kolları acıyla yanına düşünce Nicholas inlemeden edemedi. Birkaç dakikadır parmaklarında hiç his yoktu ve kan hücum etmeye başladığından fazlasıyla duyarlı hale gelmişlerdi. Kesinlikle doğru tahmin etmiş- ti. Kendini toplaması için bir dakika bile verilmedi ve ilk yumruk çenesine indi. Sertçe yere düştü.

Hawke tembelce iç çekerek, "Hadi ama ahbap!" dedi.

"Bu sefer yarıda kesmek zorunda kalmayacağız. Bara iyi bir performans göster ve bırakacağım."

"Ya olmazsa?"

"O zaman buradan gidemeyebilirsin."

Nicholas uyarıyı anlamıştı. Yerdeyken pelerinini çıkarıp attı ve yaşlı adama doğru atıldı, onu karnından yakaladı ve ikisi de yere yuvarlandı. Hawke'in çenesine sert bir yumruk indirdi ama darbenin etkisiyle eli öyle zonkladı ki en sonunda acı içinde inleyen kendisi oldu.

Nicholas elinden gelenin en iyisini yapmıştı fakat Hawke acımasızdı ve Nicholas'ın yaralarına rağmen, Hawke kesinlikle daha öfkeliydi. Ayrıca daha ağır ve kaslıydı. Zallim yumrukları Nicholas'ın yaralı yüzüne ve harap haldeki vücuduna iniyordu. Dövüş ikisi için de zorluydu, yine de Nicholas yerde kanlar içinde yatarken yaşlı adamın da acı çektiğini biliyordu. Buna rağmen, Hawke kahkaha atabiliyordu.

Kaptan Hawke nefes nefese, "Hakkını vermem gerekiyor, Montieth," dedi. "Şanslı bir gününde olsaydın beni muhtemelen yenerdin. İşte şimdi tatmin oldum."

Nicholas bilincini yitirmeden evvel söylediklerinin bir kısmını duyabilmişti. Conrad Sharpe uzandı ve onu sarstı ama uyandıramadı.

"Kendinde değil, Hawke. Yine de bu çocuğa şapka çıkarmalısın. Şımarık zengin biri için umduğumdan uzun dayandı." Conrad kıkırdadı. "Peki sen nasıl hissediyorsun? Pek iyi görünmüyorsun da."

"Sessiz ol, Connie. Lanet olsun, serseri fena dövüşüyordu."

"Fark ettim," dedi Conrad ve güldü.

Hawke iç geçirdi. "Biliyorsun, farklı koşullar altında

neredeyse ondan hoşlanabilirdim. Sivri dilli genç bir serseriyken karşılaşmış olmam üzücü."

"Hepimiz o yaşlarda olmadık mı?"

"Evet, sanırım öyleydik. Ve bundan ders çıkarmalıyız."

Hawke doğrulmaya çalıştı ama acı içinde inledi ve iki büküm oldu. "Beni yatağa götür, Connie. Bundan sonra sanırım en azından bir hafta dinlemeye ihtiyacım olacak."

"Değdi mi bari?"

"Ahh, evet Tanrım, kesinlikle değdi!"

18. Bölüm

Son görevli ve doktor da odadan çıktı, ardından Nicholas'ın uşağı Harris, odanın kapısını kapadı. Nicholas zorlukla gülümsedi ama ağzını hareket ettirdiği anda yüzü acıyla kasıldı.

Harris, "İzin verirsiniz efendim, bu gülümsemeyi sizin için ben yapayım," dedi. Ve gerçekten dediğini yaptı, bryıkları titretti ve kocaman bir gülümseme yüzünde belirdi.

"Sandığımdan daha iyi şekilde sonuçlandı, değil mi?" dedi Nicholas.

"Öyle oldu, efendim. Hâkim basit bir saldırı yerine bir korsan saldırısıyla uğraşmak zorunda kalacak."

Nicholas yine gülümsemek istedi ama sadece düşünmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Şimdi Kaptan Hawke'in akşam neler hissettiğini biliyordu. Pekâlâ. Hawke'in zaferi çok ama çok kısa sürmüştü.

"Bundan zevk almamam gerekiyor ama bu adam daha iyisini hak etmiyor," dedi Nicholas.

"Aslında hayır, efendim. Doktor çene kemiğinizin za-

rar görmemiş olmasının mucize olduğunu söyledi. Ayrıca ben hayatımda hiç bu kadar çok yara görmedim ve."

"Ahh, hiç sorun değil. Karşı tarafın acı çekmediğini düşünmüyorsun, değil mi? Olayın özü bu. Benim gemime saldırmakla olayı başlatan o olmasaydı, o herifle asla karşılaşmamış olacaktım. Ama o tükenmek bilmeyen bir kin tuttu! Şimdi hapishanede oturmuş buna gülüyor olduğunu sanmıyorum."

"Size yapılanlardan sonra bekçilerin sizi bulması büyük şans, efendim."

"Evet, tamamen şans."

Hawke ve kızıl saçlı Connie'nin, arabayla ayrılmalardan birkaç dakika sonra Nicholas kendine gelmişti. Atların toynak seslerinden çok fazla uzaklaşmadıklarını anladığında, sadece birkaç dakika geçmişti. Elinden geldince bağırması ve iki gece bekçisi onu duymuştu. Onları, kendisini bırakıp atlarının peşinden gitmeleri konusunda ikna etmekte zorluk çekmişti. Otuz dakika sonra kendisi için geri dönmüşler, arabasını kurtardıklarını ve saldırganlardan birinin yaralı yakalandığını fakat diğer saldırganın kaçmayı başardığını söylemişlerdi.

Nicholas kendisini eve getiren adamlara hikâyesini anlatmış ve Hawke'in adı içlerinden birini hayrete düşürmüştü. Doktor kendisiyle ilgilenirken, görevliler de üstlerine düşeni yapıyordu. Hawke'in kraliyet tarafından aranan bir adam olduğunu söylemişlerdi.

Harris üzerini örterken, "Ayrıca bu da büyük bir şans, efendim," dedi. "Bu seraserilerle karşılaştığınızda Leydi Ashton sizinle birlikte değildi. Sanıyorum gece planlandığı gibi geçti ama siz olmadan oradan ayrıldı."

Nicholas cevap vermedi. Olabilecekleri düşündüğün-

de... hayır, bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Güveneydi, çünkü George Fowler onu eve bırakmıştı.

Hımm. George Fowler. Mantıksız bir öfke, içini yakan ve zalimce bir şey onu ele geçirdi.

"Efendim?"

"Ne?" Nicholas bağırdı ve ardından kendini topladı. "Evet, Harris, hanımefendi açısından gece tam da beklediği gibiydi."

Orta yaşlı uşak on yıldır Nicholas'ın yanında çalışıyordu ve başka kimsenin yapamayacağı şekilde efendisinin düşüncelerini iyi bilirdi. Nedenini bilmemesine rağmen - ve de sormayı aklından bile geçiremeye de - Nicholas'ın Regina Ashton'la evlenmek istemediğini biliyordu. Nicholas'ın bu meseleyi çözmek için kullanacağı yöntemler üzerinde birlikte karar vermişlerdi.

"Leydi Ashton sizinle konuştu mu efendim?"

"O kadar iyi gitmedi," dedi Nicholas yorgun şekilde. Doktorun verdiği yatıştırıcılar etkisini göstermeye başlamıştı. "Hâlâ nişanlıyım."

"Pekâlâ, bir dahaki sefere..."

"Evet."

Harris aceleyle, "Ama evlenmenize çok kalmadı," dedi. "Doktor üç hafta yatakta kalıp dinlenmenizi istiyor."

Nicholas şikâyet edercesine, "Boş ver onu," dedi. "İyi olacağım ve bu da üç gün sürecek, daha fazla değil."

"Öyle diyorsanız, efendim."

"Öyle söylüyorum."

"Peki, efendim."

Daha önce hiç böyle dayak yemediğinden, Nicholas'ın ertesi gün acılarının on kat daha kötü olacağını bilmesine

imkân yoktu. Kaptan Hawke'a küfretti ve korsanın asıldığını görse çok daha mutlu olurdu.

Acı duymadan hafifçe hareket edebilmesi bile bir hafatasını aldı. Bir sonraki hafta en sonunda ayağa kalkmıştı ve hareket edebilmesine rağmen yüzündeki kesikler hâlâ tazeydi.

Regina'yı görecektir durumda değildi fakat daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Düğün sadece bir hafta sonraydı. Onu görmek zorundaydı.

Görünüşüne rağmen, Grosvenor Meydanı'ndaki Malory malikânesine gitti. Regina'nın düğün için alışverişte olduğu ve evde olmadığı söylendi. Bu bilgi daha çok panik olmasına neden oldu. Bir saat bekledi ve Regina eve geldiğinde, daha kapıdan adımını atar atmaz nişanlısını kuzenlerinin yanından çekip aldı.

Onu bahçeye ve oradan da meydana götürdü, hiçbir şey söylemiyordu ama adımları büyük ve hızlı, ifadesi ise karanlıktı. Reggie'nin yumuşak sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı ve durmasını sağladı.

"İyileştin mi?" diye sordu Regina. Hafif bir sonbahar rüzgârı esiyor, yaprakları uçuşturup Regina'nın şapkasındaki tüyleri karıştırıyordu. Yanakları kızarmış, gözleri ise mavi ışıklarla parlıyordu. Bu sağlıklı, hayat dolu haliyle karşı konulamaz derecede güzeldi. Hâlâ bugüne kadar karşılaştığı en güzel kadındı.

"İyileşmek mi?" Nicholas iki hafta boyunca anlamaması için ortalarda görünmemesine rağmen, saldırıdan nasıl haberi olduğunu merak etmişti.

"Derek bize hastalığından bahsetti," diye açıkladı. "İyi olmadığına üzuldüm."

Kahretsin! Derek'in gerçeği kendisine göre renklendirmesi yüzünden, şimdi de sempatisini kazanmıştı. Öfkesini tercih ederdi.

"Ashnda, rıhtımda beğendiğim bir hanı ziyaret ediyordum ve cüzdanımı almak için beni döven bir grup haydut tarafından alıkonuldum. Yine de böyle kötü yerlere uğramanın da ayrı bir heyecanı var."

Anlayışla gülümsedi. "Tony senin düğünü ertelemek için hastalığını kullanacağından emindi. Ona bunun senin tarzın olmadığını söyledim."

Nicholas alayla, "Beni çok mu iyi tanıyorsun, aşkım?" dedi.

"Birçok şey olabilirsin ama korkak bunlardan biri değil."

"Yani sen-"

"Ahh, saçmalık," dedi Reggie. "Beni aksine ikna etmeye çalışma inanmayacağım, bu yüzden denemene lüzum yok."

Nicholas dişlerini sıktı ve Reggie ısılt ısılt bir gülümseyle karşılık verdi. Güzelliği her zaman olduğu gibi kendisini yine etkiledi ve düşünceleri bir anlığına darmadağın oldu.

"Sanırım sana her şeyin nasıl gittiğini sormam gerekiyor, değil mi?"

"Evet, sormalısın," diyerek onayladı Reggie. "Ama ikimiz de zamanımı nasıl geçirdiğimle ilgilenmediğini biliyoruz. Mesela ne kadar meşgul olduğumu ve seni özlediğimi bilsen incinmeyeceksin, değil mi? Ve kuzenlerimin katılmam için ısrar ettiği davetlerde, bana başka adamların eşlik ettiklerini bilsen umursamayacaksın, değil mi?"

"George Fowler mı?"

"George, Basil, William-"

"Dikkat et, yoksa misilleme yapmak için beni kıskandırmaya çalıştığını düşünmeye başlayacağım."

"Misilleme mi? Ahh, beni de kendi düşünüş şeklinle yargıladığını görüyorum. Ne kadar şaşırtıcı, Nicholas. Sen başka kadınlar buluyorsun diye-"

"Boş ver gitsin, Regina!" Nicholas'ın en sonunda sabrı tükendi. "Öfkeni neden kibar olma gayretiyle kamufler ediyorsun? Bana bağır, çağır!"

"Beni kışkırtma."

"A-ha!" Nicholas zafer kazanmışçasına haykırmıştı. "Ruhun olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Ahh, Nicholas." Reggie hafifçe güldü. "Sana ne kadar alçak, iğrenç bir yaratık olduğunu söyleyip dünyadaki son adam da olsan yine de senle asla evlenmeyeceğime yemin etmem mi gerekiyor?"

Nicholas öfkeyle baktı. "Benimle alay mı ediyorsunuz, hanımefendi?"

"Böyle düşünmene neden olan şey de ne?"

Bunu o kadar masum bir ifadeyle söylemişti ki onu sarsmaya hazır halde ellerini omzuna koydu. Ama Regina'nın elleri de onun göğsünü sarmaya hazırlandığından muhteşem mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Nicholas alev alev yandı.

Neredeyse titrercesine ondan geri çekildi Nicholas. "Azalan zaman beni duygusuz olmaya zorluyor, Regina," dedi ifadesizce. "Sana daha önce bu nişan saçmalığına son vermeyi teklif ettim. Şimdi tekrar soruyorum. Hayır, sana yalvarıyorum. Seninle evlenmek istemiyorum."

Reggie bakışlarını yere indirdi ve Nicholas'ın parlayan

uzun çizmelerine baktı. "Beni istemiyorsun... hiçbir şekilde mi? Hatta aşkın olarak bile de mi istemiyorsun?"

Nicholas'ın bal sarısı gözleri sorunun yarattığı karmaşayla parladı fakat sadece şöyle dedi: "Şüphesiz iyi bir metres olursun."

"Ama sen ilgilenmezsin?"

"Artık değil."

Regina ona sırtını döndü, omuzları düşmüş minicik duruyordu. Nicholas onu kollarına almamak için kendisini zorluyordu. Ama böylesi onun için daha iyiydi ve sonra onu unutacaktı. Böylesine güzel bir kadının bir piçle evlenmesine izin veremezdi.

"Seni mutlu edebileceğimi gerçekten düşünmüştüm, Nicholas."

"Hiçbir kadın, hiçbir zaman bunu yapamaz."

"O zaman üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Nicholas hareket etmedi. "O zaman beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Hiddetle haykırmıştı. "Kahretsin, ne demek istiyorsun?"

"Hayır demek- "

"O lanet olasıca kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum!"

Sonunda ona doğru döndü Regina. "Bana bağırarak zorunda değilsiniz, beyefendi."

"Yeniden resmimiz, öyle mi?" Öfkesi doruk noktasına ulaşmak üzereydi.

"Bu koşullar altında, evet," dedi Reggie kibarca. "Ancak reddedilmenin getirdiği aşağılanmaya dayanacak kadar güçlü olduğum konusunda sizi temin ederim."

"Sözüm onurumdur!" diye haykırdı Nicholas.

"Ahh, evet, bir centilmenin sözü - istediği zaman centilmen olan birinin."

"Sözüm sözdür."

"O zaman ona bağlı kalmalısınız, Lord Montieth."

Regina yürümeye başladı ama Nicholas onu kolundan tuttu. "Bunu yapma, Regina," dedi üzgün bir ifadeyle. "Pişman olacaksın."

Regina fısıldayarak, "Zaten oldum," dedi. Bu söz Nicholas'ın geri çekilmesine neden oldu.

Nicholas çaresizce, "O zaman neden?" diye sordu.

"Ben... yapmak zorundayım," diye yanıtladı Regina.

Nicholas kolunu bıraktı ve uzaklaştı, yüzünde sert bir ifade vardı. "O zaman kahretsin! Sana asla koca olmayacağım, buna yemin ederim. Bu maskaralığı sürdürmekte ısrar edersen elde edeceğin tek şey, yalan bir evlilik olacak. Umarım mutlu olursun."

"Ciddi olamazsın, Nicholas!" Regina'nın gözleri dolu doluydu.

"Diyeceğimi dedim, hanımefendi. Ve son bir uyarı: Sakın kiliseye gelme!"

19. Bölüm

"Ahh, daha fazla ağlama, tatlım," diye yalvardı Meg. "Kuzenlerin bir dakika içinde giyinmene yardımcı olmak içinde burada olacaklar. Onların seni bu halde görmesini istemezsin."

Reggie umutsuzca, "Elimde değil," dedi ağlamaya devam ederek. "Gelinlerin evlenecekleri gün ağlaması beklenmez mi?"

"Ama sen bir haftadır ağlıyorsun. Bunun yardımı olmadı, değil mi?"

"Hayır." Reggie başını salladı.

"Ve gözlerinin şişmiş olmasını istemezsin, değil mi? Hem de bugün."

Reggie bıkkın halde omuz silkti. "Bunu umursamıyorum. Duvağın olacak nasılsa."

"Ama gece yarısı duvağını takmayacaksın."

Sessizlik oldu ve Reggie fısıltıyla, "Düğün gecesi olacak mı?" dedi.

"Gelmeyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Meg çileden çıkmıştı.

"Ahh, oraya gelecek," dedi Reggie iç çekerek. "Ama sana ne dediğini söyledim."

"Saçmalık. Bazı adamlar evlilik fikrinden ölesiye korkar ve senin vikontun da bunlardan biri gibi görünüyor."

"Fakat asla kocam olmayacağına dair yemin etti."

"Bunu kızgınlıkla söylemiştir," dedi Meg sabırla. "Öfkeyle konuşan bir adamın sözlerini ciddiye alamazsın."

"Ama kendini buna inandırabilir, görmüyor musun? Ahh, onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim, Meg?" Reggie tekrar ağlamaya başladı. "Nasıl?" Başını umutsuzca salladı. "Onu bir zamanlar Tony ile karşılaştığımı düşünüyorum da... Nicholas Eden dayımın yanında bir hiç. Bacaklarının arasındaki hariç hiç duygusu yok!"

"Reggie!"

"Ama doğru," dedi sıkıntıyla. "Ben onun için sadece bir oyun, başka bir avdım."

Meg ellerini beline koydu ve belki de yüzüncü kez, "Ona bebekten bahsetmeliydin," dedi. "En azından neden buna katlandığını anlamış olacaktı."

"Muhtemelen inanmayacaktı. Ben bile inanmıyorum. Bana bak! Dört ay geçti ve ben hâlâ biraz olsun belli etmiyorum. Mide bulantısı bile yok... Bir hiç uğruna mı kendimi bu adama bağlıyorum? Ya çocuğunu taşı mıyorsam?"

"Keşke öyle olsaydı, kızım ama sen de biliyorsun. Ve ben hâlâ ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Reggie acıyla, "Aptal gibi onun bu alçakça hareketlerinin sadece bir oyun olduğunu düşündüm," dedi ve iç çekti. "Biliyorsun Meg, hâlâ biraz da olsa gururum var."

"Bazen gururumuzun her zerresini yutmak zorunda kalırız, tatlım," dedi Meg nazikçe.

Reggie başını salladı. "İtiraf ettiğim zaman ne söyleyeceğimi bile tahmin ediyorum. Boşuna zaman harcamayı bırakmamı ve çocuğum için başka bir baba bulmamı söyleyecek."

"Belki de öyle yapmalısın."

Reggie'nin gözleri parladı. "Bir adamın çocuğunu başka bir adama asla kabul ettirmem! Nicholas Eden'in doğacak bir çocuğu zaten var ve bunun bedelini o ödeyecek, başkası değil."

"Bedelini ödeyen sensin Reggie, kalp sancısı ve mutsuzlukla bunu ödüyorsun."

"Biliyorum," dedi Reggie ve iç çekti, siniri geçmişti. "Ama sadece onu sevdiğimi düşündüğüm için. Ne kadar yanıltmış olduğumu gördüğüm anda, bunu yapacağım."

"Çok geç değil, biliyorsun. Çok geç olmadan-"

"Hayır!" Reggie o kadar yüksek sesle cevap vermişti ki Meggie irkilmisti. "Bu benim çocuğum! Doğana kadar onu utanç içinde saklamayacağım ve berbat bir evlilikten kendimi kurtarmak için onu terk etmeyeceğim. Biliyorsun, eğer onunla yaşamak katlanılmaz bir hal alırsa istediğimi yaparım. Onunla ömür boyu kalmak zorunda değilim. Ama çocuğum babasının soyadını alacak. Nicholas Eden olması gerektiği gibi bu sorumluluğu yerine getirecek."

"O zaman kiliseye zamanında gitmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız," dedi Meg ve iç geçirdi.

Nicholas kiliseye çoktan gelmişti, sessizce sırayla önce sinirleniyor ardından çaresizliğe kapılıyordu. Aileler ve arkadaşlar salonda yerlerini alıyordu ve bu da tüm bu olan bitenin gerçekten olduğunun kanıtıydı. Büyükannesi ve teyzesi oradaydı ama Miriam Eden yine ortalarda yoktu.

Bu da nişanlısını uyarma konusunda, doğru olanı yaptığı düşüncesini güçlendiriyordu.

Jason Malory, birkaç adım arkasında bulunan gelinle kiliseye girdiğinde kalbi sıkıştı. Beyaz tülün sarmaladığı, pastel mavi ve gümüş tonlarındaki ipek elbisesi içinde kesinlikle nefes kesiciydi ve kalabalık içinden beğeni mırıltıları yükseldi. Göz kamaştırıcı gelinliği çarpıcı biçimde eski tarzdaydı, uzun kollu ve yere kadar uzanıyordu. Eteği son döneminkiler kadar kabarık olmasa da dış etekliliği iki tarafa ayrılmış ve gümüş rengi içliğini ortaya çıkararak dantellerle bezenmişti. Elbisesinin üst kısmı ve boyun kısmı da dantelle kaplıydı. Başının üzerinde gümüş bir halka ve pırlantadan bir zincir, çenesinden aşağı inen ve yere kadar uzanan beyaz tülü tutuyordu.

Reggie koridorun diğer ucunda uzun bir süre bekledi ve sonra ileri doğru adım atıp Nicholas ile karşı karşıya geldi. Nicholas yüzünü veya gözlerini göremiyordu, arkasını dönüp kaçması için dua ederek nefesi kesilmiş halde bekledi.

Ne var ki öyle olmadı. Regina dayısının koluna girdi ve koridorda yürümeye başladı. Soğuk ve sakın bir öfke Nicholas'ın içini kapladı. Bu küçük kızın isteği üzerine evliliğe zorlanmıştı. Pekâlâ, zafer gününün tadını çıkarmasına izin verecekti. Fakat bu çok uzun sürmeyecekti. Gayrimeşru biriyle evlendiğini öğrendiğinde, onun uyarılarını dinlemiş olmayı dileyecekti. Ne gariptir ki Miriam da ona yardımcı olabilirdi. Regina'ya Nicholas'ın hatalarını anlatmaktan hastalıklı bir zevk alırdı muhtemelen. Nicholas, bunun Miriam'ın kendisine bugüne dek yapacağı ilk iyilik olabileceğini düşündü. Elbette bundan haberi olmayacaktı.

20. Bölüm

Reggie at arabasının camından baktı ama tüm görebildiği kendi yansımasıydı. Karnı açlıktan guruldadığında utançtan kızardı ama bunu duyup duymadığını anlamak için Nicholas'a bakmadı. Nicholas ise tam karşısında, gösterişli koltuğunda ceketinin kollarıyla oynuyordu.

Arabanın iç lambası iki saattir yanıyordu fakat hâlâ yemek molası için bir yerde durmamışlardı. Reggie çok acıkmıştı ama bunu dile getireceğine lanetlenmeyi tercih ederdi.

Malory malikânesinde düğüne gelen konuklar için yemek ikramında bulunulmuştu fakat Reggie bunun için orada olamamıştı. Nicholas, Reggie'yi kiliseden doğruca eve götürmüş, gece için toplanmasını ve eşyalarının geri kalanının da Silverley'e gönderilmesini emretmişti. Konuklar geldiğinde ikisi çoktan ayrılmıştı bile.

Tüm öğlen ve akşam boyunca arabayla seyahat etmişler ama Nicholas yüzüne bile bakmazken Reggie'nin içinden şikâyet etmek gelmemişti. Londra'dan ayrıldıklarından beri tek kelime bile etmemişlerdi.

Evlenmişti ve bu yüzden öfkeliydi. Zaten Reggie de öyle olmasını bekliyordu. Ne var ki işler yolunda gitmişti, değil mi? Onu taşradaki evine götürüyor olmalıydı. İşte Reggie bunu hiç beklemiyordu. Gerçi kendi de ne umması gerektiğini bilmiyordu.

Midesi yeniden guruldadı ve en sonunda, "Yemek için yakında duracak mıyız?" diye sordu.

Nicholas tersleyerek, "Son han Montieth'deydi. Silverley hemen ileride," dedi.

Bunu ona daha önceden söyleseydi daha iyi olurdu.

"Nicholas, Silverley büyük mü?"

"Benimkine sınırı olan araziniz kadar geniş."

Gözleri hayretle açıldı. "Bunu bilmiyordum!"

"Nasıl bilmezsin?"

"Neden kızgınsın? Bu harika, şimdi mülkler birleşecek-"

"Yıllardır istediğim şey de buydu. Ama kesinlikle dayın bunu sana söylemiştir. Arazisini beni seninle evlendirmek için kullandı."

Reggie öfkeden kızardı. "Buna inanmıyorum."

"Araziyi istediğime mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Ahh, toprak parçasının söz konusu olduğunu biliyorum ve hatta Tony bunun seni etkilediğini söyledi fakat... ben inanmadım. Mülkünün bana annemden kalan araziyle sınır oluşturduğunu bilmiyordum. Ben orada ailem öldüğünden beri yaşamadım, yani evi yakıp yıkan o yangından beri. O zamanlar daha minicik bir çocuktum. Hampshire'a bir daha hiç dönmedim. Edward Dayı babamdan aldığım mirasın yanı sıra mülkle de ilgilendi."

"Akıllıca yaptığı yatırımlar sayesinde üçe katladığı elli

bin pound ile sana yıllık makul bir gelir sağladığına memnun olmalı."

"Aman Tanrım, bunun için de mi kızgınsın?"

"Ben servet avcısı değilim!"

Sıkıntısı artık dayanılmayacak bir raddeye ulaşmak üzereydi. "Akli başında olan kim seni bunla suçlayabilir ki? Tamamıyla fakir biri değilsin."

"O araziye istediğim bir sır değil, tabii oranın Penwich Kontu'na ait olduğunu varsayıyordum."

"Şimdiki olan değil ama babam oranın kontuydu. Tabii arazi ona annem aracılığıyla geçtiği için, Penwich'e satılmaması şartıyla verildi ve bir diğer istekleri de arazinin sonradan bana geçmesiydi."

"Şimdi anlıyorum! Dayın Edward, ben kiliseden çıkarken araziye almak için artık endişelenmemem gerektiğini demek bu yüzden söyledi. Bana söylemek için daha fazla bekleyemedi. Zihnimi bu düşüncelerden kurtarmak istediğini söyledi. Lanet olsun. Nasıl görünüyor farkında mısınız hanımefendi?"

"Bana hakaret ediyorsunuz, farkında mısınız beyefendi?"

Yüzünde yalandan sahte bir ifade belirdi. "Onu ima etmek isteme- "

"Elbette istedin. Şikâyet ettiğin şey de tam olarak buydu, değil mi? Bu insanlar senin benle mirasım için evlendiğini mi söyleyecekler? Pekâlâ, çok teşekkürler. Bunun kendime koca bulmak için tek yol olduğunun farkında değildim."

Nicholas kaşlarını kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle, "Kendine nasıl koca bulduğundan bahsedelim mi?" dedi.

Reggie'nin gözleri öfkeyle parladı ve bir an için kont-

rolünü kaybedeceğinden korktu. Zar zor sessiz kalmayı başardı ve Nicholas da onu kıskırtmaktan kaçındı. İkisi de araba durduğunda rahatladılar.

Nicholas arabadan indi ve Reggie'nin de inmesine yardım etmek için elini uzattı. Ama Reggie arabadan indiği anda, Nicholas arabaya geri bindi. Reggie hayretle açılan gözlerini ona dikti.

"Bunu yapmayacaksın!"

Nicholas acımasız bir tonda, "Şaşırmış olamazsın. Her şeyden önce ben sözümün eri bir adamım," dedi.

"Beni burada böylece bırakamazsın, bu gece olmaz."

"Bu gece ya da yarın, ne fark eder ki?"

"Ne fark edeceğini biliyorsun!"

"Ahh, evet, düşün gecesi. Fakat biz bunu çoktan yaşadık bile, değil mi sevgilim?"

Reggie iç geçirdi. "Nicholas, eğer bunu yaparsan yemin ediyorum seni asla affetmem."

"İstediğin şeyi aldın. Adımı taşıyorsun. Şimdi sana evimi de veriyorum. Peki, evimi senle paylaşmak zorunda olduğum nerede yazıyor?"

"Tıpkı önceden olduğu gibi Londra'da orada burada sürerken, benim burada kalmamı mı bekliyorsun?"

Nicholas başını salladı. "Londra, aramızdaki bağ düşünülürse oldukça yakın. Hayır, ben İngiltere'den ayrılıyorum. Biz daha karşılaşmadan çok önce bunu yapmalıydım!"

"Nicholas yapamazsın. Ben- "

Reggie onun fikrini değiştirebilecek şeyi söylemeden önce kendini durdurdu. Gururu bir kez daha kendini göstermişti. Bir adamı yanında tutmak için pek çok kadının seçtiği o yolu takip etmeyecekti.

"Sen... ne sevgilim?"

"Senin karımın," dedi nazikçe.

Nicholas'ın ağzı düz bir çizgi halini alarak, "Evet, öylesin," dedi. "Fakat karım olman için sana teklifte bulunmadım ve seni evlilik konusunda bana baskı yapmaman konusunda uyarımuştım. Bu konu hakkında her zaman açık konuştum, Regina."

Nicholas at arabasının kapısını kapadı ve sürücüye gitmesi için işaret vermek üzere tavanına vurdu. Araba uzaklaşırken Reggie gözlerine inanmayarak arkasından bakakaldı.

"Nicholas, geri gel!" diye bağırdı Reggie. "Eğer gidersen... Nicholas! Ahh! Senden nefret ediyorum! Nefret!" Kendisini duymayacağını bilerek ardından hayal kırıklığı içinde haykırdı.

Geniş gri taş eve bakmak için hayretle döndü. Karanlık gecede ana kulesi ve köşe kulecikleriyle minyatür bir kaleyi andırıyordu, kasvetli bir görünüşü vardı. Ne kadar uzun olduğunu ve ana binanın hatlarını ise seçemiyordu. Evin arkasında geniş kubbeli bir limonluk, sağ tarafta hizmetkârların kaldığı kanadın üzerinde yükseliyordu.

Kapının iki tarafındaki kemerli pencerelerde ışık yoktu. Ya evde kimse yoksa? Harika. Evlendiği gece boş bir evde yapayalnız kalacaktı!

Pekâlâ, bunun için yapacak bir şey yoktu. Omuzlarını dikleştirip yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirerek, sanki gelinin damadı olmadan gelmesinde tuhaf olan hiçbir şey yokmuş gibi ön kapıya yaklaştı. Başta hafifçe, ardından gürültülü şekilde kapıyı çaldı.

En sonunda kapı açıldığında, Reggie genç bir hizmetçi kızın ürkmüş yüzünü gördü. Kapıyı açmak konusun-

da tereddüdü vardı. Bu Sayer'ın göreviydi. Ve o kendini fazlasıyla ciddiye alırdı. Genç kızın işini yaptığını öğrense deliye dönerdi.

"Misafir beklemiyorduk, hanımefendi yoksa eminim ki Sayer sizi buyur etmek için bekliyor olurdu. Ama kapıyı çok hafif çaldınız... ahh, saçmalıklarımı dinlemek zorunda kalıyorsunuz. Sizin için ne yapabilirim?"

Reggie kendisini daha iyi hissederek gülümsedi. "Beni içeri buyur etmekle başlayabilirsin."

Kız kapıyı biraz daha açtı. "Kontesi yani Leydi Miriam'ı ziyaret etmek için mi geldiniz?"

"Buraya yaşamaya, en azından bir süreliğine yaşamaya geldiğimi sanıyorum. Ama umuyorum ki işe Leydi Miriam'ı görmekle başlayabilirim."

"Aman Tanrım! Buraya yaşamak için mi geldiniz? Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

Bu öylesine açık bir şaşkınlıkla söylenmişti ki Reggie kahkaha attı. "Neden? Burada ejderhalar ve gulyabaniler mi var?"

"En azından ilki mevcut, Bayan Oates'i sayabilirsiniz." Kız güçlkle nefes aldı ve ardından bariz şekilde kızardı. "Ben öyle demek istemedim... ahh, bağışlayın beni, hanımefendi."

"Zararı yok. Adın ne?"

"Hallie."

"O zaman Hallie, Leydi Miriam'a geldiğimi haber verecek misin? Ben yeni Montieth Kontesi'yim."

"Tanrım!" dedi Hallie tiz bir sesle.

"Aynen öyle. Şimdi, bana Leydi Miriam'ı bekleyebileceğim bir yer gösterecek misin?"

Hizmetçi kız Reggie'nin içeri girmesine izin verdi. "Ba-

yan Oates'e burada olduğunuzu söyleyeceğim ve o gidip kontese haber verecek."

Giriş mermer kaplı ve dardı, sadece bir yemek masası duvarlardan birine yaslanmıştı. Masanın ortasında ziya-
ret kartları için konmuş süslü gümüş bir tabak vardı, ar-
kasında da sevimli bir goblen asılı duruyordu. Geniş bir
Venedik aynası karşı duvara, her iki yanından iki şamdanla
desteklenerek asılmıştı ve hemen karşısında çift kanatlı bir
kapı vardı.

Hallie çift kanatlı kapıları açtı ve etkileyici kubbeli ta-
vanıyla, iki kat yükseklikteki çok daha geniş bir hol ortaya
çıktı. Ana merdivenler sağ duvardaydı. Ve holün sonunda-
ki bekleme odasının kapıları açıktı. Reggie dış duvarı nere-
deyse tamamen kaplayan vitraylı pencerelere bir bakış attı.
Oldukça geniş bir ev gibi görünmekteydi.

Solda holün en sonunda kütüphane vardı ve Hallie onu
oraya götürüyordu. Kırk adım uzunlukta ve yirmi adım
genişliğindeki kütüphanenin tek duvarı, ışıktan yararlan-
mak için tamamen pencerelerle kaplanmıştı. Diğer üç du-
vara kitaplar ve rafların üzerine de büyük portreler yerleş-
tirilmişti.

Bir şömine ve çevresinde de kanepeler bulunuyor-
du. Zarif sandalyeler, sedirler ve masalar da okumak için
pencerelerin yanına yerleştirilmişti. Hatta varaklı eski bir
okuma sehpası da vardı. Kahverengi, mavi ve altın renkle-
rinde bir halı da zemini kaplıyordu. Bir kürsü, etrafındaki
sandalyelerle odanın ucuna konumlanmıştı ve odanın geri
kalanına kıyasla daha sıcak bir hava kazandıran özenle bo-
yanmış deriden bir paravan da aynı köşeye konmuştu.

"Uzun sürmez," dedi Hallie. "Kontes... ahh, artık Do-
wager Kontesi, değil mi? Tıpkı eskisi gibi, yani beyefen-

dinin büyükannesi gibi. Ama eminim Leydi Miriam sizi
karşılama adına üzülecektir." İkna edici olmaktan uzak
olsa da oldukça nazikti. "Size bir şey ikram edebilir mi-
yim? Brendi ve kontesin sevdiği dut şarabı var."

Reggie yüzünde gülümsemeyle, "Hayır, biraz dinlen-
mek istiyorum," dedi.

"Peki, efendim. Ve geldiğiniz için memnun olduğumu
söyleyen ilk kişi olabilir miyim? Umarım burayı seversin-
iz."

"Ben de öyle umuyorum, Hallie," diye iç çekti Reggie.
"Ben de."

21. Bölüm

Reggie yatak odasının penceresinden içeri sızan sabah güneşine uyandı. Güney pencerelerinin hemen altında limonluğun yuvarlak kubbesi yükseliyordu. Onun ilerisinde hizmetçiler kanadı ve onun da ötesindeki korulukta ise ahırlar bulunuyordu.

Evin ana bloğunun arka sağ kısmında bulunan, beyefendinin yatak odasıydı. Bu sebeple iki duvar da boydan boya pencere kaplıydı ve hepsi de kan kırmızısı kadife ile altın sarısı püsküllerin süslediği perdelerle örtülüydü. Pastel mavi duvar kâğıdının dışında, odadaki tüm renkler koyu tonlardaydı. Yine de tüm pencereler ışıltı aldığından, oda sevimli olabilirdi.

Diğer duvardaki pencereler genişçe bir parka bakıyordu. Manzara büyüleyiciydi - orman sonbaharın gelişiyle, turuncu ve altın sarısı renklerle dolu yapraklarını dökmüştü. Sağda bulunan küçük göl ise tezat oluşturunca, son günlerde kenarında açan yabani çiçekler ve parlayan mavi suları ile göz kamaştırıyordu. Nasıl huzurlu ve dinlendi-

rici bir görüntüydü. Reggie'ye neredeyse tüm sorunlarını unutturabilirdi. Ama tümünü değil.

Hizmetçinin gelmesi için zil çaldı ve gelecek kişinin Hallie'nin ejderha olarak tanımladığı Bayan Oates olmasını umdu. Ne kadar ahmak, kendini beğenmiş ve rahatsız edici bir yaratıktı. Reggie'ye konuk odasını göstermek için ısrar etmiş ve onu küçük bir odaya yerleştirmeye çalışmıştı. Reggie ise derhal onu hizaya getirmişti. Kâhya, evin hanımı için olan odaların tümünün Miriam Eden tarafından işgal edildiğini itiraf ettikten sonra, efendisinin odalarının boş olduğunu ve orada rahat edeceğini söylemişti.

Reggie, Bayan Oates'a artık kendisinin evin yeni hanımı olduğunu hatırlatarak bu oyunu akıllıca bir biçimde kazanmıştı. Miriam Eden, kocasının ölümünden sonra Silverley'i yönetmeye devam ediyor olabilirdi ama Silverley aslında Nicholas'a aitti ve Reggie de Nicholas'ın eşiydi.

Miriam'ın odasının yanından geçtikleri sırada, Bayan Oates kendisini sessiz olması için uyarmıştı. Reggie'ye Miriam'ın kendisini iyi hissetmediğini ve erkenden odasına çekildiğini, bu yüzden de kendisini uygun şekilde karşılayamadığını söylemişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse Reggie oldukça rahatlamıştı. Yorgundu, kocasının yokluğundan dolayı utanıyordu ve o kadar üzgündü ki kimseyle karşılaşacak halde değildi.

Nicholas'ın odasına yerleşmişti ve buranın kişisel eşyalarla fazlasıyla dolu olduğunu fark etti. Bir şekilde bu her şeyi daha da kötü yapıyordu.

Reggie'nin ziline gelen hizmetçi siyah saçlı ve koyu

tenli biriydi, konuşkan Hallie'nin tam tersiydi. Reggie'nin elbisesini giymesine yardım etti, saçını düzeltti ve ardından da ona kahvaltı odasını gösterdi ama bunları yaparken neredeyse tek bir kelime dahi etmedi.

Kahvaltı odası evin ön kısmındaydı ve sabah güneşinden fazlasıyla yararlanıyordu. Masadaki servis tek bir kişi için hazırlanmıştı. Yan duvarların birinde, pembe ve beyaz çiçekli geniş vitrinli gül ağacından dolap vardı ve altın sarısı desenleri olan çinilerle doluydu. Arka duvarda, pencere-lerin arasında ise incelikle oyulmuş, meşe ağacından bir büfe bulunuyordu.

Hallie yüzünde kocaman bir gülümseyişle içeri girdi, üzeri örtülmüş büyük bir servis tepsisi taşıyordu.

"Günaydın, efendim. Güzel bir gece geçirmiş olduğunuzu umuyorum."

"Kesinlikle öyleydi. Kontes daha inmedi mi?" Reggie tek kişi için hazırlanmış masayı işaret etmişti.

"Sabah gezisindeler. Bu kadar erken saatte asla yemezler."

"Ashnda ben de yemem. Onun yerine neden bana evin geri kalanını göstermiyorsun?"

Hallie, yumurtaları, sosisi, salamı, jambonu, tost ve hatta lezzetli tartları göstermek için tabağın üstündeki örtüyü kaldırıp, "Ama bir sürü yiyecek var," dedi şaşkınlıkla.

"Ahh, Tanrım!" Reggie'nin nefesi kesildi. "Bunların hepsini yemem beklenmiyor, değil mi?"

Hallie kıkırdadı. "Aşçı dün akşam size soğuk yemek ikram ettiğimi öğrenince, bugün daha iyi bir izlenim bırakmak için bütün yeteneğini konuşturdu."

"Pekâlâ, o zaman bunu yanıma alıyorum ve bunlardan

da bir tane," dedi Reggie ve bir tart ile sosisi peçeteye sardı.

"Şimdi gezintimize başlayabiliriz."

"Ama peki ya Bayan Oates?" Reggie kasten sözünü keserek, "Evet, o da gelmeliydi," dedi. "Daha sonra bana tekrar çevreyi göstermesine müsaade edebilirim. Ama şu anda, Silverley'in ne kadar büyük olduğunu bana gösterecek tatlı birini istiyorum."

Hallie tekrar kıkırdadı. "Bizden de kimse Bayan Oates'tan hoşlanmaz. Kendisinin de söylemeye bayıldığı gibi kaya kadar serttir. O zaman gidelim, hanımefendi. Peki ya Bayan Oates bizi görür-"

"Endişelenme," diyerek Reggie onu temin etti. "Senin neden benimle olduğun konusunda açıklama yapmak için bir şeyler düşüneceğim. Bu konuda suçlu bulunmayacaksın."

Ev kesinlikle çok büyüktü. Her biri birbirinden güzel Chippendale ve Kraliçe Anne tarzı eşyaların olduğu bir sürü oda vardı. Bir sürü yüksek tavanlı oda, kimi kemerli kimi de altın yıldızlarla dekore edilmişti. Bazılarının kocaman ve gösterişli avizeleri vardı.

Müzik odası yeşil ve beyaz renklerin hâkimiyetindeydi. Konuk odasının hemen sağında, beyaz mermer zemini ve yerden tavana vitraylı camlarıyla bekleme odası vardı. Rahat kırmızı kanepeler duvarlar boyunca sıralanıyordu. Reggie mekânın güzelliği karşısında hayrete düştü.

Evin arka kısmında misafir yemek odası ve onun dışındada da limonluk vardı. Dairesel olan bu yerde sandalyeler, sedirler ve kaidelerin üstünde heykeller bulunmaktaydı. Sakı bitkileri, iki yandan limonluğun merkezindeki fiske-yeye giden geniş merdivenlerin kenarlarında uzanıyordu. Her yer ağaçlar ve sonbahar çiçekleriyle doluydu. Bu iş

bahçenin nasıl güzel çiçeklerle kaplandığını düşünerek, li-
monluğu yazın görme fırsatını kaçırdığı için hayıflandı.

Yukarı katlar ev sahiplerinin odalarından oluşuyordu. Sağdan sola; efendinin odaları, oturma odası, hanımefendinin odaları ve bir çocuk odası. Hanımefendinin özel hizmetçisi ve bakıcısı için de odalar yer almaktaydı.

Gezinti bir saatten az sürdü ve Hallie kimse nereye kaybolduklarını anlamadan evin merkezinde bulunan hizmetçilerin alanına geri döndü. Reggie ise Leydi Miriam'ı beklemek üzere kütüphaneye gitti.

Bekleyişi kısa sürdü. Koyu menekşe rengi elbisesi içinde kontes, elinde at kamçısıyla sabah gezintisinden doğruca kütüphaneye gitti. Odanın dolu olduğuna ise sadece bir anlığına şaşırdı. Şapkasını ve eldivenlerini çıkarırken Reggie'yi görmezden geldi.

Böyle mi olması gerekiyordu? Pekâlâ, hiç değilse bu Nicholas'ın kaba tavırlarını açıklamaya yeterdi.

Reggie görmezden gelindiği süre boyunca Miriam Eden'i tepeden tırnağa inceledi. Ellisine yaklaşan bir kadın için fazlasıyla iyi görünüyordu. İnce ve gençti, duruşu ise kendisinden emin ve dikti. Sıkıca toplanmış sarı saç soluktu ama bir tane bile beyazı yoktu. Gözleri kaç kadar griydi. Sert, soğuk gözleri vardı ama belki de arada sırada gülüyordu? Reggie öyle olduğunu hiç sanmıyordu.

Miriam'ın kız kardeşi Eleanor'a benziyordu fakat benzerlikleri fiziksel olarak kalıyordu. Genç kız kardeşinin sıcaklığı ve yumuşaklığı her zaman ön plandaydı ancak bunların hiçbirisi konteste yoktu. Bu kadınla birlikte yaşayabilmesi nasıl mümkün olacaktı?

"Size anne mi demeliyim?" dedi Reggie aniden ve kontes en sonunda onun varlığından haberdar olduğunu belli

etti. Döndü ve doğruca Reggie'ye baktı. Gri gözler öfke doluydu, dudakları ise bir çizgi halini almıştı. Büyük olasılıkla kendisine doğrudan hitap edilmesine alışık değildi.

Nazik bir ses tonuyla yanıtladı Miriam: "Sakin. Ben sizin asla ve asla anneniz değilim, çünkü-"

"Ahh, efendim," dedi Reggie sözünü keserek. "Düğünümüze gelmediğinizde, sizinle Nicholas arasında bir soğukluk olduğunu düşündüm ama ben-"

"Burada bana ihtiyaç vardı," dedi Miriam sert bir ifadeyle.

"-oğlunuzu evlatlıktan men ettiğinizi bilmiyordum," diyerek yarım kalmış sözünü tamamladı Reggie.

Miriam, "Burada ne yapıyorsunuz, hem de Nicholas olmadan?" dedi.

"Açıkça görülüyor ki biz birbirimize uymuyoruz ve bu yüzden beraber yaşamamız da mümkün değil," diye cevapladı Reggie.

Miriam hayretle baktı. "O zaman neden evlendiniz?"

Reggie omuz silkti ve ona etkileyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyi bir fikir gibi gelmişti. En azından benim için. Tüm o partilerden ve diğer şeylerden yorulmuştum. Daha çok kır hayatını tercih ederim ben."

"Bu neden Nicholas'la evlendiğinizi açıklamıyor."

Reggie kaşını kaldırdı. "Kesinlikle neden olduğunu biliyorsunuz. Nicholas benimle evlenmek istediği zaman, ben bizzat orada değildim ama kız kardeşiniz ve kayınvalideniz ordaydı."

Miriam kaşlarını çattı. Elbette ki aynı soruyu tekrar sormayacaktı. Veya Eleanor ve Rebecca ile iletişim kurmadığını kabul etmiş olmayacaktı.

"Burada her şeyden uzakta, oldukça izole bir hayatım var," dedi Miriam.

Reggie gülümsedi. "Bu kulağa harika geliyor. Sizden kendiniz için başka bir oda seçmenizi istemek zorunda kaldığım için şimdiden çok pişmanım."

Miriam rahatsız olarak gerildi. "Bana Nicholas'ın odalarını aldığımız söylendi."

"Ama onlar da uzun süre idare etmeyecek, görüyorsunuz ya. Yakın zamanda çocuk odasını da almam gerekecek." Karnına sevgi ile dokundu Reggie.

Kontes aniden boğulacak gibi oldu. "Saçma. Hamile olamazsınız. Daha dün evlendiniz ve düğünden sonra bir handa durmuş olsanız bile, büyük olasılıkla-"

"Oğlunuzun şöhretini unutuyorsunuz, Leydi Miriam. Nicholas baştan çıkarmada gerçek bir uzman. Onun çekiciliğine karşı oldukça çaresiz durumda kaldım. Şimdiden dört ay oldu."

Kontes karnına baktı ve Reggie bunun üzerine, "Göstermiyor olmam ne şans, değil mi?" dedi.

Miriam kibirli bir tavırla, "Bunu bir açıdan da olsa nasıl şans olarak görebildiğinizi anlamıyorum," dedi. "İnsanlar bunu tahmin edebilir, umarım farkındasınızdır. Bu haldeyken yüzünüzün kızarmıyor olmayışı bile utandırıcı, sadece utandırıcı."

"Kızarmıyorum, hanımefendi, çünkü utanç duymuyorum." Reggie soğuk bir ifadeyle konuşmuştu. "Bebeğim evlendikten beş ay sonra doğabilir, diğer bebekler de erken doğuyor. Etrafımda çok bulunmasa da en azından bir kocam var. Ve çocuğumun da bir adı. Oğlunuzun ününü düşününce, hiç kimse Nicholas'ın dört aylık nişan süresinde bunu yapmaktan çekinmediğine şaşırmayacaktır."

"Pekâlâ, ben asla yapmazdım!"

"Hiç mi?"

Miriam Eden bu cinsel gönderme karşısında kıpkırmızı oldu ve odadan hışımla çıktı. Reggie iç çekti. Ekşi suratlı yaşlı kuşu dışlamamalıydı... Reggie gülümsedi. Her ne kadar sevimsiz olsa da kontesin yüzündeki o çileden çıkmış ifade görülmeye değerdi.

22. Bölüm

Reggie'yi yanağından öptükten sonra Anthony, "Sen biraz kilo aldın sanki, değil mi kedicik?" diye sordu ve ardından çimlerde yanına oturdu. "Mutsuz olduğun için sürekli bir şeyler yiyor olmalısın. Ve şüphesiz ki şu soğuk nevale de cabası."

Reggie çizim defterini bir kenara koydu ve dayısına sevecen bir şekilde gülümsedi. "Miriam'ı kastediyorsan, o kadar da kötü değil. İlk iki kavgamızdan sonra, sonunda bir anlaşmaya vardık. Özetle birbirimizle konuşmuyoruz."

"Sanırım bu da biriyle geçinmenin yollarından biri," dedi Anthony kuru bir biçimde.

Reggie memnun bir halde gülümsedi. "Ahh, Tony, son bir aydır seni nasıl da özlemişim. Çok yakında geleceğini umuyordum. Diğer herkes uğradı."

"Neler olduğunu öğrendiğim anda inan beni görmek istemezdin. Sakinleşmem için uzun zaman gerekiyordu."

Reggie iç geçirdi. "Onu yeniden öldürmek istiyorsun, öyle mi?"

"Kahretsin, evet. O alçak herifi bulmak için uğraştım ama ortadan kaybolmuş."

Reggie dürtüstçe, "Seni arama derdinden kurtarabilirdim," dedi. "Bana İngiltere'den ayrılacağımı söyledi. Sanırım ciddiye."

Anthony öfkeleni. "Başka bir şeyden konuşsak iyi olur, kedicik. Kocan benim en sevdiğim konulardan biri değil. O ne, çizim mi yapıyorsun?"

Reggie defterini eline aldı. "Sonbahar yapraklarını kovalayan bir köpek sadece. Sen gelmeden birkaç dakika önce ormana kaçtı. Bahçıvanların ve atları eyerleyen seyislerin birkaç duruşunu yakalamayı da başardım." Anthony sayfaları çevirdi ve yaptıklarına hayran oldu. Reggie orta yaşlı bir adamı gösteren sayfayı işaret ederek, "Bu Sör Tyrwhitt, komşulardan biri," dedi. "O ve kontes... anlarsın ya."

"Hayır!"

"Pekâlâ, kesin olarak bilmiyorum, neyse boş ver ama onunlayken farklı biri oluyor, sanki genç bir kıza dönüşüyor."

"İnanamam," dedi sertçe Anthony.

Reggie kahkaha attı. "Ve bu da toprak sahibi Gibbs ve genç eşi Faith. Eşinden çok hoşlandım. Miriam onunla arkadaşlık yaptığım için çok öfkeleniyor. Silverley'e davet her zaman bir onur sen de görüyorsun ve ben Faith'e açık davet gönderdiğim zaman, kontes memnuniyetsizliğini belli etmek için kendini iki gün odasına kapattı."

"Daha alt sınıftan olanlara büyüklük taslamayı seviyor, değil mi?"

"Ahh, bu konuda çok sevimsiz, Tony."

Anthony diğer sayfayı çevirdi. "Tanrım, bu karakterler de kim?"

"Bahçıvanlardan ikisi, sanırım. Burada henüz karşılaşmadığım çok sayıda hizmetçi var. Bu adamları dün göl kenarındayken çizdim."

"Onlara bu kadar uğursuz bir ifade verdiğine göre, dün epey mutsuz hissetmiş olmalısın."

Reggie omuz silkti. "Havamda değildim. Onları çizdiğimi gördüklerinde uzaklaştılar, bu yüzden ben de çizimi kendi kafama göre bitirmek zorunda kaldım."

"Bunlar bahçıvan gibi değil, kıyı kenarındaki haydutlar gibi görünüyor."

"Ahh, saçma. Tanımaya başladığın zaman tüm insanlar aslında gerçekten iyidir."

"Şu soğuk nevale dışında."

"Kaba olma, Tony. Onunda mutlu bir hayat sürdüğünü sanmıyorum."

"Bu kendi mutsuzluğunun acısını başkalarından çıkarması için bir bahane değil. Ve lafı gelmişken-"

Reggie, "Yapma," dedi buz gibi bir ifadeyle. "Ben çok iyiyim, Tony, gerçekten."

"Bana yalan söyleyemezsin sen, kedicik. Biraz egzersiz yapıyor olsan kilo almış olmazdın ve canının sıkın olup sağlığını umursamadığın tek zaman, sadece mutsuz olduğun zamanlardır. Seni oldukça iyi tanıyorum ve birçok konuda tıpkı annen gibisin. Ama burada kalmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun. Eve dönebilirsin."

"Hata yaptığımı biliyorum. Ancak Tony, tüm dünyanın bunu bilmesini istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Bunun için mi yani?"

"Hayır," diye yanıtladı Reggie, ardından tereddüt ederek ekledi: "İsrarla aldığım kilolardan bahsetmen düşündüğün gibi değil, Tony. Ben hamileyim."

Bir anlığına ürkütücü bir sessizlik oldu. Ardından Anthony, "Bundan bu kadar çabuk emin olamazsın. Daha bir aylık evlisin," dedi.

"Ben hamileyim, Tony. Hem de oldukça hamileyim."

Tıpkı kendisinininki gibi olan dayısının çivit mavisini gözleri kocaman açıldı ve ardından öfkeyle kısıldı. "Bunu yapmış olamaz! Onu öldüreceğim!"

"Hayır, bunu yapmayacaksın," dedi Reggie ve en sevdiği çözüme itiraz etti. "Bu senin ilk büyük yeğenin olacak. Çocuğa babasını öldürdüğünü nasıl açıklayabilirsin?"

"En azından iyi bir dayağı hak ediyor," diye azarladı dayısı.

"Belki de," diye onayladı Reggie. "Ama düşün öncesi beni baştan çıkardığı için değil. Bu çocuğun olmasında ben de istekliydim."

"Onu bana savunma zahmetine girme hiç, kedicik. Onun da tıpkı benim gibi olduğunu biliyorsun ve ben tüm hileleri bilirim. Seni o baştan çıkardı."

"Ama ben ne yaptığımı kesinlikle biliyordum," diye ısrar etti Reggie. "Ben... tamam oldukça aptalcaydı, bunu şimdi anlıyorum ancak bunun onun tutumunu değiştireceğini düşünmüştüm. Nişanı atmam için ısrar etmeye devam etti, sen de biliyorsun. Benimle evlenmek için istekli olduğundan asla bahsetmedi ve hiç kandırmadı."

"Ama razı oldu!"

"Evet ama evlenmeden önce benim kendisini terk edeceğimi düşündü."

"Terk etmeliydin."

"Yapmalıydın etmeliydin diyerek bu işi çözemeyiz, Tony."

"Biliyorum, biliyorum! Reggie seni bu durumda nasıl terk edebiliyor, senin- "

"Bunu ona söylemedim! Bir adamı bu şekilde yanında tutacağımı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

"Ahh," diyerek inledi Anthony ve ardından karamsarca ekledi: "Açıkgası kedicik, gerçekten tıpkı annen gibisin. Melissa da evlendikten sadece birkaç ay sonra seni doğurmuştu."

Reggie'nin nefesi kesildi. "Gerçekten mi? Ama... neden hiçbiriniz bunu bana söylemediniz?"

Anthony kızardı ve kafasını çevirdi. "Nasıl anlatacaktık? Tatlım tam zamanında gayrimeşru olmaktan kurtuldu diyemezdik."

Reggie kıkırdadı ve dayısını öpmek için uzandı. "Pekâlâ, bana anlattığın için teşekkür ederim. Ailede önüne gelenle yatan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni sevindirdi. Jason Dayı haricinde tabii."

"Önüne gelenle yatan mı! En azından baban Melissa'yı terk etmedi. Ona tapıyordu. Eğer annenin o katı gururu onları ayırmıyorsa, annenle çok daha önce evlenirdi."

"Bunların hiçbirini duymamıştım," dedi Reggie şaşkınlıkla.

"Annen her seferinde onu bir daha görmek istemediğine yeminler ederek üç kez nişanı bozdu."

"Ama herkes bana birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini söylerdi?" diyerek itiraz etti Reggie.

"Öyleydi, tatlım," diye garanti verdi dayısı. "Fakat annen benim kadar çabuk öfkelenirdi. En ufak bir anlaşmazlıkta işleri çığrından çıkarırdı. Tanrıya şükürler olsun ki annenin bu yönünü almamışsın."

"Ahh, bilmiyorum," dedi Reggie ve derin düşüncelerle

re daldı. "Eğer Nicholas geri gelirse onu affetmeyeceğim. Beni kendisine âşık etti ve ardından evliliğimize şans bile vermedi. Ve ona gitmemesi için yalvarmış olsam da benim de bir gururum var. Sevgim artık... neyse, onun hakkında düşünmek bile beni çıldırtıyor."

"Senin için güzel bir gelişme. Eve gelmeyi düşün, olur mu? Doğum sırasında ailenle birlikte olmaman için herhangi bir sebep yok. Yabancıları senden uzak tutacağız."

"Peki, Meg var ve ben- "

"Bunu düşün," dedi Anthony emir verir gibi.

Reggie dayısına gülümsedi. "Elbette, dayı."

23. Bölüm

Başka bir nemli kasım sabahıydı ve Reggie çizim defteriyle birlikte göle yürüyordu. Dayısı Tony geceyi orda geçirmişti, eve gelmeyi düşüneceğine dair bir kez daha söz verdikten sonra, sabah erken saatte onu yolcu etmişti. Bunu düşünecekti ya da en azından ailesine daha yakın olacağı Londra'ya geri dönmeyi. Nicholas'ın şehirdeki evine boy göstermek için arada gidebilirdi. Bu sadece bir düşünceydi tabii. Fiziksel aktivitelerde kısıtlanmış olduğundan, bu sayede uğraşacak bir şeyleri olurdu. Nicholas'ın parasının bir kısmını harcayıp Londra'daki evini yeniden dekore edebilirdi.

Ancak bir sorun vardı, Reggie Silverley'in huzurlu ortamından keyif almaya başlamıştı. En azından Miriam etrafta olmadığına huzurluydu. Reggie hizmetçilerle de iyi anlaşıyordu. Hatta Bayan Oates bile Reggie'nin hamile olduğunu duyduğu an şaşkıncı şekilde yumuşamıştı. Görünen o ki Bayan Oates bebekleri seviyordu. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?

Reggie gri malikâneye özlemle baktı. Burada gerçekten mutlu olabiliyordu. Çocuklarının Silverley bahçelerinde koştuğunu, yazları gölde tekne kullandıklarını kışları ise buz pateni yaptıklarını gözünde canlandırdı. Babalarının onlara ilk taylarını verdiğini ve nasıl bineceklerini gösterdiğini bile hayal etti. Bir şekilde Nicholas'ın çocuklara karşı sevecen olacağını biliyordu. Kürk mantosunun başlığını takıktan sonra, gökyüzündeki yoğun bulut kümesine baktı ve derin bir iç çekti. Meg haklıydı. Dışarıda çizim yapmak için hava fazlasıyla soğumaya başlamıştı.

Çizim defterini kolunun altına aldı ve eve gitmek üzere geri döndü. Gölü başka bir zaman çecekti. Tam o anda, birinin evden değil de koruluktan koşarak kendisine doğru geldiğini gördü.

Bu koruluğun diğer tarafında kendi mülkü bulunuyordu. Oraya henüz gitmemişti. Ailesinin öldüğü bu yeri düşünmek ona çok fazla geliyordu. Oraya eninde sonunda gidecekti, bunu kendi kendine tekrarladı. Eninde sonunda. Ve bir gün orayı çocuğuna gösterecekti. Arazi doğacak oğlunun ya da kızının... büyükbabasına aitti.

Gelen kişi kendisine yaklaştıkça, Reggie onun önceki gün çizdiği adamlardan biri olduğunu fark etti. Büyük boy bir çuval taşıyordu, sarı yaprakları toplamak için olmalıydı. Hatırladığı kadar tuhaf görünüyordu. Belli belirsiz bir panik hissine kapıldı.

Belki de gür sakalları ve uzun dağınık saçları yüzündendi. Veya gözü pek tavıyla alakalıydı. Ne olursa olsun onun yanına gelmesini beklemeyecekti. Eve koşabilirdi.

Durdu ve kendi kendine, budalanın tekisin, dedi. Hayal gücünün zıvanadan çıkmasına izin veriyordu. Hepsi kendi aptallığıydı. Karşısındaki sadece bir bahçıvandı.

Reggie bu düşünceyi kafasından daha atamadan adam yanına ulaştı, nefes alıp kendine gelmek için bir dakika bekledi ve ardından omuzlarında taşıdığı çuvalı hafifçe yere indirdi. Çuval tüm bedenini içine aldığı anda şaşkınlık Reggie'yi ele geçirdi ve çığlığı böylece boğuldu.

Saldırganı avını omzuna atmak için zaman kaybetmedi ve hızla koruluğa geri döndü. Kolayca görülemeyeceği bir yerde, sık ve konforlu bir araba beklemekteydi. Bir adam sürücü kısmındaydı ve ilk işaretle atlara kamçıyı vurma ya hazır halde bekliyordu. Arabanın yanındaki bir başka adam sürücüye doğru baktı.

"En azından o lanet arabadan inip kapıyı açabilirsin, Honry. Çuval puf puf görünebilir ama bu uzun yolculuktan sonra muhtemelen iyi hissetmiyordur."

Henri ya da İngiliz arkadaşlarının seslendiği gibi Honry, Artie'nin huysuzluğuna kıkırdadı ve bu da görevleri için hiç endişelenmediğinin belirtisiydi. "O zaman kimse takip etmiyor, öyle mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Şimdi bize gelelim, biliyorsun kıza nazik davranmamız gerektiği konusunda kaptanın kesin emirleri var."

Reggie'yi yumuşacık koltuğa yatırdılar ve hemen ardından kaçmaması için dizlerine hızlıca ipi doladılar. "Bu onu durdurur, değil mi? Balığı bu kadar çabuk yakalayacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Vazgeç, Fransız müsveddesi. Asla bir İngiliz gibi konuşamayacaksın, o yüzden denemeyi bırak. Ve iddiaya girerim, haftalarca bu ormanda beklemekten donacağımızı sanıyordun, değil mi?"

"Sen de öyle düşünmüyor muydun?"

"Evet ama sana zamanı gelecek dedim ve bak kendi

ayaklarıyla bize geldi. Büyük şans! Bu kaptanı memnun edecektir, değil mi?"

"Küçük balık büyük balığı yakalamada kullanılacak."

"Evet, haklısın. Bunun da çok uzun sürmeyeceğini umalım sadece."

"Koltuktan düşmemesini sağlamak için arkada gidebilirsin ya da-"

"O zevki sana bırakıyorum. Sana bu ağır gemiyi tek parça halinde ormandan çıkarabileceğin konusunda güvenmiyorum. Bu benim işim olacak." Kıkırdadı. "Bu düzenlemeden büyük keyif alacağına eminim."

"Senin istediğin gibi olsun, Artie." Genç Fransız adam İngiliz olana gülümsedi.

Henri sürücü kısmına çıkmaya çalışırken, "Emanetten faydalanmayı aklından bile geçireyim deme sakın, dostum. Kaptan bundan hiç hoşlanmayacaktır," dedi ciddi bir tonda.

Reggie'nin aklından türlü düşünceler geçiyordu. Bu sadece basit bir kaçırma olayı olmalıydı. Para talep edilecek ve ardından evine dönecekti. Endişelenecek bir şey yoktu.

Bedeninin de olayı böyle anlamasını istiyordu, çünkü o an şiddetle titriyordu. Onu, kendisinin zarar görmesini istemeyen bir kaptana götürüyorlardı. Evet, bir kaçırma olayı. Adam da bir deniz kaptanıydı ve Southampton da geniş bir rıhtım vardı. Neden olmasın, Nicholas'ın kendi gemi firması da orada bulunuyordu.

Konuştukları her kelimeyi anımsamak için kendini zorladı. Peki bu küçük balığın büyük balığı yakalaması meselesi de neydi? Kendini her sese ve her harekete karşı tetikte olmak için zorladı.

Hızlarını ancak yarım saat sonra azalttılar ve o an artık Southampton'da olduklarını biliyordu.

Onu kaçıranlardan biri, "Birkaç dakika daha, *cherie* seni içeri götürüp daha rahat olmanı sağlayacağız," diyerek garanti verdi.

İçeri mi? Gemiye değil mi yani? Pekâlâ, her şeyden önce bu adam Fransızdı ve bu yüzden belki de dil sorunu vardır. Ahh, tanrım. Pelerin arkasından iyice sıkılmış olan ip kendisini kaşındırmaya ve terletmeye başlamıştı. Ve büyüdüğünde artık daha fazla macera olmayacağını inanmıyordu, ne saçmalık ama!

Araba durdu ve Reggie dikkatlice dışarı çıkarıldı, bu sefer kendisini İngiliz olan adam taşıyordu. Ruhtında olduklarına dair bir işaret, dalga sesi ya da gemi tersanelerinden gelen kereste kesme sesi yoktu. Neredeydiler? İşkelede yürürken tahta zeminden çıkan ses de yoktu, sadece merdiven çıkıyorlardı. Ve sonra bir kapı açıldı.

"Vay canına Artie, kızı yakaladın mı?"

"Tereyağından kıl çeker gibi, ahbap. Kızı nereye bırakayım?"

"Üst katta onun için hazırlanmış bir oda var. Onu benim taşımama neden izin vermiyorsun?"

"Kolumu bırakırım sana kızı bırakmam, dostum. Denemek ister misin?"

Boğuk bir kahkaha sesi duyuldu. "Çok titizsin, Artie. Hadi ama sana odanın nerde olduğunu göstereyim."

"Kaptan nerede?"

"Gecedan önce gelmesi beklenmiyor. Bu demek oluyor ki kızla ben ilgilenmek zorunda kalacağım, değil mi?"

"Bu genç horozu dinler miydin Honry?" Artie ısrarla sordu. "Ahbap seni bu kızla hayatta yalnız bırakmayız."

Kaptan senin eski dostun olduğundan, burada aklından bu kızla aganığı yapmayı geçirebilecek tek kişi sensin. Ben buradayken bunu aklına bile getirme."

"Ona göz kulak olacağımı dedim, sarkacağım demedim," dedi delikanlı ve geri çekildi.

"Çocuğun yüzü mü kızardı, Honry? Doğru mu görüyorsun?"

"Uza bakalım, *mon ami*," dedi Henri delikanlıya. "Sabrını sinadın ve bugün daha fazla ısrar etmene izin veremeyecektir."

"Pekâlâ, en azından kızın nasıl görüldüğüne bakmama izin verin."

"Ahh, güzel bir kız, dostum." Artie sırıttı. "Aslında kaptan kızı gördüğünde, kızı buraya niçin getirttiğini unutacaktır. Onu sadece kendisi için tutabilir. Kesinlikle öyle olacaktır."

Reggie'yi üst kattaki odaya taşıdılar ve ardından ayakları üzerine bıraktılar. Sendeledi, neredeyse yere düşüyordu. Dizlerindeki ip çözülmüş ve çuvaldan çıkarılmıştı. Ama küçük oda çok karanlıktı, pencereleri de tahtalarla kapatılmıştı ki bu da bir anlığına etrafını görmesinde sorun yaşamasına neden oldu.

İlk işi derin bir nefes almak oldu. Ardından bakışları, kendisini alıkoyan iki adama ve kapıdaki delikanlıya odaklandı. Delikanlı ağzı açık halde kendisine baktı.

Adamlar odadan çıkarken, "Bir dakika, lütfen," diye seslendi. "Buraya neden getirildiğimi bilmek istiyorum."

"Kaptan buraya geldiği zaman size nedenini söyleyecektir, hanımefendi."

"Kim bu kaptan?"

İçlerinden yapılı olan, Reggie'nin kibirli ses tonuna karşılık yanıltıcı bir şekilde, "İsimlere gerek yok," dedi.

"Ama ben senin adını biliyorum, Artie. Ve seninkini de biliyorum, Henri. Ve hatta- " İkisinin de resmini çizmiş olduğunu söylemeden evvel sustu. "Keşke neden burada olduğumu bilseydim."

"Bekleyip kaptanla konuşmak zorundasınız. Masanın üzerinde lamba var ve kısa süre sonra karnınız da doycak. Siz sadece yerleşin ve evinizdeymiş gibi rahat edin."

Onlar çıktıktan sonra odanın içinde öfkeyle dolandı Reggie. Kapı kapandı ve kilitte bir anahtar sesi duyuldu. Derin bir nefes aldı. Nasıl olmuştu da bu kadar kendini beğenmiş bir şekilde davranmayı başarabilmişti? Nazik davranışlarına ve sakinleştirici seslerine rağmen, hepsi kötü adamlardı. Pekâlâ, en azından onlara korktuğunu belli etmemişti. Bir Malory'nin korktuğunu göremezlerdi. Bu ona büyük bir tatmin verdi.

Bitkin halde sallanan sandalyeye oturdu, ümitsizce uzun bir süre boyunca yaşayacağı başka zafer olup olmayacağını merak etti.

24. Bölüm

Reggie gergin olsa da yemek lezzetliydi. Karnını tart, puding ve safranlı kekle doyurdu. Leziz bir şarap bile vardı. Ama yemekle işi bittikten sonra endişeli haline geri döndü.

Ona yemeğini Henri getirmişti. Salaş, kırıksık ipek bir gömlek ve geniş burunlu topuklu çizme giymişti. Bıyıklarının uçları kıvrıktı. Tanrım, tek eksiği küpesi, diye düşündü.

Bu defa başını ne gibi bir belaya sokmuştu? Kadın kıyafetleri yatağın üzerine serilmişti, görünüşlerinden pahalı oldukları anlaşılıyordu; ipek sabahlık, sade bir gecelik ve hatta iç çamaşırları bile vardı. Dahası toka, tarak ve çok pahalı bir parfüm de bulunuyordu, üstelik hepsi de yeniydi.

Delikanlı olan öğle saatlerinde ateş yakmaya geldi ve Artie o sırada kapıda nöbet tutuyordu. Ürkekçe kendisine gülümsedi genç adam. Reggie karşılığında ona buz gibi baktı. Delikanlıyı tamamen görmezden geldi.

Artık gece olmuştu ama geniş yatakta yatmayı redde-

diyordu. Mecbur kalırsa tüm gece uyanık kalacaktı, kapıdan yüzleşip aklından geçenleri ona söylemeden rahat edemezdi.

Delikanlının kendisine bıraktığı odun parçasını ateşe attı, ardından ateşin yanına bir sandalye çekip mavi eteğinin altından ayaklarını ısıtmaya çalıştı. Oda sıcaktı ve uykusunun geldiğini hissetmeye başlamıştı.

Kilitteki anahtarın dönüş sesini neredeyse duymayacaktı. Ses irkilmesine neden oldu ama arkasını dönmedi. Artie ya da Henri için tenezzül edecek değildi.

Biri derin bir sesle, "Oğlum senin etkileyici bir güzelliğin olduğunu söylüyor," dedi. "Onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu bir göreyim. Kendinizi gösterin, Leydi Montieith."

Reggie ayağa kalktı ve adama bakmak için yavaşça döndü. Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

"James Dayı!"

"Regan?"

İkisi de çok şaşırmıştı. İlk önce Reggie kendini toparladı. "Ahh, dayı! Maiden Anne'e bir üç ay daha eğlencesine beni kaçırmış olamazsın, değil mi? Sence de artık bunun için biraz büyümüş sayılmaz mıyım?"

Büyük bir akıl karışıklığı ile kollarını iki yana açtı dayısı. "Buraya gel, tatlım ve sana bir sarılayım. Tanrım, sen gerçekten müthiş görünüyorsun."

Dayısına mutlulukla sarıldı. "Tam üç yıl oldu, James Dayı ve o zaman seni sadece bir saatliğine görebilmiştım. Kendi dayımı görmek için gizlice ortadan kaybolmak zorunda olmak adil değil, biliyorsun. Kardeşlerinle aranı düzeltmenin zamanı gelmedi mi?"

"Ben de bunu istiyorum," dedi usulca. "Ama onların bunu istediklerinden şüpheliyim, Regan."

Her zaman farklı olmayı sevmişti, öyle ki Reggie için özel bir takıma adı bile vardı. Dayıları onu görmesini kabul etmeyince korsan dayısı, Reggie'yi diğer dayılarının burnunun dibinden kaçırmıştı. Hakkı olan zamanını onunla geçirmek için Reggie'yi muhteşem maceralar yaşamak üzere gemisine getirmişti. O zamanlar on iki yaşındaydı ve o inanılmaz üç ay hâlâ hafızasında ilk günkü canlılığını koruyordu.

Elbette, ikisi de bunun için bir bedel ödemişti ve James zaten korsan olduğu için ailede itibar görmüyordu. Reggie'yi geri götürdüğünde, kızı tehlikeye attığı için üç kardeşinin hepsinden de fena azar işitmişti. Kendisine her zaman yakın olan Tony de dahil olmak üzere, hepsi tarafından reddedilmişti. James bu anlaşmazlık yüzünden çok üzülmişti, Reggie de bu olayın sebebi olduğu için acı çekmişti. Dayısı onu asla suçlamamıştı ama bu, sadece daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

James'ten uzaklaştı ve onu dikkatlice inceledi. Üç yıl içinde çok fazla değişmemişti. Hâlâ iri yarı, sarışın, yakışıklı ve hiç olmadığı kadar korkutucuydu.

"Seninle konuşmamam gerekiyor," dedi Reggie sertçe. "Beni çok korkuttun. En azından adamlarına, beni kaçıranın ünlü Kaptan Hawke olduğu konusunda bilgi vermelemini söyleyebilirdin."

James öfkeyle haykırdı. "İşte bu yüzden onların derisini yüzeceğim! Kahretsin!" Kapıyı açtı ve bağırdı: "Artie! Henri!"

"Dayı, hayır," diye karşı çıktı Reggie.

James'in öfkesi Tony'ninki gibi değildi. Öyle zamanlar-

da Tony ile konuşulabilirdi. Kızdığında inatçı bir boğaya dönüşen Jason'la da konuşulabilirdi. Ama James Malory tam anlamıyla korkutucuydu. Öfkesi hiçbir zaman kendisine yönelik olmasa bile Reggie, o öfkelenildiğinde korkardı.

"James Dayı, hepsi bana gerçekten çok nazik davrandı ve rahatım için gerekli özeni gösterdiler. Hiç korkmadım," diyerek yalan söyledi.

"Bir hata yapılmış, Regan ve bunun için hiçbir şekilde mazeret kabul etmeyeceğim."

Tek kaşını kaldırdı Reggie. "Aslında buraya getirilmem gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. İngiltere'den tekrar ayrılmadan önce seni ziyarete *gelirdim*, seni bu şekilde zorla yanıma getirtmezdim."

James'in soğuk bakışları yüzünden tedirgin olan iki adam o an kapıda göründü. "Bizi mi çağırdın kaptan?"

James sakince, "Bana kimi getirdiğinizi biliyor musunuz?" diye sordu. Kesinlikle beklenmedik biçimde yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu.

Belayı ilk sezen Henri oldu. "Yanlış kişi mi?"

James kolunu Reggie'ye uzattı. "Size beyler yeğenimi tanıtabilir miyim?" Ve o anda tepesi attı. "Yeğenimi!"

"Sıçık!"

"Evet!" Artie nefes nefese cevap vermişti.

Bir diğer adam kapıda göründü. "Ne halt etmeye başlıyorsun, Hawke?"

"Connie!" Reggie sevinçle haykırdı ve kendisini kollarına attı.

Bu adam dayısı etrafta olmadığında, ona kaçamak cevaplar vermeyi, kargaların yuvasına tırmanmayı ve hata

gemi sürmesini öğreten adamdı. Conrad Sharpe, James'in çocukluktan beri en yakın arkadaşı, şimdi de *Maiden Anne*'de kaptanın sağ koluydu. Fazlasıyla yaramazdı, yine de yaşayan en sevimli korsandı.

"Bu sen misin bücür?" diyerek haykırdı Conrad. "Vay canına, ne kadar oldu!" Ona sıkıca sarıldı.

"Çok uzun yıllar geçti!"

"Yine de o kadar olmadı sanki?" Conrad kıkırdadı. En sonunda James'in öfkeli yüzünü gördü ve boğazını temizledi. "Ben... senin burada olmanı beklemiyordum, Regan."

"Ben de öyle." James'e döndü. "Pekâlâ dayı, hergelelerin burada. Bu korkunç hataları için onları dövdürecek misin? Eğer öyleyse, ben de izlemek istiyorum."

"Regan!"

"Yapmayacak mısın?" Kendisini kaçıranlara baktı. "Pekâlâ beyler, dayım bu kadar yardımsever bir havada olduğu için şanslısınız. Gitmenizi istiyor. Ben olsam kesinlikle derinizi yüzerdim."

"Tamam, Regan, sen kazandın." James, Artie ve Henri'ye dışarı çıkmaları için kafasıyla işaret verdi.

Kapı iki saldırganın arkasından kapandıktan sonra Conrad kahkahalarla, "Çok da değişmemiş, değil mi Hawke?" diye sordu.

"Küçük kurnaz," diyerek homurdandı James.

Reggie ikisine de güldü. "Fakat beni gördüğünüze sevinmediniz mi?"

"Bunu düşünmeme izin ver."

"James Dayı!"

"Elbette ki tatlım." James ona en sevecen haliyle gülümsedi, bu gülüşü sadece sevdikleri için saklardı. "Ama

burada gerçekten sorun yarattın. Ben başka birini bekliyordum ve şimdi samıyorum Silverley'i gözetleme işini ben devralacağım."

"Tüm bunların ne anlama geldiğini açıklamak ister misin?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok, Regan."

"Beni hafife alma, dayı. Ben artık çocuk değilim, biliyorsun."

"Evet görüyorum. Şuna bak, Connie. Tıpkı kız kardeşim gibi, değil mi?"

"Ve benim kızım olabileceğini düşününce," dedi Conrad umutsuzca.

"Ahh, Connie, sen de mi?" Reggie usulca sordu.

"Herkes annene âşıktı, bücür, ben bile," diye itiraf etti Conrad alçak sesle.

"Benimle ilgilenmenin sebebi bu muydu?"

"Asla böyle düşünme. Kalbimdeki yerini sadece *sen* olduğun için edindin."

"O zaman belki de olanları anlatırsın?"

"Hayır, bücürük." Connie, James'e gülümseyerek kafasını salladı. "Bu tamamen onun işi. Bilmek istediklerini öğrenmek istiyorsan iri mavi gözlerini ona çevir."

"James Dayı?"

"Bu... henüz tamamlanmamış bir iş. Senin bilmeni gerektiren bir şey değil."

"Ama kontes senin için biraz büyük değil mi?"

"Bu öyle bir şey değil, Regan," diye itiraz etti James. "Ve yaşlı derken neden bahsediyorsun sen?"

"Tamam, pek öyle antika kadar eski de değil," dedi Reggie sözlerini toparlamaya çalışarak. "Kendine çok da iyi bakıyor. Ama onunla ne gibi bir işin olabilir ki?"

"Onunla değil. Kocasıyla."

"O öldü."

"Öldü mü? Öldü!" James, Connie'ye baktı. "Lanet olsun! Ölmüş olamaz!"

Reggie, Connie'ye şaşkınlıkla baktı. "Halletmesi gereken bir işi vardı, bücürük," diye açıklamada bulundu Connie. "Görünüşe göre kader duruma müdahale etmiş."

"Ne zaman öldü?" diye sordu sertçe James. "Ve nasıl?"

Reggie endişelenmeye başlamıştı. "Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yine de birkaç yıl olmuş."

James'in öfke dolu bakışı yerini şaşkınlığa bıraktı. Ardından Reggie'nin kafasını iyice karıştırarak ikisi birlikte kahkahalar atmaya başladı. James, "Ahh, tatlım, aynı adamdan bahsettiğimizi sanmıyorum. Benim istediğim genç vikont," dedi.

"Nicholas Eden mı?" diye haykırdı Reggie.

"Evet, tam üstüne bastın. Onu tanıyor musun?"

"Hem de çok iyi."

"O zaman belki de bana nerede olduğunu söyleyebilirsin. Her yere baktım. Yemin ederim bu genç adam benden iyi bir sebepten ötürü saklanıyor."

"Aman Tanrım!" Reggie nefes nefese kalmıştı. "Beni Nicholas'a karşı yem olarak kullanmak için kaçırdınız, değil mi?"

"Seni değil, tatlım," dedi James net bir şekilde. "Bu aptallar senin Eden'in karısı olduğunu sanmış."

Reggie, Conrad'a biraz daha yaklaştı ve derin bir nefes alıp ardından tereddütle şöyle dedi: "James Dayı, insanların hata yapmadı."

"Onlar- "

"Hata yapmadı," diye sözlerini tamamladı Reggie. "Ben Nicholas'ın karısıyım."

Bunu takip eden gergin sessizlik herkesi fazlasıyla rahatsız etti. James dikleşti. Conrad korumak istercesine kolunu Reggie'ye uzattı ve ikisi beraber öfke patlamasının geleceği an için beklemeye başladı. Ama bekledikleri olmadan kapı açıldı ve genç delikanlı kafasını içeri uzattı. "Henri bana onun kuzenim olduğunu söyledi, doğru mu bu?"

James ters bir bakış attı. "Şimdi değil, Jeremy!" Çocuk korkuyla geriledi.

"Hayır! Gitme, Jeremy." Reggie çocuğun elini tuttu ve onu odaya çekti. "James Dayı bana kızgın, sana değil."

"Ben sana kızgın değilim, Regan." James sesini zorlukla kontrol ediyordu.

"Bana bağıracaktın."

James, "Sana bağırmayacaktım!" diye öfkeyle bağırды.

"Pekâlâ, rahatladım," dedi Reggie.

James ağzını açtı, sonra hızla kapadı ve ardından çileden çıkmış halde iç geçirdi. Gözleri Conrad'ın gözleriyle buluştu ve mesaj çok açıktı; *onunla sen uğraş, ben pes ediyorum.*

Conrad işareti almıştı. "Jeremy Malory, bu Leydi Regina Mal... ahh, Eden, Montith Kontesi."

"Vay canına!" Jeremy gülümsedi. "Demek bu yüzden bu kadar öfkeleni."

"Evet, hoşlandığını sanmıyorum... her neyse boş ver." Ten rengi kendisiyle aynı olan yakışıklı genç delikanlıya gülümsedi Reggie. "Sana daha önce dikkatlice bakmamıştım. Tanrı aşkına, tıpkı Tony Dayı'nın genç haline benziyorsun." James'e döndü. "Onu ömür boyu sır olarak mı tutacaktın, dayı?"

"Sır falan yok," dedi James sertçe.

"Aileden kimse bilmiyor."

"Ben de beş yıl önce öğrendim. Ve zaten o zamandan beri kardeşlerimle konuşmuyorum."

"Seni son gördüğüm zaman bana söyleyebilirdin."

"O zaman bunun zamanı değildi, Regan. Ne diyecektim; bu arada benim bir oğlum var mı? Bitmek bilmeyen sorularınla beni hasta ederdin."

"Öyle sanıyorum. Peki ama onu nasıl buldun? Beş yıl önce mi?"

"Aslında beş yıldan biraz daha kısa zaman önce. Çalıştığım bir tavernada birbirimize rastladık."

"Çocuğu gördüğü zaman dayının yüzünü görmeliydin, bücür." Conrad hatırlayınca gülümsedi. "Çocuğun kendisine çok tanıdık geldiğini biliyordu fakat nedenini bulamıyordu. Ve Jeremy de gözlerini onun üzerinden alamıyordu."

"Onu tanıdım, görüyorsun işte," diyerek konuşmaya dahil oldu Jeremy.

"Aslında onu daha önce hiç görmemiştim ancak annem onu bana o kadar çok anlattı ki nerede görsem tanırdım. En sonunda cesaretimi topladım ve ona James Malory olup olmadığını sordum."

"Tepkisini tahmin edebilirsin," dedi Conrad neşeyle. "Kıyadaki herkes onu Kaptan Hawke olarak tanıyordu ve bu yerden bitme çocuk ona asıl adıyla seslenmişti. Ve dahası ona oğlu olduğunu söyledi! Yine de Hawke bu durumu benim gibi gülümseyerek karşılamadı. Çocuğa bazı sorular sordu ve bir gece içinde gururlu bir baba olmasaydı kahrolurdu."

"Yani, neredeyse yetişkin olmuş yeni bir kuzenim var."

Reggie gülümsedi. "Ahh, bu harika. Aileye hoş geldin, Jeremy."

Reggie'den çok daha uzundu genç adam, boyu neredeyse babası kadardı. Yanağından öpmek için parmaklarının ucunda havaya yükseldi Reggie ve kendisini neredeyse nefessiz bırakan sıkı sarılma karşısında şaşırdı. Bu genç adam onu bırakmaya hiç niyetli değildi.

"Bu kadar yeter, Jeremy. Jeremy!"

Genç adam geri çekildi ve, "Kuzenler evlenebilir mi?" diye sordu.

Conrad kahkahayı patlattı, James ise kaşlarını çatı. Reggie kıpkırmızı olmuştu. Bu sarılmanın arkasındaki dürtüyü şimdi daha iyi anlıyordu.

"Ailede bir çapkın daha, ne dersin James Dayı?" dedi Reggie alayla.

"Öyle görünüyor," dedi James ve iç çekti. "Ve daha şimdiden bu yaşta tüm hileleri biliyor."

"Sadece örnek aldığı kişiyi, seni takip ediyor," dedi Conrad.

"Pekâlâ, yatağa gitme zamanı geldi."

"Kahretsin!" diye itiraz etti Jeremy.

"Hadi, git uyu," diye kesin bir talimat verdi James. "Hareketlerine dikkat edersen kuzenini sabah daha çok görebilirsin ve unutma o senin kuzenin, barda zamparalık yaptığın kızlardan biri değil."

Bu azarlamadan sonra genç delikanlının utanmış halde ayrılması beklenirdi ama öyle olmadı. Reggie'ye çapkın çapkın sırttı ve ardından göz kırptı.

"Hayalini kuracağım, tatlı Regan, bu gece ve bugünden sonra her gece."

Reggie neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Bu ne cesa-

ret! Genç delikanlıya küstah bir bakış attı. "Çirkinleşme, kuzen. Beni kendine o kadar yakın tuttuğuna göre evli olduğumu da gayet iyi anlamış olmalısın."

Reggie sivri diline lanetler ederek homurdandı. Jeremy babasına bir bakış attı ve odadan koşarcasına çıktı. James'in söylediği şeyin manasını gayet iyi anladığından emin olan Reggie, kendini olacıklara hazırladı.

"Bu doğru mu?"

"Evet."

"Tanrı cezasını versin! Bu nasıl oldu Regan? Nasıl oldu da o kahrolasica ile sen-"

"Sen de Tony kadar kötü konuşuyorsun," diyerek sözünü kesti Reggie. "Hepiniz Nicholas'ı istiyorsunuz. Tamam bulun onu, aranızda bölüşün, parçalara ayırın, öldürün onu o zaman. O sadece kocam ve çocuğumun babası."

"Rahat ol, bücür," dedi Conrad yumuşak bir ses tonuyla. "Dayın senin evli olduğunu öğrendiği an, o herifle ilgili planlarından vazgeçti."

"Ne planı? Tüm bunlar ne için, James Dayı?"

"Uzun hikâye, tatlım ve-"

"Lütfen bana tekrar çocukmuşum gibi davranma, dayı."

"Pekâlâ, olayın özü şu ki bana ettiği hakaretlerden dolayı onu evire çevire dövdüm. Bu yüzden hapse girdim."

"Ve neredeyse asılıyordu," diye ekledi Conrad.

"Hayır!" Reggie nefesini tuttu. "Nicholas'ın bunu yaptığını inanamı-"

"Yetkililere Hawke'in adını verdi, bücür. Maiden Anne artık korsan bayrağı çekmeyecek ama İngiltere asla unutmaz. Hawke korsanlıkla yargılandı ve neyse ki kaşmayı başarabildi."

"Adamlarımın senin önünde adımı söylemekten neden kaçındığını anlamışsındır," dedi James. "Ölümümle ilgili bir düzenleme yapmak zorundaydım, yoksa bir an önce İngiltere'yi terk etmek zorunda kalacaktım. Üzgünüm, Regan. Kocanın ne tür bir belaya karıştığını bilmemeni tercih ederdim."

"Özür dileme, dayı," dedi gerginlikle Reggie. "Onun hakkında ne kadar yanılmış olduğumu görmek artık beni sadece şaşırtıyor. Onu sevdiğimi düşünerek kendimi nasıl aptal gibi kandırdığımı anlayamıyorum."

"Sevmiyor musun?"

"Hayır. Ve bana öyle bakma. Gerçekten sevmiyorum."

"Çok fazla karşı çıkmıyor mu Hawke?" Conrad gülümsedi.

"Ahh, öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi Reggie öfkeyle. "Pekâlâ, evlendiğin gün seni terk eden birini sever miydin? Onu asla affetmeyeceğim, asla. Benimle evlenmek istemese ve ayrılmakta haklı olduğunu düşünse bile... neyse o sadece iğrenç biri."

İki adam birbirine baktı. Dayısı, "O nerede?" diye sordu.

"İngiltere'den ayrıldı. Benimle aynı ülkede olmaya bile dayanamıyor."

"Başka yerde mülkü var mı?"

Bir kez daha kendi mutsuzluğunda kaybolmuşken omuz silkti Reggie. "Bir keresinde Karayipler'de mal varlığı olduğundan bahsetmişti ama oraya gidip gitmediğini bilmiyorum. Ne fark eder ki? Geri dönmeye niyeti yok. Bunu fazlasıyla-"

Merdivenlerden gelen sesleri duyunca sustu. James, Conrad'a ne olduğuna bakması için kafasıyla işaret verdi.

Conrad kapıyı açtığı anda patırtının bir kat aşağıdan geldiği belli oldu. James, Conrad'ın ardından odadan çıktı ve Reggie de onları takip etti.

Merdivenlerde bir itiş kakış vardı, Henri ve... Tony arasında? Aman Tanrım, bu Tony idi. Artie merdivenlerin dibinde yere yığılmıştı. Henri'nin de ona katılması an meselesiydi.

Reggie, James ile Conrad'ın arasından çıkıp bir adım attı. "Tony, dur!"

Anthony onu gördü ve Henri'den arta kalanları merdivenlere bıraktı.

"Demek haklıymışım!" Tony kardeşini görünce öfkeyle parladı. "En son onunla kaçtığında dersini almamışsın, değil mi James?"

"Sana bizi nasıl bulduğunu sorabilir miyim?" James fazlasıyla sakın bir biçimde konuşmuştu.

"Soramazsın!" diye karşılık verdi Anthony.

"Tony Dayı, anlamıyorsun-"

"Reggie!"

Dişlerini gıcırdattı Reggie. Tony çok inatçıydı. Bu es geçemeyeceği bir fırsattı. Kardeşler bir aradaydı ve aralarındaki anlaşmazlığın ortadan kaldırılması için bu büyük bir şanstı. Peki ya Tony sadece onu buradan doğrudan götürmek isterse, o zaman onu sakınleştirip nasıl James ile konuşmasını sağlayabilirdi ki?

"Ahh!" Reggie bir eliyle James'in kolunu tuttu, diğeriyle acı çekiyormuş gibi iki büklüm olup elini karnına götürdü. "Ben... ahh! Çok... fazla geldi. Bir yatak, dayı. Beni yatağa götür."

James onu yavaşça kaldırdı. Konuşmuyordu fakat gözleri Reggie'ninkilerle buluştuğunda ona şüpheyile baktı.

Reggie bunu görmezden geldi ve gayet başarılı şekilde tekrar inledi.

Jeremy pantolonunu üzerine geçirip gömleğinin düğmelerini iliklemeden aceleyle odasından fırlamıştı, holde bulunanların yanına koşarak geldi. "Neler oluyor? Regan'a ne oldu?" James ve Conrad, Reggie ile birlikte yatak odasına gittiğinden soruları cevapsız kaldı. Anthony diğerlerini takip edip yanından geçerken yabancıya, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Anthony durdu. Çocuğa bir bakış attı, bu yeterli gelmişti. Kendi gençliğine bakmaktan farkı yoktu. "Lanet olasıca sen de kimsin?"

Conrad kahkahayı patlattı ve odadan çıktı. "Eğer düşündüğün buysa, merak etme senin değil, Sör Anthony. Ama doğru, aileden biri. James'in oğlu."

Anthony'nin şaşkınlıktan nefesi kesilir gibi oluşuna Jeremy de aynı şekilde karşılık verdi. "Tony Amca? Vay canına! Babamın kanından biriyle asla tanışmayacağımı düşünmüştüm ama önce Reggie şimdi de sen. Dahası hepsi bir gece içinde oldu." Anthony'ye öyle bir sarıldı ki adamın neredeyse nefesi kesildi. Tony ardından genç adamı omuzlarından tuttu ve Conrad'ı şaşırtarak sarılışına karşılık verdi. Odaya geçmeden, "Bir yere ayrılma, delikanlı," dedi kısık sesle.

Reggie'yi yatağa uzanmış halde, yanı başında James ile görünce Tony'nin öfkesi tazelandı. "Kahretsin James! Onu bu durumda buraya sürükleyip alıkoysun, sende hiç mi anlayış yok?"

"Beni sürüklemedi," diye karşı çıktı Reggie.

"Benim için yalan söyleme, tatlım." James onu kibarca azarladı. Ayağa kalktı ve küçük kardeşiyle yüz yüze geldi.

"Çok haklısın, Tony. Bende anlayış olsaydı, buraya getirmeden önce Montieth'in yeni karısının kim olduğunu bilirdim."

Tony şaşırılmış görünüyordu, sinirle, "Nasıl yani?" dedi.

"Çok büyük bir hataydı."

"Bu yine de mazeret sayılmaz," diye söylendi Tony.

"Haklısın."

"Beni onaylamayı kesecek misin?"

James gülümsedi. "Eğer istediğin buysa kardeşim, benimle kavga etmek için mazeret bulmana gerek yok."

Jeremy odaya girip, "Bunu yapma, Tony Amca," dedi. "Seninle daha yeni karşılaşmışken kavga etmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Bu yaşlı adamı fazlasıyla koruyor," dedi Conrad. "Montieth'in onu düşürdüğü durumdan sonra, babasının artık tek başına yapamayacağını düşünüyor."

"Sana yatağına gitmeni söylediğimi hatırlıyorum, Jeremy." Ama James'in öfkesi en yakın arkadaşına yönelmişti.

"Nicholas'ı evire çevire dövdüğünü söylediğini sanıyordum, James Dayı," dedi Reggie.

"Ahh, evet öyle yaptı, bücür." Conrad gülümsedi. "Onu kolayca devirdi... yani neredeyse, hemen hemen. Neyse boş ver, kocanın durumu şüphesiz daha kötüydü."

"Şüphesiz mi?" diye tekrarladı Reggie. Conrad omuz silkti. "Kendinde değilken oradan ayrıldık."

Reggie öfkeyle, "Yani onu yaralı halde terk mi ettiniz?" diye sordu.

Conrad ve James geri çekildi. "Çok çabuk yardım geldi, Regan. Öyle ki beni on beş dakika içinde hapse tiktılar."

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı Anthony.

"Ahh, hikâye seni memnun edecektir, Tony," dedi Reggie huysuzca. "Öyle görünüyor ki kocamın kanını isteyen tek kişi değilsin."

Anthony kaşlarını çatı. "O rezil adamı savunmayı bıraktığını sanıyordum."

"Evet, öyle," diye cevapladı Reggie. "Ama o benim sorunum, sizin değil. Nicholas Eden'i İngiltere'ye döndüğüne pişman etmekte harika bir iş çıkaracağım ve dayılarımın müdahale etmesine hiç gerek yok."

"Oldukça uygun," diye onayladı Anthony.

"Değil mi?" dedi James ve gülümsedi. "Neredeyse dönmelerini bütün kalbimle diliyorum."

"Harika!" diye cevabı yapıştırdı Reggie. "Yeniden ortak bir noktada buluştuğumuza sevindim."

"Umutlanma, kedicik," diye uyardı onu Anthony. "Çocukları kaçıran korsanlarla ortak hiçbir şeyim olamaz."

"Ahh, unut gitsin, Tony," dedi Reggie sinirle. "Bu çok uzun yıllar önceydi. Unut artık."

Jeremy kavgacı bir şekilde, "Kim sana korsan diyor?" diye sordu.

Anthony makul bir ses tonuyla, "Senin baban bir korsan," diye cevapladı.

"Hayır! Artık değil!"

Anthony onu doğrulaması için James'e baktı ama James ısrarla durumunu açıklamayı reddetti. Konuşan Conrad oldu. "Jeremy mürettebata katıldıktan hemen sonra *Maiden Anne* emekli oldu. Bu çocuğu gemide düzgün biçimde yetiştiremezdik, değil mi? Artık gemiyle yaptığımız tek şey ürün taşımak. Adalarda büyük çiftliklerimiz var."

Arkalarındaki kapı eşiğinden bir ses, "Bu doğru mu James?" dedi.

"Jason Dayı!" En büyük dayısını gören Reggie çığlık attı. Jason kusursuz kıyafetleri içinde oldukça tehditkâr duruyordu ve yüzündeki ifade de buna uygundu.

"Ahh, üzgünüm, James," dedi Anthony. "Yaşlıların hemen arkamda olduklarını sana söylemeyi unuttum."

Jason'ın yanında kapıda beliren Edward nefes nefese, "O kadar da yakın değil," dedi. "Güzel yer bulmuşsun burada, James. Sana ne kadara mal oluyor?"

"Öyle ya da böyle iş adamı tavırlarına devam, öyle mi Edward?" James gülümsedi. "Beni burada nasıl bulduğunu açıklar mısın? Önce İngiltere'de olduğumu nasıl anladığından başlayalım."

"O Anthony'nin marifeti," diye cevapladı Edward. "Reggie'nin çizdiği resmi görmüş. Nasıl olduğundan beni haberdar etmek için Londra'ya bu sabah geri döndü ve birden eskizdeki adamlardan birini nerede görmüş olduğunu aklına geldi. *Maiden Anne*'i satın aldığı zaman mürettebatından biri olduğunu anımsadı. Jason da Haverston'dan gelmişti ve kalan her şeyi o çözdü."

"Ama buraya bakmayı nasıl akıl ettin?"

"Basit," diye cevapladı Edward. "Burası en yakın liman. Buradaki limana gemini getireceğini düşündüm sadece."

"Pek öyle değil," diye iğneleyerek yanıtladı James. "Gemim sahil dışında bekliyor."

"Biz de o yüzden bulamadık. Tabii Anthony de kolayca vazgeçen biri değildir. Öğlenin geri kalanını, kasabanın bir ucundan başlayıp diğer ucuna kadar araştırma yaparak geçirdi. En sonunda senin bu kiralık eve gelip gittiğini gören bir adama rastladık."

James doğruca Jason'a bakarak, "Ee şimdi ne olacak?" diye sordu. "Yeniden her birinizden ayrı ayrı azar mı işteceğim?"

"Tabii ki hayır, James Dayı," diye yanıtladı hemen Reggie. "Sen de istersen eğer, eminim onlar da geçmişi unutmaya can atıyorlardır. Her şeyden önce artık korsanlığı bıraktın. Düzenli bir hayatın ve bir oğlun var. Onların oğlunu aileye seve seve kabul edeceğini biliyorum."

"Bir erkek ha!"

Odanın diğer ucundan Jason ve Edward'a bakan Jeremy gururla, "Benim," dedi.

Dayılarının durumu sindirmelerine fırsat vermeden Reggie konuşmaya devam etti: "Bugün daha fazla heyecan kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Bebeğimi kaybedebilirim, bir şey daha-"

"Bebek mi?"

Reggie tüm masumiyetiyle, "Tony, yoksa onlara söylemedin mi?" dedi.

Anthony gülümsedi. "Çok iyi tezgâh, kedicik. Ve az evvel ki kötü halini atlatmışsın."

"Sadece birkaç dakikalığına uzanmaya ihtiyacım vardı."

"Pekâlâ, şimdi bizi her şeyi telafi etmek ve sarılmak üzere gönül rahatlığıyla yalnız bırakabilirsin. Şimdi git ve kendine bir fincan çay ya da başka bir şey al. Ve yeğenimi de yanında götür."

"Jason Dayı?" Reggie açık olmak zorunda değildi. Jason onaylarcasına başını salladı. Artık zararsız olduğunu belli edercesine kaşlarını çatmıştı, bu yüzden her şey yolundaydı. "Devam et, Reggie. Sen bu odadayken kimse tek laf etmeyecektir."

Reggie zafer kazanmışçasına gülümsedi ve James'e sarıldı. "Aileye, yeniden hoş geldin, James Dayı."

"Regan, tatlım, asla değişme."

"Sanki siz dördünüzün onayı olmaksızın değişmeme izin varmış gibi!" Jeremy'nin koluna girdi. "Buraya gel, kuzen. Baban onlara senin hakkında her şeyi anlatacaktır ve sen de bana kendinden bahset."

"En iyisi onlarla gideyim ben," dedi Conrad ve çıktı.

Üçü ayrılırken arkalarından, "İlla farklı olmak zorundasın, değil mi James?" dendiğini duydular. Bu Jason'ın sesiydi. "Onun adı Regan değil."

"Reggie de değil! Her neyse, o artık yetişkin. Regan yetişkin bir kadın için daha uygun bir isim."

"Bana öyle geliyor ki onların arasını düzeltmede başarısız oldun," dedi Jeremy.

"Saçma!" Reggie kıkırdadı. "Açıkla ona, Connie."

Conrad her ikisine de eşlik ederken, "Reggie haklı, dostum. Herhangi bir şey yüzünden tartışmadıkları zaman mutlu olamazlar," dedi.

"O yüzden, sadece onları ne kadar mutlu ettiğini düşün Jeremy," dedi Reggie. "Artık senin yetişme şeklin yüzünden de anlaşmazlığa düşebilirler."

25. Bölüm

Dört nala koşan aygır, çiftlik yolunu geçerken arkasında yoğun bir toz bulutu bırakmıştı. Avrupa'ya özgü çeşitli bahar çiçekleri, yolun kenarında rengârenk bir cümbüş oluşturmuyordu. Yolun sağ kısmında, bir milden daha yakın bir mesafede, okyanusun dev dalgaları kumsalı dövüyordu. Kavurucu güneş, uçsuz bucaksız mavi suların üzerinde ıslıl ıslıl parlamaktaydı.

Nicholas, bu bunaltıcı nisan gününde etrafındaki hiçbir güzelliğe dikkat etmiyordu. Gemisinin sabah gelgitleriyle birlikte gitmeye hazır olacağını bildiren Kaptan Bowdler'la, adanın küçük rıhtımında bir görüşme yapmış dönüyordu. Nicholas eve İngiltere'ye dönecekti, Regina'ya gidecekti.

Altı ay onu aklından çıkarmaya yetmemişti. Denemişti. Aylarını yıkık dökük bir çiftliği adaların gururuna dönüştürmekle geçirmiş, dahası toprağın ekilecek hale gelmesi için haftalarını harcamıştı. Neredeyse her anı sıkı çalışarak geçmişti fakat ruhsal durumu hâlâ fazlasıyla kırılgandı. Yüzlerce kez eve dönmeye karar vermişti. Birçok kez bu

düşünceyi kafasından atmak için kendi kendine telkinde bulunmuştu. Durum değişmeyecekti. Miriam ve tehditleri, hâlâ onun ve Regina'nın tepesinde cellâdın baltası gibi hazır bekliyordu.

Ne var ki Nicholas, bu süre içerisinde bariz olan bir şeyi görmezden gelmişti. Regina muhtemelen gerçeği çoktan öğrenmişti. Miriam'ın altı ay boyunca bir kızla onu kendisine karşı doldurmaya çalışmadan yaşaması imkânsızdı. Evet, şimdiye kadar Regina da her şeyi öğrenmiş olmalıydı.

Bu ihtimal, geçen hafta içini Kaptan Bowdler'a döktüğü zaman ortaya çıkmıştı. Tarafsız biri olarak onu karşısına almış ve istediği kadını alamadığı için şımarık bir çocuk gibi adalarda tek başına yaşadığını fark edecek kadar kendisini sarhoş etmişti. Pekâlâ, yeteri kadar uzun süre düşünmüştü. Şimdi eve dönüp neler olduğunu görme zamanı gelmişti. Eğer karısı kendisinden nefret ediyorsa o zaman bu her şeyin sonu olacaktı.

Ama ya etmiyorsa? Kaptan Bowdler kendisine bu soruyu da sormuştu. Ya diğer insanların düşüncelerini görmezden gelir ve onu hak ettiği şekilde yargılasa? Pekâlâ, gerçek şu ki ona korkunç biçimde kötü davranmıştı ve bu yüzden Regina onu buna göre değerlendirmek zorunda kalacaktı. Tabii adını bir skandala karıştırmıştı ve bunun sonucunda zavallı kız onunla evlenmek istemişti. Kendisiyle 'gerektiği' için evlenmiş olmamasını dilerdi ama her şey istemediği şekilde gelişmişti.

Peki elinde ne vardı? Hiçbir şey. Eve dönmeli ve neler olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi.

Nicholas'ın atını almak için çikolata renkli bir çocuk, çıplak ayaklarıyla geniş beyaz bir evden koşarak geldi.

Burada alışmadığı tek şey bu kölelerdi. Adalarda sadece bundan nefret ediyordu.

"Misafirleriniz var, efendim, çalışma odasında," dedi köle. Nicholas teşekkür etti ve söylenerek uzun girişe yöneldi. Bu gelenler de kimdi? Yapılacak işleri vardı; emlak simsarıyla görüşmesi vardı. Gevezelik edecek zamanı yoktu.

Kapalı panjurların öğle güneşinin ışıklarını uzak tuttuğu, karanlık çalışma odasına adım attı. Çalışma masasını çevreleyen dolu sandalyeleri gözleriyle taradı. Gördüğü şeye inanamayarak gözlerini kapadı. Bu olanaksızdı.

"Seni hayal ettiğimi söyle bana, Hawke."

"Beni hayal ediyorsun."

Nicholas odada yürüdü ve masanın arkasındaki sandalyeyi çekip oturdu. "O zaman seni görmezden gelsem alınmazsın, değil mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Jeremy? Şeytanın gözünün içine tükürür."

Nicholas kuru bir şekilde, "Üçüncü bir kişi olmadan yapamıyorsun, değil mi?" dedi ve genç adamı işaret etti. "Çocuklara zarar vermek ilgi alanıma girmiyor. Sen ve o kızıl saçlı arkadaşın, yardım almadan beni alt edemez misiniz?"

James en sonunda, "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun, Montieth," dedi.

"Şaşırmalı mıyım?"

"Evet. Ben asılmadan önce İngiltere'yi terk ettin."

"Ahh, evet şu mesele, idam." Nicholas gülümseyerek arkasına yaslandı. "Çok kalabalık var mıydı?"

"Eğlenceli mi geldi sana?" diye sordu Jeremy.

"Sevgili arkadaşım, eğlenceli bulduğum tek şey kendi

aptallığım. Bu adamın beni rahatsız etmeyi hayatının görevi haline getireceğini bilseydim, kaçmasına imkân sağlamaları için adamlara arkalarını dönüp gitmelerini asla söylemezdim."

"Seni yalancı!" Conrad sinirle haykırdı. "O gardiyanlar rüşvet kabul etmiyor. Onlara zaten teklif etmiştim."

Nicholas sırtıttı. "Paranın her zaman cevap olmayacağını bilmelisiniz. Doğru insanları tanımanın da yardımı olur."

James yumuşak bir sesle, "Peki ama neden?" diye sordu.

"Ahh, sebeplerimin bencilce olduğu konusunda şüphen olmasın," diye cevapladı Nicholas. "İdamda bizzat bulunmayacağımdan, geri kalanları da bu zevkten mahrum etmeye karar verdim. Dönüşüme kadar erteleyebilmeyi başarmış olsaydım, emin ol bunu yapardım. Bu yüzden bana teşekkür etmene gerek yok."

"Onu bana bırak, işini bitireyim Hawke." Conrad öfke-den delirmiş gibiydi. "O kızın bilmesine de gerek yok."

"Hizmetçimden bahsediyorsanız, yaşlı kadın muhtemelen kulağı kapıda bizi dinliyordur. Ama bunun seni engellemesine izin verme, dostum."

Conrad sandalyesinden fırladı fakat James onu durdurmak için harekete geçti. Kaptan, Nicholas'ın bal rengi gözlerini incelercesine düşünceli bir biçimde baktı ve ardından güldü.

"Dediklerinin yarısına bile inandıysam kahrolayım şu rada, Montieth." Meraklı bakışlarla Nicholas'ın gözlerini incelemeye devam ediyordu. "Ama asıl sebebin ne olduğunu düşünüyorum. Eğer ödeşmiş olsaydık, beni içine soktuğun beladan çıkarır mıydım merak ediyorum?" Nicholas cevap vermedi ve James yeniden kahkaha attı. "Sakın bana

senin gibi bir adamın vicdanı olduğunu söyleme? Ne bu, bir tür adalet duygusu mu?"

"Alakası bile yok," diye mırıldandı Conrad.

"Ahh, unutma Connie, ben zaten ona yaptığım şey yüzünden asılmayacaktım, o sadece tutuklanmamın sebebiydi."

"Çok güzel," dedi Nicholas buz gibi ifadeyle. "Şimdi bu saçma sapan fikir yürütmeleri bir kenara bırakabilir miyiz? Ağzındaki baklayı çıkar Hawke ve defol git. Yapacak işlerim var."

"Bizim de var. Tabii, seni kovalamaktan zevk almadığımı düşünmüyorsun, değil mi? Artık yapacağım tüm şey bu olacak gibi görünüyor," diye iç çekti James. "Son altı ay çok yorucuydu."

"Anlayış göstermesem beni anlarsın, değil mi?"

"Dilini kesmeme ne dersin, Hawke?" diye homurdandı Conrad. "Durumu tekrar düşünmek ister misin?"

"Connie haklı," dedi Jeremy. "Regan'ın onda ne bulduğunu anlayamıyorum."

"Anlayamıyor musun?" Conrad alayla güldü. "Şu güzel yüze bir bak."

"Yeter, ikiniz de," diye uyarıda bulundu James. "Regan güzel bakışlara vurulmak için fazlasıyla akıllı. Onda bundan fazlasını görmüş olmalı."

"Pekâlâ, kesinlikle benim hayal ettiğim gibi biri değil," diye homurdandı Jeremy.

James gülümsedi. "Bu buluşmamıza dayanarak onunla ilgili değerlendirmede bulunma, Jeremy. Kendini savunma derdinde şu anda."

Nicholas artık çok ileri gittiklerini düşündü. "Hawke, bana diyecek bir şeyin varsa söyle. Başka bir kapışma isti-

yorsan, hadi o zaman ne duruyorsun! Eğer üçünüz sürtüğün teki yüzünden tartışacaksanız, buna başka bir yerde devam edin."

"Sözünü geri alacaksın, Montieth," diye haykırdı Jeremy. "O sürtük değil!"

"Bu lanet çocuk da kim?"

James kıkırdadı. "Benim oğlum, bilmiyor musun? Gemide kalması için ikna etmeye çalıştım ama dinlemedi. Burada olup senin haberlerimizi nasıl karşılayacağını görmekte oldukça ısrarcıydı."

"Beni ilgilendiren haberleriniz olduğu konusunda şüphelerim var."

"Karın seni ilgilendirmiyor mu?"

Gözlerini kaptanın gözlerine diken Nicholas ayağa kalktı. "Ona ne olmuş?"

"Çok güzel, değil mi?"

"Sen nasıl olur da-" Öfke nöbetiyle Nicholas masanın üzerinden ileri atıldı ve James'i boğazından yakaladı. Onu kaptandan uzaklaştırmak Conrad ve Jeremy'ye düştü. Her biri bir koluna yapışarak Nicholas'ı çekti.

"Eğer ona dokunduysan, Hawke, seni öldürürüm!"

James boğazını ovuşturdu fakat siyah gözleri ışıltı ışıltı. Memnun olmuştu. "Sana ne demiştim, Connie? Umursamayan adamın tepkisi böyle mi olur?"

Daha Conrad cevap veremeden Nicholas, "Karıma ne yaptınız?" dedi.

"Ahh, bu harika," dedi James haince gülümseyerek. Conrad ve Jeremy, Nicholas'ı daha da sıkı tuttu. "Sana eziyet etmek için bir hikâye uydurmak ne kadar da tatlı bir intikam olurdu. Doğruyu söylemek gerekirse, sevgili karımı kaçırdığımız kesinlikle gerçek. Onu senin bana gel-

meni sağlamak için kullanmak istedim. Sen de biliyorsun ki ülkeyi terk ettiğinden haberimiz yoktu. Ve... maalesef karının kim olduğunu bilmiyordum."

"Bana korkusuz Kaptan Hawke'in onun ailesi tarafından tehdit edildiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Bu sözlerle karşılık diğer üçü öylesine coşkuyla güldüler ki Nicholas hamle yapmaya fırsat buldu. Jeremy'nin sıkı tutuşundan sıyrıldı ve ardından Conrad'ın karnına sert bir yumruk attı. Bir an için ellerinden kurtulmuştu ama bu çok kısa sürdü.

"Sakin ol, dostum." James, Nicholas'ın tepkisine engel olmak için araya girdi. "Sana zarar vermek istemiyorum. Hele de son seferinde iyileşmemin haftalar aldığı düşünülürse."

"Benim de iyileşmem uzun sürdü ve Regina... neyse, bu seni hiç ilgilendirmiyor."

"Buna nasıl baktığına bağlı, dostum. Seni terk etmesi için onu zorladığını biliyorum. Terk etmemesi gerçekten utanç verici," diyerek iç çekti James. "Tabii bunun yanında bir şey daha var."

"Sadede gel!" diye karşılık verdi Nicholas. "Regina'ya ne yaptın?"

"Ahh, sevgili oğlum, Regan'a benden zarar gelmez. Kendisi çok sevdiğim yeğenim olur."

"Regan? Lanet olsun, inanmıyo-"

"İnanmıyor musun?"

Tavrındaki kinaye o kadar fazlaydı ki Nicholas duraksadı ve düşünmeye başladı. Birdenbire Hawke'a baktığında daha önce fark etmediği şey tamamıyla su yüzüne çıktı. Hawke ve genç delikanlı birbirine çok fazla benziyordu ve bu benzerlik tıpkı...

"James Malory mi?"

"Aynen öyle."

"Lanet olsun!"

James kahkahayı patlattı. "Sinirlenme. Ailemden biriyle evlendiğini öğrendiğimde nasıl hissettiğimi bir düşün. Bu tüm planlarımı sonlandırmama neden oldu."

"Neden?" diye itiraz etti Nicholas. "Hatırladığım kadarıyla, ailen seni kabul etmiyordu."

"O barışmamızdan önceydi. Kardeşlerim ve ben, Regan sayesinde uzlaşmaya vardık. İstediklerini almak konusunda işini oldukça iyi bilir."

"Bilmez miyim hiç! O zaman buraya neden geldin? Beni tebrik etmeye mi?"

"Hayır, oğlum," diyerek gülümsedi James. "Seni eve götürmeye geldim."

Nicholas'ın gözleri hırsıyla parladı. "Asla olmaz."

James'in gülümsemesi köpekbalığını andırır bir hal aldı. "Öyle ya da böyle bizimle geleceksin."

Nicholas her birine baktı ve ciddi olduklarını gördü. "Eşlik etmenize gerek yok." Doğruyu söylemeye karar vermişti. "Gemim zaten hazır. Sabah denize açılıyorum. Zaten İngiltere'ye dönmeye karar vermiştim, görüyorsunuz beyler gelmenize gerek yok."

James şüpheyle, "Sen öyle diyorsan," diye yanıtladı.

"Doğruyu söylüyorum."

"Limandan ayrılabilirsin ama bu İngiltere'ye döneceğin anlamına gelmiyor. Hayır, bizimle gelmen konusunda ısrar ediyorum."

Nicholas'ın öfkesi yeniden artmaya başladı. "Neden?"

"Kardeşlerim karını terk ettiğini duyduklarında bu du-

rumdan pek hoşlanmadılar. Gözlerinin üzerinde olabildiği için senin geri dönmeni istiyorlar.”

“Çok gülünç! Ayrılmak istersem beni İngiltere’de tutamazlar.”

“Eve döndükten sonra ne yapacağın beni ilgilendirmez,” diyerek omuz silkti James. “Ben sadece Jason’ın emirlerini uyguluyorum. Bana seni eve getirmemi söyledi ve ben de bunu yapacağım.”

Kapıdan çıkması için Nicholas’a eşlik ederlerken, Jeremy babasının kulağına fısıldadı: “Jason Amca sana onu eve geri getirmen gerektiğini hiç söylemedi. Onu bulduğun zaman bebeğin durumundan haberdar etmeni söylemişti.”

“Kendi kararlarımı verebileceğim yaşı geldiğimden beri kardeşimin dediklerini yapmıyorum, oğlum,” diye karşılık verdi babası. “Şu anda zamanı değil.”

“Fakat gerçeği bilse bu kadar yaygara koparmazdı.”

James kıkırdadı. “Yolculuktan zevk almasını istiyorum diye bir şey dedim mi?”

26. Bölüm

Üç adam Nicholas’ın Londra’daki evinin salonuna girdiğinde, Eleanor ayağa fırladı ve, “Nicholas!” diye haykırdı.

Reggie yerinden biraz yavaşça kalktı ve gözlerini kıstı. Kocasının yanındaki adamlara baktı. “James Dayı, bu senin işin mi yoksa?”

“Ben sadece kendisine rastladım, tatlım.”

“Pekâlâ, onu karşılaştığınız yere geri götürebilirsiniz, o zaman,” diyerek cevap verdi sinirle. “Burada yeri yok.”

“Regina!” dedi Eleanor soluk soluğa.

Reggie kollarını göğsünde birleştirdi ve Nicholas’ın teyzesine bakmamaya özen gösterdi. Son aylarda birbirlerine çok yakın olmuş, hatta onu sevmeye bile başlamıştı. Ama ne kendi akrabaları ne de onun akrabaları, hiç kimse Reggie’ye zorla geri getirilmiş bir adamı kabul ettiremezdi. Bu aşağılanma en az terk edilmek kadar kötüydü.

Teyzesine bakıyormuş gibi yapan Nicholas, gizlice Regina’yı inceledi. Midesine yumruk yemiş gibi hisse-

diyordu. Aynı zamanda ağlayacak gibiydi de. Kahretsin! Kesin geçmişini biliyordu ve bu yüzden kendisini böyle küçümsüyordu. Bunu dudaklarının aldığı ifadede, duruşundaki boyun eğmezlikten ve gerginliğinden anlamıştı.

Evet, Miriam ona anlatmıştı. Peki. Gayrimeşru biriyle evlenmiş olmaktan dolayı mutsuzsa, onu evliliğe zorladığı için layığını bulmuştu.

Reggie'nin dayısının kolunda zorla eve getirilişi, Nicholas'ın evine dönmeye karar verip her şeyi telafi etmek istemesini unutturmuştu. Aslında öfkesi dışında her şeyi unutmuştu.

"Burada hoş karşılanmamak mı hanımefendi?" dedi Nicholas nazikçe. "Benim mi yanlışım var, yoksa bu ev bana ait değil mi?"

Reggie'nin gözleri ilk kez onunkilerle buluştu. Tanrı, bu bal rengi gözlerin ne kadar etkileyici olduğunu unutmuştu. Bronzlaşmış teni, güneşten rengi açılmış saçlarıyla harika görünüyordu. Ama kendisini büyülemesine izin veremezdi.

"Benimle bir evi paylaşmayı istemeyen sendin, unuttun galiba. Açık olmak gerekirse bana evini *veren* sendin."

"Silverley'di o, şehirdeki evim değildi. Lanet olsun, buraya ne yapmışsın böyle?" Yeni mobilyalara ve çiçekli duvar kâğıtlarına hayretle karışık bir tiksintiyle bakıyordu.

Reggie masum bir ifadeyle gülümsedi, tatlı bir sesle, "Neden Nicholas, beğenmedin mi? Tabii ki dekorasyonu konusunda bana yardım etmek için burada değildin ama paran konusunda çok tutumlu davrandım. Sadece dört bin pounda mal oldu."

James neşesini saklamak için arkasını döndü. Conrad birdenbire tavanı etkileyici bularak yukarıya baktı. Sade-

ce Eleanor kaşlarını çattı. İki genç şimdi birbirine gözünü dikmiş bakıyordu.

"Nicholas, yedi aydan sonra karımı böyle mi karşılıyorsun?"

"Burada ne işin var, Ellie Teyze?"

"Ve beni de böyle mi karşılıyorsun?" Nicholas'ın ifadesi yumuşamadı. Ellie iç çekti. "Senin de bildiğin gibi bu ev çok büyük ve ben de Regina'ya arkadaşlık edebileceğimi düşündüm. Karının burada tek başına yaşaması doğru olmazdı."

"Ben onu Silverley'de bıraktım," diye homurdandı Nicholas.

"Ellie'ye bağırayım deme!" Reggie bağırarak Nicholas'a karşılık verdi. "Sen Silverley'e gidip orada Miriam ile yaşarsın. Ben burayı çok sevdim."

"Sanırım ikimiz de Silverley'e döneceğiz," dedi buz gibi bir sesle Nicholas, "artık *annemden* kaçınmak için de sebebim yok."

"Kabul edilemez!"

"İznini istemiyorum. Bir kocanın karısından gelecek izne ihtiyacı olmaz - hiçbir şey için," diyerek sert çıktı Nicholas.

Reggie abartılı şekilde iç geçirdi ve, "Bütün haklarından vazgeçtin," dedi kızgınlıkla.

Gülümsedi Nicholas. "Vazgeçmedim, sadece kullanmaktan sakınıyordum... şu ana kadar. Her şeyden önce, ailen bizi yeniden bir araya getirmekle çok fazla soruna neden oldu. Hiçbir şekilde onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum!"

Ansızın yaşlıca bir hizmetçi kapı eşiğinden belirip sözlerini kesti ve, "Leydi Reggie, zaman geldi," dedi.

"Teşekkürler, Tess." Reggie başıyla işaret verip bakıcı kadını gönderdi, ardından James ile Conrad'a döndü ve, "Bunu iyi niyetle yaptığınızı biliyorum ama sebep olduğunuz sorun için size teşekkür etmesem sanırım anlarsınız," dedi.

"İdare edebileceğini söylemiştin, Regan," diye hatırlatmada bulundu James.

Geldiklerinden beri Reggie ilk kez gülümsedi. Bu onun çocukluktan kalma afacan gülümsemesiydi ve sonra iki adama sarılıp onları öptü. "Öyle de yaptım. Ve öyle yapmaya da devam edeceğim. Beyler şimdi müsaadenizle öğlumu görmem gerekiyor."

Reggie odadan çıkarken James ve Conrad kahkahalara boğuldu. Nicholas olduğu yerde taş kesilmiş, ağzı açık ve yüzünde tamamen aptal bir ifadeyle dikiliyordu.

"Sana ne dedim, Connie?" James kıkırdadı. "Yüzündeki bu ifade başımıza açtığı tüm belalara değer mi değmez mi?"

27. Bölüm

Nicholas, yirmi dakikada bardağına üçüncü brendisini doldurmuştu. James Malory ve onun gölgesi Conrad Sharpe, evden henüz yeni gitmişlerdi ve onların oyununa geldiği için canı sıkıyordu. Yine de halletmesi gereken daha önemli işleri olduğunu kendisine hatırlattı.

Önceden çalışma odası, şimdi ise müzik odası olan bu yerde oturuyordu. Müzik odası! Bu nefretin açık bir göstergesi değil de nedir, diye düşündü. Bir adamın çalışma odası kutsaldır. Ve sevgili eşi çalışma odasını değiştirmemiş, resmen tamamen ortadan kaldırmıştı.

Asla dönmemesini mi bekliyordu? Yoksa dönmesini mi? Tanrı onu kahretsin. Tatlı, güzel karısı genç iki dayısının hamurundan olduğundan intikam doluydu ve öfkeli bir kadına dönüşmüştü. Tanrı dayılarını da kahretsin.

Eleanor odayı adımıyor, Nicholas brendi kadehini ne zaman dudaklarına götürse kendisine onaylamayan gözlerle bakıyordu. Nicholas ise öfkeden kudurmaktaydı.

"Dosyalarımı, masama ve kitaplarımı ne yapmış böyle?"

Eleanor sakın olmak için kendini zorladı. "Az evvel bir oğlun olduğunu öğrendin. Aklına gelen tek şey bu mu?"

"Eşyalarımı nereye koyduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

Eleanor iç çekti. "Çatı katında, Nicky, hepsi çatı katında."

"Evimin altını üstüne getirdiğinde sen de burada mıydın?"

"Buradaydım, evet."

"Ve onu durdurmaya çalışmadın, öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu Nicholas.

"Tanrı aşkına, Nicky, artık bir karın var. Evlendikten sonra evinin bekâr evi olarak kalmasını bekliyor olamazsın."

"Ben bir eş istemedim," dedi Nicholas acımasızca. "Onun bıraktığım yerde kalmasını umuyordum, buraya gelmesini değil. Madem canı çok istiyordu, kendini memnun etmek için neden kahrolası Silverley'i dekore etmedi ki?"

"Aslında Silverley'i olduğu gibi sevdiğine inanıyorum."

"O zaman neden orada kalmadı?" Nicholas öfkelenmişti.

"Gerçekten bunu sormana gerek var mı?"

"Sorun neydi?" diyerek alayla gülümsedi Nicholas. "Sevgili annem dizginleri ele alamadı mı?"

"Demek istediğin buysa, Regina orada oldukça rahat olduğunu söyledi."

"O zaman çok iyi anlaştılar. Pekâlâ, neden olmasın?" Alaylı bir ifadeyle gülümsedi Nicholas. "Ortak yönleri epey fazla, ikisi de beni küçümsüyor."

"Bu haksızlık, Nicky."

"Bana bu saatten sonra kız kardeşini savunduğunu söyleme."

"Hayır," dedi Eleanor üzgün biçimde.

"Anlıyorum. Regina'nın tarafındasın. Pekâlâ, onunla evlenmemi istemiştin. Son gelinen noktaya bakarsak hâlâ memnun musun?"

Eleanor kafasını salladı. "Yemin ederim ki seni artık tanıyamıyorum. Bunu neden yaptın, Nicky? O harika bir kız. Seni çok mutlu edebilirdi."

Birdenbire bir acı onu boğarak göğsüne oturdu. Ne kadar isterse istesin, Regina'yla mutluluk kendisi için asla mümkün değildi. Fakat Eleanor nedenini anlayamazdı, çünkü Miriam ona gerçeği hiç söylememiştii. Hatırladığı kadarıyla kardeşlerin araları açıktı. Ve eğer Miriam ya da Regina ona söylemediyse, kesinlikle kendisi de söyleyen kişi olmayacaktı. Tatlı Ellie kendisine acırdı ve o bunu istemiyordu. Herkesin düşündüğü gibi onu, nefret edilen biri olarak düşünmesi çok daha iyiydi.

Elindeki kadehe baktı ve mırıldandı. "Mecbur bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

"Ama evlilik gerçekleşti," dedi Eleanor. "Ona bir şans veremez misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Anlıyorum. Acımasızdın. Ama ya şimdi Nicky, şimdi deneyemez misin?"

"Ve benimle alay etsin? Hayır, teşekkürler."

"İncindi sadece, hepsi bu. Düğün günü eşini terk ettin, başka ne bekliyordun ki?"

Elindeki kadehi sıktı Nicholas. "Sana söylediği şey bu mu? İncinmiş mi?"

Eleanor uzaklara baktı. "Aslında..."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sözümü kesme, Nicky!" Eleanor sert bir ifadeyle kollarını çattı. "Seninle ilgili hiçbir şey konuşmadığımı söyleyecektim. Fakat dört ay onunla yaşadktan sonra, takdir edersin ki onu anlayabiliyorum."

"Benim hakkmda ne düşündüğünü söylemeyecek kadar akıllı. Bana karşı zaafın olduğunu biliyor."

"Hiç yumuşamayacaksın, değil mi?" diye bağırdı Eleanor. Nicholas cevap vermedi ve Ellie'nin sabrı tükendi. "Ya oğlun? Senin büyüdüğün gibi hır gür içinde mi yetişecek? Onun için istediğin şey bu mu?"

Nicholas sandalyeden fırladı ve bardağını duvara fırlattı.

Eleanor konuşamayacak kadar afallamıştı ve Nicholas alçak sesle konuştu. "Ben aptal değilim, hanımefendi. Herkese çocuğun benden olduğunu söyleyebilir ama başka ne söyleyebilirdi ki?"

"Sen ve o hiç... aranızda bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bir kere Ellie, sadece bir kere. Ve bu onunla evlenmeden dört ay önceydi."

Eleanor'un ifadesi yumuşadı. "Evlendikten beş ay sonra doğum yaptı, Nicky."

Buz gibi bir ifadeyle durdu Nicholas ve ardından, "Erken doğum," dedi kayıtsızca.

"Hayır, değildi!" Eleanor beklenmedik bir çıkış yaptı. "Bunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü onu terk ettiğim zaman hamile olsaydı, beni engellemek için bebekten söz ederdi. Ayrıca öyle olsaydı bile, bu belli olurdu ve inan hiç göstermiyordu. Ben git-

tiğimde bir ya da iki aylık hamile olabilir ve belli ki durumundan haberdar değildi."

"Nicholas Eden, bu kadar sapkınca düşünmeyi bırakana kadar sana söyleyecek lafım yok!" Eleanor kızgınlıkla odayı terk etti.

Nicholas brendi şişesini eline aldı. Bardağa doldurmak yerine şişeyi dudaklarına götürdü. Neden olmasın?

Evet, evlendiklerinde hamile olsaydı, bunu mutlaka kendisine söylerdi. Başka adamlarla evine gitmesine izin verdiği zamanları anımsadı. Özellikle de George Fowler'ı hatırladı ve bunu düşününce bedenini müthiş bir öfke kapladı. Bu sadece sezgi miydi? Bunu yapan serseri bir bilseydi!

Nicholas o kadar öfkelenmişti ki sakın düşünemez oldu. Daha fazla bebek hakkında düşünmemeye çalıştı. Oğlu, öyle mi? Reggie'ye fırsat verip kendisini ikna etmesini bekleyecekti.

28. Bölüm

Minicik eli göğsüne değdiğinde, Reggie dalgın dalgın gülümsedi. Oğlunu emzirdiği zamanlar tarif edilemez güzellikeydi ama bu gece aklı çok karışık. Oğlunun küçük ağzının ne zaman emmeyi bıraktığını bile fark etmemişti.

"Yeniden uyudu, Reggie," diye fısıldadı Tess.

"Ahh, evet. Ama çok sürmez, değil mi?"

Reggie bebeği nazikçe omzuna doğru kaldırdı ve sırtını okşadı. Baş omzundaydı, tamamen dalmadan önce bir anlığına derin bir soluk aldı. Reggie, bir zamanlar onun bakıcısı olan ve şimdi de oğluyla ilgilenen kadına gülümsedi.

Reggie bebeği yatağına götürürken fısıltıyla, "Belki bu sefer deliksiz uyur," dedi. Ancak daha yatağına koyduğu an oğlunun kafası hareket etti, ayakları kıvıldandı ve o meraklı gözleri açıldı.

"Hiç şaşırmadım." Tess gülümsedi. "Artık çok fazla uyumaya ihtiyacı olmuyor. Büyüyor."

"O zaman senden yardım almayı düşünmeye başlasam iyi olur."

"Zahmet etme," diyerek dalga geçti Tess. "Altı aylık olduğunda ve emeklemeye başladığı zaman, sen asıl o zaman yardım isteyeceksin."

"Sen öyle diyorsan," dedi ve güldü Reggie. "Şimdi git ve yemeğini ye. Sen gelene kadar ben onunla kalırım."

"Hayır kızım, kalmayacaksın. Eşin aşağıda."

"Evet," diye iç çekti Reggie. "Kocam. Fakat ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığından, aşağıya inmiyorum. Sen gidebilirsin, Tess. Lütfen bana yemeğimi buraya göndermelerini söyle, tamam mı?"

"Ama-"

"Hayır." Reggie yeni uyanmış bebeği kucağına aldı. "Bu gece bana eşlik etmesini istediğim tek genç adam burada."

Tess gitti ve Reggie tüm hanımefendi tavrını bir kenara bıraktı. Oğlunun gülümsemesi için türlü sesler çıkarıp taklitler yaparak yere oturdu. Oğlu kahkaha atarak gülmeğe alışık değildi ancak etrafında yeteri kadar kahkaha duyduğundan, buna alışması uzun sürmeyecekti. Hizmetçilerden dayılarına kadar herkes, annesinin kadar gülünç hareketler ve çılgınlıklar yaparak onu güldürmeye çalışıyorlardı.

Bu küçük adamı ne kadar çok seviyordu. Doğumundan hemen önce ağır bir depresyona girmişti. Fakat doktorunu şaşkına çevirecek kadar kolayca ilk çocuğunu doğurduktan sonra, Reggie mutluluktan havalara uçmuştu. En yalın haliyle çocuğu hayatını güzelleştirmişti. Aslında, son iki ayda annelik hakkında bir şeyler öğrenmekle ve anneliğin tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki Nicholas'ı çok az düşünür olmuştı, en azından eskisi kadar sık aklına gelmiyordu.

"Ama şimdi geri dönmüş. Ne yapacağınız şimdi?" diyerek iç çekti Reggie.

"Ondan gelmesini beklemiyordun, değil mi?"

"Ahh, Meg, beni korkuttun."

"Bunu yere mi bırakayım?" Meg içi yemek dolu bir tepsi taşıyordu. "Hizmetçiye tepsiyi buraya getirirken yaladım."

"Masanın üzerine bırak, lütfen," dedi Reggie. "Ve bana Harris'le çıktığınız gezintiyi anlat."

Nicholas, uşağı Harris'i ardında bırakarak onu tüketmek bilmez bir mutsuzluğa mahkûm etmişti. Zavallı adam bunca aydır tek başına kalmış ve Reggie taşınınca mutsuzluğu iyice artmıştı. Harris başlarda öyle düşmanca tavırlar sergiliyordu ki Meg'le bile kaç kez tartışmışlardı.

Ancak bebek doğduktan sonra ansızın her şey değişmişti. Harris, Reggie'ye ve daha çok da Meg'e ısınmıştı. Meg ve Harris birbirlerine karşı sempati duyduklarını fark edince oldukça şaşırmışlardı. Son zamanlarda birlikte dışarı çıkıyorlardı ve Meg, vikont hakkında aşağılayıcı bir şey söylemediği sürece birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı.

Meg tepsiyi küt diye çarparak masaya bıraktı. "Zaman geçirdiğim o inatçı adamı boş ver. Artık beraber çıkmayı düşünmüyorum. Vikontun burada olduğunu duyduğu an ne yaptı bil bakalım! İznimi istemeden efendisini bulmak için merdivenlere doğru koştu. İstese onu büyük bir dertten kurtarabilirdim. Tess bana müzik odasına bir şişe daha brendinin götürüldüğünü söyledi."

"Müzik odası mı? Ahh, evet." Reggie keyifle kıkırdadı. "Müzik odası. Çalışma odasına ne yaptığımı unuttum."

"Tess, Ellie ile birbirlerine bağırıp çağırdıklarını söyledi," dedi Meg.

"Öyle mi? Korkarım bu beni hiç ilgilendirmiyor."

"Tabii canım," dedi Meg alayla. "Senin için ne dediklerini bilmek için dişini kırarsın."

"Benim yüzümden tartıştıklarını mı düşünüyorsun?"

"Sen değilsen, neden olabilir?"

"Nedir o?" Nicholas birdenbire açık bırakılan kapıda belirmişti.

Meg kapıyı kapatmadığı için kendisine lanetler ederek aceleyle döndü. Yerde uzanan Reggie kocasını bakmak için hafifçe döndü. Oğlu göğsünde uzanmıştı.

Nicholas, bir eli ağzında olan küçük bedeni görünce Reggie'ye doğru yaklaştı. Siyah saçları ve canlı mavi gözleriyle tam karşısındaydı. Her yönden tam bir Malory idi.

Nicholas yanına geldi ve elini uzattı. "Nasılsın, sevgili?"

Reggie cana yakın sesine inanmadı. Gözleri öfkeyle alev alevdi ve dudakları da sinirden düz bir çizgi halini almıştı. Bu çocuğu asla sevmeyecekti. Oğlunu görüp de onu sevmemesi nasıl mümkün olabilirdi? Annesinin gururu içinde bir yanardağ gibi patladı. Nicholas'ın elini tutup ayağa kalktı ama kalktığı anda ona sırtını döndü.

Reggie buz gibi bir sesle, "Buraya Thomas'ı görmeye gelmediysen, gidebilirsin," dedi.

"Ahh, onu görmeye geldim." Nicholas buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Ona babanın ismini verdin demek; Thomas."

Reggie dikkatle bebeği yatağına koydu ve öpmek için uzandı. Ardından arkasını dönüp kocasıyla yüz yüze geldi.

"Thomas Ashton Malory Eden."

"Kesinlikle senin ailenin tarafının özelliklerini almış, değil mi?"

Sesindeki alay Reggie'yi sinirlendirdi. "Adının senin ailenin olmasını istemek için, doğumunda burada olman gerekiyordu."

"Neden bana söylemedin?"

Gözleri kısıldı. Az sonra birbirlerine bağıracaklardı fakat bunun çocuk odasında olmasına izin vermeyecekti.

"Meg, Tess dönene kadar Thomas'la sen kal, olur mu?" Ardından Nicholas'a döndü ve, "Odalarımı salonun karşısında. Konuşmayı bitirmek istiyorsan, bana orada eşlik edebilirsin," dedi.

Reggie onu beklemeden salonu geçip kendi oturma odasına gitti. Nicholas kapıyı gürültüyle kapatıp onu takip etti. Reggie arkasını dönüp ona baktı. "Kapıları çarpmak istiyorsan bunu evin diğer tarafında yap."

"Kapıları çarpmak istiyorsam ki bunu şimdi yapmak istemiyorum, evimin herhangi bir yerinde bunu istediğim zaman yaparım. Şimdi bana cevap ver! Bana neden söylemedin?"

Nasıl cevap verecekti? Ona kendisini bu şekilde yanında tutmak istemediğini söylemeyecekti. Kendisine de oğluna da en ufak yakınlık göstermekte başarısız olan bu adamı, o zaman kalması için herhangi bir şeyin ikna edeceğinden emin değildi.

Reggie en sonunda, "Bu herhangi bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu.

"Bana söylemeden değiştirip değiştirmeyeceğini nasıl bilebilirdin?" Tavırları alaycı bir hal aldı. "Tabii ki senin de bilmeme gibi bir ihtimalin var ve bu yüzden bana söyleyememişindir."

"Dört aylık hamile olduğumdan mı haberim olmayacak?" diyerek gülümsedi Reggie. "Belirtiler çok azdı, bu doğru. Ama dört aylık? Hangi kadın olsa o vakte kadar bunu anlar."

Tam önünde durana kadar Nicholas yaklaştı ve, "Genellikle dört aylık olduğunda etraftaki herkes bilir," dedi sakince. "Artan kilolar, malum. Sende bu yoktu, sevgilim."

Reggie'nin gözleri Nicholas'ın kollarıyla buluştu ve yüzündeki ifadeyi okuyunca kocaman açıldılar. "Senden olduğunu düşünmüyorsun!" Ayağa kalktı ve Nicholas da geçmesi için geri çekildi. "Ahh, bu harika. Bunu bir an olsun aklımdan geçirmemiştım."

Reggie ortadaki saçma durumu görebiliyordu ve başka şartlar altında olsaydı buna kahkahalarla gülerdi. Kendisine böyle davrandıktan sonra eve dönüşünde, onu başkasının çocuğuyla karşılamak ne kadar mükemmel bir intikam olurdu. Ama Reggie şu halde, olan şeylerin eğlenceli yanını görecektik durumda değildi. Onu yeniden görmenin şokunu yaşarken, bir de onun vardıgı çirkin sonucun şokunu yaşıyordu.

Elini omzuna koydu ve Reggie'yi yüzüne bakması için çevirdi. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Bu yapmacık şaşkınlık mı hanımefendi? Seninle evlendiğim gün, neden düğün elbisenin ince belini en ufak kıvrımına kadar sardığının açıklamasını yapmak ve bahane uydurmak için yeterince zamanın vardı. Uyduracağın hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Reggie öfkelenmişti için gözlerini kısıtı ve bakışları daha da anlamlı bir hal aldı. Sesini zorlukla sakın tutmaya çalıştı. "Merak mı ediyorsun? Bunun nedeninin sıkı dantelli

korseler olduğunu söylesem? Buna inanır mıydın? Hayır mı? Zaten asla o kadar sıkı korse giymemiştin.”

“O zaman kabul ediyorsun?” dedi öfkeyle Nicholas.

“Neyi kabul ediyorum, Nicholas? Sana alışılmadık bir hamilelik geçirdiğimi söylüyorum. Aslına bakarsan o kadar sıra dışıydı ki yedi aylık hamileyken beş aylık hamile bir kadının karnının benim karnımın iki katı büyüklükte olduğunu görünce, bebeğimle ilgili bir sorun olup olmadığı konusunda endişelendim.” Derin bir nefes aldı. “Jason Dayı büyükannemin de böyle olduğunu açıkladı. Bebekleri doğana kadar insanlar neredeyse hamile olduğunu fark etmezlermiş. Kendisinin ve kardeşlerinin de Thomas gibi küçük doğduklarını söyledi ve bir de şimdi nasıl göründüklerine bak. Ve haklı da. Thomas kolları ve bacaklarıyla gayet, hatta mükemmel denecek kadar normal büyüyor. Bir gün muhtemelen babası gibi iri yarı olacak.” Nefes nefese sözlerini bitirdi, hâlâ öfkeli olmasına rağmen biraz daha rahatlamıştı.

“Bu çok iyi ve orijinal bir hikâye, sevgilim. Kesinlikle beklediğimden daha iyi.”

Reggie başını salladı. O çoktan kararını vermişti ve bundan vazgeçmeyecekti.

“Thomas’ın oğlun olduğunu kabul etmiyorsan, o zaman etme. Ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorum,” dedi Reggie açıkça.

Nicholas öfkeden çılgına döndü. “Benim olduğumu söyle! Sadece bunu söyle.”

“Senin!”

“Buna inanmıyorum.”

“Peki,” diyerek anlayışla başını salladı Reggie. “Şimdi iznin olursa gidiyorum, yemeğim soğuyor da.”

Reggie yanından geçip kapıya yöneldiğinde, Nicholas şaşkınlıkla bakakaldı. “Beni ikna etmeye çalışmayacak mısın?”

Reggie ona baktı ve bir an tereddüt etti. Onun şaşkın, belli belirsiz umut dolu bakışı neredeyse yumuşamasını sağlamıştı. Ancak yapabileceği her şeyi yapmıştı. İkna olup olmamak artık ona kalmıştı. “Ne için? Thomas’ın sana ihtiyacı yok. Ben varım. Ve üzerine titreyen dört tane büyük dayısı varken, bir erkeğin ilgisinin eksikliğini hissedeceğini hiç sanmıyorum.”

“Lanet olsun, asla!” dedi öfkeyle Nicholas. “O otoriter piçlerin benim-” Reggie’ye öfkeyle bakıp ağzını kapadı. “Git ve yemeğini ye!”

Çocuk odasına gitmek üzere yürürken Reggie gülümsedi, keyfi yerine gelmişti. Pekâlâ! Bu ona kesinlikle üzerinde düşünecek bir şeyler veriyordu, değil mi?

29. Bölüm

Nicholas, onu uyandıran bu alışılmadık gürültüye kaşlarını çatı. Yerinde yavaşça doğrulup başını salladı, ardından tekrar uyumaya çalıştı ama mümkün olmadı. Bebek ağlıyordu. Aç mıydı acaba?

Sesini tanıdı fakat uyanık kaldı ve ne sıklıkla birilerinin uykusunu böldüğünü merak etti. Bunun önemi yoktu artık. Yarın hepsi Silverley'e gidecekti. Eğer orada onlarla birlikte kalacaksa, odasının çocuk odasından uzakta olmasına özen gösterecekti.

Kalacaksa mı? Neden kalmasındı ki? Miriam yıllar boyunca kendisini Silverley'den uzak tutmuştu ama Regina'ya doğumuyla ilgili gerçeği söyleyerek ona zarar vermişti. Bunu yaptığına göre, artık dünyanın geri kalanı bilmiş ya da bilmemiş hiç umrunda değildi. Miriam kendisini daha fazla incitemezdi. Regina'nın da kendisini Silverley'den uzak tutmasına izin vermeyecekti. Öfkeyle kendi kendine tekrarlardı: *Silverley benim yuvam*. Bu dünyada hâlâ bazı hakları vardı!

Ev nihayet sessizdi, bebeği biri emziriyor olmalıydı. Re-

gina da uyanmış mıydı? Onu yan odada, yatağında kıvrılmış halde uyurken gözünde canlandırdı. Büyük olasılıkla bu gürültülere çoktan alışmış ve rahatsız olmadan uyuyor olmalıydı.

Onu daha önce yatağında hiç görmediği için, nasıl olduğunu gözünde tam olarak canlandıramıyordu. Ellerini çenesinin altında, tıpkı bir çocuk gibi kenetlemiş miydi? Siyah saçını açık mı bırakmış, yoksa topuz mu yapmıştı? Saçı ne kadar uzundu? Normalde saçını hep topladığından bunu bilemiyordu. Uyurken ne giyiyordu? Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama karısıydı.

Odasına gidip onu uyandırmaya ve ardından onunla birlikte olmaya hakkı vardı. Bunu istiyordu. Fakat bunu asla yapmayacaktı. Sıcak bir yaz gecesi ona bekâretini veren tutkulu ama masum kadın değildi artık. Kendisini reddedecek ve küçümseyecekti. Nicholas böyle davranmasına izin vermeyecekti.

Ama... odasına parmak ucunda gider ve onu izlerse bunu bilemezdi, değil mi? Nicholas bu düşüncesinden vazgeçmeden yatağından kalktı, ropdöşambırını giydi. Çok geçmeden Regina'nın oturma odası ve çocuk odası arasındaki koridordaydı. Kapısı kapalıydı ve kapının altından ışık gelmiyordu. Çocuk odasının kapısı aralıktı ve hafif bir aydınlık dışarı yayılmaktaydı. Bir kadın sessizce bir ninni söylüyordu.

Nicholas, Regina'nın kapalı kapısının önünde durdu. Ama çocuk odasından tuhaf nefes alış veriş sesleri geliyordu. Sütanneyi rahatsız etmek istemiyordu ama birdenbire Regina'nın odasına girmektense bu odaya girmek için güçlü bir dürtü hissetti. Daha önce bebeğe hiç uzun uzun bakmamıştı. Bundan daha iyi bir zamanlama olabilir miydi?

Nicholas çocuk odasının kapısını açtı. Sütanesi olduğunu düşündüğü Tess, koltukta oturur halde duvara yaslanmış derin bir uyku halindeydi. Koltuğun yanı başında duran masanın üzerinde ise bir lamba yanıyordu. Odada bir kişi daha vardı; Regina oğlunu emzirmekteydi.

Bu onu birdenbire durdurdu. Gerçek bir leydi çocuğunu asla emzirmezdi. Regina ayrıca başını eğmiş, bebeğine bir ninni mırıldanıyordu. Yüzünü bukeler çevreliyordu, kalan saçları sandalyenin arkasından dökülmüş ıslı ıslı parlıyordu. İçine sabahlığıyla aynı kumaştan uzun kollu, pavyon beyaz bir gecelik giymiş ve emzirmeye uygun şekilde tek göğsünü açıkta bırakmıştı. Bebeğin ağzı iştahla çalışıyordu ve bir eli hemen meme ucuna dayalı biçimde duruyordu.

Nicholas büyülenmiş, adeta nefesi kesilmişti. Şefkat ve sevgi gibi hiç alışık olmadığı duygular onu ele geçirmişti. Reggie geldiğini hissedip kafasını kaldırdığı zaman bile hareket etmemişti.

Gözleri buluştu. Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar. Reggie şaşkınlık veya kızgınlık belirtisi göstermedi.

Nicholas eski düşmanlığından eser kalmadığını hissetti. Elleri olmadan birbirlerine dokunuyor gibiydiler, farklılıklarını aşan bir akım vardı aralarında.

İlk konuşan Regina oldu. "Seni uyandırmışım, üzgünüm."

Nicholas başını salladı, "Hayır, hayır, sorun değil. Ben... senin burada olacağını düşünmemiştim," dedi ve ardından utanarak sordu: "Onun için bir sütanne bulamadın mı?"

Reggie gülümsedi. "Birini hiç aramadım. Tess, annemin geleneklere karşı çıkıp beni emzirdiğini söyleyince, ben de aynısını Thomas için yapmaya karar verdim. Bundan bir an bile olsun pişman değilim."

"Senin için epey kısıtlayıcı olmalı, değil mi?"

"Beni herhangi bir süreliğine dahi olsa Thomas'tan ayırtacak hiçbir yere gitmek istemiyorum. Doğal olarak çok sık dışarı çıkamıyorum ama benim için herhangi bir zorluğu yok."

Nicholas diyecek bir şey bulamıyordu fakat onları yalnız bırakmak da istemiyordu. Sarsakça, "Ben daha önce bebeğini emziren bir anne görmemişim. Müsaade eder misin?" diye sordu.

Reggie gözlerini bebeğin üzerinde tutarak, "O senin... hayır, hiç sorun değil," dedi.

Kapıya yaslanıp bir süre onları izledi. Bu çocuk onun mıydı? Reggie öyle olduğunu söylemişti. Ve içgüdüleri de bunun böyle olduğunu söylüyordu. O zaman bu gerçeği neden inatla inkâr ediyordu? Çünkü kendini mecbur eden bir kadını terk etmek bir şeydi ama hamile bir kadını terk etmek bambaşka bir şeydi. Doğru, Reggie ona bunu söylememişti. Yine de doğumunu tek başına yaptığı göz önüne alınırsa, Reggie'yi terk etmesi affedilmezdi. Lanet olsun. Durumu hakkında sessizliğini koruduğu için kendisini bu duruma Reggie sokmuştu. Lanet durumdan nasıl kurtulacaktı?

Reggie diğer göğsünü emmesi için bebeği diğer tarafa yatırdı. Nicholas karşısında krema beyazı göğüsleri gördüğünde nefesini tuttu ama hemen ardından Reggie eliyle onları kapadı.

Nicholas ona yavaşça yaklaştı, sandalyesinin tam önüne gelene kadar durmadı. Reggie ona baktı ancak Nicholas onun gözleriyle karşılaşacak cesareti kendinde bulamadı. Ona dokunmaktan kendisini alıkoyan şey de bu oldu.

Gözleri çocuktaydı ama bakışları Reggie'nin göğüsle-

rine, açık boynuna ve yumuşak dudaklarına kaydı. Onu öpse ne yapardı? Bunu anlamak için eğildi.

Dudakları onunkilere dokunmadan hemen önce Nicholas, onun nefesinin kesildiğini duydu. Kaçmasına fırsat vermeyecek kadar hafif, tatlı bir öpücük verdi. Nicholas gözlerine hâlâ bakamıyordu.

"Güzel bebek, Regina."

Reggie'nin cevap vermesi için kısa bir süre geçti. "Ben de öyle sanıyorum."

Çekinerek gülümsedi Nicholas. "Şimdi onu kısıtladım."

"Neden?"

Koyu, berrak mavi gözlere baktı. "Sormak zorunda mısın?"

"Beni istemiyorsun, Nicholas. Ayrılmadan önce bunu açıkça belli etmiştin. Fikrini mi değiştirdin?"

Gerildi. Yalvarmasını istiyordu, değil mi? Bu ona kendisini hor görme şansını verecekti. Kendisini asla affetmeyeceğine yemin etmişti ve muhtemelen etmeyecekti de. Onu suçlamıyordu ama her şeyi daha berbat hale getirmeyecekti. Nicholas arkasını döndü ve tek kelime etmeden gitti.

30. Bölüm

Ciddiydi! Onlara Silverley'e gidecek her şeyi hazırlamalarını ve aynı gün içinde ayrılmalarını söylemişti. Sinirli bir halde, çalışma odasının olmadığı bir evde kalamayacağını söyleyerek kararını kahvaltı masasında duyurmuştu. Reggie ne söyleyebilirdi ki? Kullandığı bu mazereti bizzat ona kendisi vermişti. Sinir bozucu adam!

Reggie, Eleanor olmadan gidemezdi. İhtiyaç duymadığı tek şey, arkadaş canlısı olmayan iki kişiyle eve tıklmaktı. Hayır, Eleanor gelmek zorundaydı. Ancak bunu Nicholas'a söylemedi, Eleanor'a söyledi. Ellie başta kabul etmedi fakat Reggie o pes edene kadar ısrar etti.

Bu yüzden Nicholas günün geri kalanında bir köşede dikilip sebep olduğu karmaşanın tadını çıkarırken, diğerlerinin işi başından aşkındı. Reggie'nin ailesine veda edecek zamanı olmamıştı. Bunun için hızla kısa notlar yazdı. Nicholas dışında herkes yardım için seferber olsa da son bavulu at arabasına yerleştirdiklerinde akşam olmuştu.

Reggie vikontla konuşmuyordu, geçen geceki karşılaş-

maları onu rahatsız etmişti. Nicholas bir şekilde yaptıklarıyla, onunla beraber uyumasını imkânsız hale getiriyordu. Nedeni kendisini öpmesi değildi. Dürüst olması gerekirse öpmekten başka bir şey yapmamasıydı.

Kafası çok karışık. Kendisine yaptığı bunca şeyden sonra, onu hâlâ nasıl isteyebilirdi Reggie? Ne var ki onu istiyordu. Çıplak üst bedenini ortaya seren önü açık roprenge gözleriyle onu kapının eşiğinde dururken görmüştü ve Reggie'nin içini kendisini bile korkutan yoğun bir arzu kaplamıştı. Onu böyle görmek geçmiş aylarda okuduğu lanetleri unutmaya yetmişti.

Peki ne yapacaktı? Onu affedemezdi. Affetmeyecekti. Onu şehvetle düşünecek falan değildi Reggie.

Meg, Harris ve Eleanor'un hizmetçisi daha küçük bir arabayla giderken, Eleanor ve Tess, Reggie ve Nicholas'ın bulunduğu daha büyük bir arabada yolculuk ettiler. Yandaki üç kadınla Thomas, uyuyacak yumuşak bir göğüs bulmakta sıkıntı çekmedi. Çoğu zaman sessizdi, kadınlar da sessizce sohbet ediyorlardı. Nicholas sohbetlerinden sıkıldığını belli etti, karşılığında kadınlar onun bu tavrını görmezden geldi. Reggie ise Nicholas bu kadar huzursuzca kıpırdanırken, elbisesinin göğüs kısmını açıp oğlunu emzirmekte hiçbir tereddüt göstermedi. Bir şey söylemesini istiyordu. Sadece tek bir şey.

Bu noktada Nicholas'ta farklı bir şeyler vardı. Karısının gün boyu eksik etmediği hor gören bakışları onu keyiflendiriyordu, ona uzun süre kızgın kalamayacak olan iyi huylu Eleanor'un aksi bakışları bile onu eğlendiriyordu. Babasının altı yıl önceki vefatından bu yana Eleanor oraya ayak basmadığından, onun Silverley'e gidiyor olması

Nicholas'ı bir parça şaşırtmıştı. Eleanor, Regina'nın desteğe ihtiyacı olduğunu hissettiğini düşünmüş olmalıydı ve bu durum onu bir yandan incitirken diğer yandan da keyiflendiriyordu.

Bu keyif darmadağın olan duygularının sadece bir parçasıydı. Regina'nın bebeği emzirmesi gibi basit bir hareketin bile kendisini bu derece etkilemesi, ahlaki açıdan yozlaşmış olduğunu kanıtlıyordu ama bir şekilde etkilenmişti işte. İçinden bir ses kendisini çok zorladığını fısıldıyordu. Regina'nın üzerinde ne denli etkisi olduğunu hep unutuyordu.

Bu farkındalığın hiçbir yararı yoktu. Regina muhtemelen tüm yaklaşma çabalarından kaçınacaktı. Ve o da kendisi karısına kur yapmaya çalışarak kendisini tam bir aptal durumuna düşürebilirdi. Elbette aynı odayı paylaşsalar, bu aralarının düzelmesine yardımcı olabilirdi. Her şeyden önce, o tutkulu bir kadındı. Ama ayrıldıkları ev ve şimdi gidecekleri yer o kadar büyüktü ki aynı odayı paylaşmaları gerekmiyordu.

Onunla aynı odayı paylaşabilmesinin tek yolu vardı, bu da olasılıktan ziyade mecburiyetten olurdu... yoksa olmaz mıydı? Tanrı aşkına, evet! Bir yolu vardı ve Silverley yolunu daha yarılammışlardı. Bu fikri iyice düşündü ve bunun işe yarayabileceğine karar verdi.

Planını detaylıca tasarladığında Nicholas, sürücüye bir sonraki handa durmasını söyledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Eleanor.

"Hayır, hayır, Ellie Teyze. Bu geç saatte Silverley'e gidip soğuk bir karşılamaya maruz kalmaktansa, bu gece sıcak bir yemek yemeyi tercih edeceğimi fark ettim."

"Ama daha geç olmadı. Neredeyse gelmedik mi?" diye sordu Reggie.

"Tam olarak değil, sevgilim. Ve ben kesinlikle çok acım. Bekleyemem."

Çok geçmeden vardıkları han Nicholas'ın oldukça iyi bildiği bir yerdi. İşletme sahibini, tam olarak istediği şeyi yapacak biri olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Şimdi şansı yaver giderse gecenin geri kalanında...

31. Bölüm

Yatağına gitmek üzere yürüyen Reggie kıkırdadı. Meg giysilerini çıkarmasında kendisine yardım ederken, onu azarlardı. Meg sarhoş olduğunu düşünüyordu. Elbette ki değildi. Sarhoş olan Eleanor'du. Reggie yaşlı kadını odasına götürmeye yardım etmiş ve onun hizmetçisinin de kadını azarladığına şahit olmuştu. Bu günlerde hizmetçiler ne kadar da küstahtı.

Eleanor içmişti... sahi ne kadardı? Hanın sahibinin sadece kendileri için sakladığı leziz şaraptan yedi kadeh kadar içmişti. Adam Nicholas'a böyle demişti. Reggie de fazlasıyla içmişti ve harika hissediyordu fakat onda kendini kaybedecek göz yoktu, hayır. Onun alkole dayanıklılığı Eleanor'dan çok daha fazlaydı.

Kendini doğruca yatağına attı, ardından toparlandı. Burası Silverley'deki geniş odası değildi ama bu gecelik idare edecekti. Yemeğin yarısında Nicholas, zamanlarını aldığı için üzgün olduğunu ve aceleyle yola çıkmakta düşüncesizce davrandığını söylemişti. Gecenin geç saatinde Silverley'e

gitmenin tüm hizmetçileri uykularından edeceği için ne kadar düşüncesizce davrandığından bahsetmişti. Sabah geline kalacak odalar tutmuştu.

Akşam yemeği uzun ve eğlenceliydi, Nicholas sebep olduğu rahatsızlığı telafi etmeye çalışıyordu. Aslında bu hayli etkileyiciydi ve esprileriyle teyzesini güldürüyordu. Çok geçmeden Reggie de kendini onların kahkahalarına eşlik ederken bulmuştu. Meg, Tess ve diğerlerinin de kendileri kadar eğlendiklerini umuyordu.

Reggie esnedi ve yatağının kenarındaki komodine lambayı söndürmek için uzandı. Tutturamadı ve kıkırdadı. İkinci denemesinden önce kapı açıldı ve Nicholas odaya girdi.

Onun içeriye girmiş ayakta durduğunu gördüğünde, Reggie çok şaşırdı. Kazara içeri girdiği için özür falan da dilemiyordu. Bu bir hata mıydı? Neden odasıydı?

"Bir şey mi istedin, Nicholas?"

Nicholas gülümsedi, ceketini çıkarmaya başladığında Reggie kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun sen?"

Nicholas rahat biçimde, "Uyumak için hazırlanıyorum," diye cevap verdi.

"Ama-"

"Sana söylemedim mi?" Nicholas kaşlarını çatı. "Arlattığımdan emindim."

Kafası karışmış görünüyordu Reggie. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Himm handa uygun olan sadece üç oda vardı. Teyzem ve hizmetçisi bir odada kalıyor. Senin hizmetçin ve bakıcısıyla birlikte Thomas da bir diğer odada kalıyor. Benim için geriye sadece bu oda kalmış durumda."

Yatağın karşı tarafına oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. Geniş sırtını arkadan görünce Reggie'nin gözleri kocaman açıldı.

"Burada uyumayı mı düşünüyorsun?" Kelimeler ağzından çok tiz bir sesle çıkmıştı. "Burada?"

"Başka nerede uyuyabilirim ki?" Nicholas kırılmış gibi görünmeye çalıştı.

"Fakat-"

Nicholas ona doğru dönüp yakınlığıyla rahatsız ettiği için Reggie bundan fazlasını söyleyemedi.

"Bir sorun mu var? Sen de biliyorsun ki biz evliyiz. Ve seni temin ediyorum ki benimle aynı yataktayken fazlasıyla güvendesin."

Artık kendisini arzulamadığını ona hatırlatmak zorunda mıydı?

"Horlamazsın, değil mi?" diye sordu Reggie.

"Ben mi? Asla."

"O zaman bir geceliğine aynı odayı paylaşmak çok fazla sorun olmaz. Üzerinde bir şeyler olacak, değil mi?"

"Kısıtlamalara dayanamıyorum."

"O zaman ben şimdi lambayı söndürüyorum, yani bir mahsuru yoksa?"

"Çıplak yatsam sorun olmaz yani, öyle mi?"

Bu sesindeki keyif miydi? Aşâğılık herif. Bunu görmezden gelmeliydi.

Bu sefer lambayı iki eliyle yakaladı ama bu defa da lambanın üzerini örtecek kapağı bulmakta zorlandı Reggie, bu yüzden ayaklarından destek aldı. En sonunda başardığında, Nicholas soyunmuş ve kendisiyle aynı anda yatağa yatmıştı. Yatakta yattığı taraf Nicholas'ın ağırlığıyla o kadar çökmüştü ki Reggie onun tarafına kaymamak için yorga-

nın ucunu sıkı sıkı tuttu. Ona dokunmamaya çalışarak yata-
takta yay gibi gergin yatıyordu.

"İyi geceler, karıcığım."

Reggie kaşlarını çatı. "İyi geceler, Nicholas."

Bir dakika bile geçmemişti ki horlamaya başlamıştı.
Reggie durumdan hoşnut olmadığını gösteren bir ses çı-
kardı. Bu bir horultu olamazdı. Bu gürültüde nasıl uyuyabili-
rirdi ki? Omzundan sarırmak için bir saniye bile bek-
lemedi.

"Nicholas?"

"İnsaflı ol, sevgilim," diye mırıldandı Nicholas. "Bu ge-
celik bir kez yeterli."

"Bir kez... ne?!" Ne demek istediğini anladığında güç-
lülle soluk aldı. Onun başka biri olduğunu düşünüyor ve
kendisiyle tekrar birlikte olmak istediğini sanıyordu.

Kızgınlıkla yastığına gömüldü. Bir dakika sonra Nic-
holas tekrar horlamaya başladığında, Reggie dişlerini sıkı.
Birkaç dakika sonra Nicholas ona doğru kaydı. Artık eli
tehlikeli biçimde Reggie'nin göğsünün yakınındaydı ve
bir bacağıyla da kalçasına temas ediyordu.

Reggie'nin aklına, kalçasına değen bacağın çıplak ol-
duğu geldi... Tanrım, hareket ederse onu uyandırabilirdi.
Ama bu yakınlık da unutmaya başladığı duyguları tekrar
canlandırmıştı ve bu şekilde uyuması mümkün değildi.

Hissettirmeden Nicholas'ın elini uzaklaştırmaya çalış-
tı. Nicholas'ın tepkisi birdenbire göğsünü tutmak oldu.
Reggie'nin gözleri kocaman açıldı. Nefesi hızlandı. Neyse
ki Nicholas ne yaptığını farkında olmadan uyumaya de-
vam etti.

Göğsünde olan parmakları bir kez daha yavaşça uzak-
laştırmaya çalıştı. Elini durduğu yerden uzaklaştırmay-

başardı fakat bu sefer de Reggie'nin istemediği başka bir
yerdeydi. Nicholas'ın eli belinden aşağı kayıp bacağının
arasında gezindi ve diğer göğsünde durdu. Sonra da dizi
beline yaslanacak kadar hareket etti. Parmakları artık göğ-
sünü okşuyordu.

"Çok... güzel." Nicholas uykusunda mırıldandığında,
ılık nefesi Reggie'nin yanağını okşadı.

Nicholas'ın göğsünün derinlerinden gelen inleme se-
siyle Reggie kızardı. Bu çok saçmaydı. O uyuyordu! Uyur-
ken nasıl olur da böyle hissedebilirdi ki?

Şaraptan olmalıydı. Nicholas'ı sırt üstü yatırıp üzerine
çıkması ve içinde büyüyen sızıyı dindirmeyi istemesi ke-
sinlikle şarap yüzünden olmalıydı.

Reggie onu uyandırma riskini göze almalıydı. Onun
kendi yattığı tarafa kayması için bunu yapmak zorundaydı.
"Nicholas?" diye fısıldadı Reggie. "Nicholas, sen-"

"Çok ısrarcısın, değil mi sevgilim?" Eli uzandı ve
Reggie'nin boynunu yakalayarak yüz yüze olmalarını sağ-
ladı. "Çok istiyorsan gel bakalım."

Başta hafifçe, ardından tutkuyla Reggie'yi öpmeye baş-
layan dudakları kenetlendi. Bedeninin karıncalanmasına
neden olan boynundaki el Reggie'yi hafifçe okşuyordu.

Dudakları yanağından kulak memesine kayarken boğuk
sesle, "Ahh, sevgilim," diye mırıldandı Nicholas. "Daha sık
ısrar etmelisin."

Reggie cinsel arzusunun esiri olmuştu. Nicholas tama-
men uyanık olmayıp ne yaptığını bilmeseydi fark eder miydi?
Reggie onu kendine çekerek elini boynuna doladı.

Nicholas zafer içinde haykırarak gibi hissetti. Öpücü-
ğünü kabul etmesi her şeyi değiştirmişti. Dudakları gide-
rek artan bir ateşle boynunda dolaşıyordu. Hemen usta-

hıkla geceliğinin bağını çözdü, çevik bir hareketle başından çıkarıp kenara attı.

Reggie'nin eli, Nicholas'ın boynundan omzuna doğru uzandı. Reggie'nin dokunduğu yerdeki kaslar hızla geri liyordu. Onun üzerindeki gücüyle titredi. Artık geri dönüşü yoktu. Gecenin geri kalanında o bilse de bilmesede Nicholas onundu.

Parmaklarını Nicholas'ın sırtında gezdirdi. Teni yumuşak ve sıcaktı. Ona yeniden dokunabildiği için zevk alarak başta hafifçe, ardından daha sert ve tadımı çıkararak onu okşadı Reggie. Çok uzun zaman olmuştu. Ahh, ilk sefer nasıl olduğunu hatırladı. Dudakları boğazından kalçalarına kaydıığında, Reggie'nin teni de alev alev yanıyordu. Kokusu ve tadı Nicholas'ı zehirliyordu. Teni bekaretini aldığı gece olduğu gibi ipeksiydi. Dokunmaya kıyamadığı göğüslerinin dolgunluğu dışında, bedeni doğumdan dolayı hiç değişmemişti.

Reggie başını geriye attı, nabızı deli gibi atıyordu. Nicholas parmaklarıyla vücudunda gezinmeye bir son vermezse, az sonra ona yalvarıyor olacaktı.

Nicholas düşüncelerini okumuş olmalıydı, uzun bedeni bütün ağırlığıyla üzerinde kaydı. Reggie bacaklarını kaldırıp onu belinden sarmasıyla, Nicholas kor bir ateş gibi yanan erkekliğini onun derinliklerine sapladı.

Nicholas'ın dudakları tutkulu inlemelerini bastırmak için ağzına kapandı. Reggie'nin kolları onun kafasının arkasında kenetlendi, parmakları saçlarını kavradığında onu kendine daha da sıkı bastırdı.

Müthiş bir tutku dalgası onları ardı ardına teslim aldı. Zevkin tadına vardılar. Tutkuyu tükettiler. Dünya aynı dü-

zenine geri döndüğünde ise birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

32. Bölüm

Nicholas kapının vurulmasıyla uyandı ve o an iki şeyin farkına vardı: Regina ile sarmaş dolaş yatıyordu ve kapıya vuran kişi içeri davet edilmeyi beklemeyecekti.

Karısını yanı başında bulmak harika anıları beraberinde getiren hoş bir sürprizdi. Kapıya döndü ve usulca bir lanet okudu. Regina'nın yardımcısı, bir eli mumu diğer eli omzunda yatan Thomas'ı tutarken öylece kalmıştı. İçerideki manzaradan dolayı, yüzünde gülünç bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"İçeri girmeniz emredilene kadar kapıda beklemek adettir, bilmiyor musunuz?" dedi Nicholas kızgınlıkla.

Ama Meg buna aldırmaz etmedi. "Söz konusu oda Leydi Reggie'nin odası olduğunda değil, lord hazretleri."

"Gördüğünüz gibi Leydi Reggie yalnız değil, bu yüzden arkanızı dönerseniz üzerime uygun bir şeyler alacağım."

Başka bir ikazda bulunmadan Nicholas ayağa kalktığı anda Meg nefesini tuttu. Çabucak arkasını döndü, öyle ki sıcak balmumu yere damıladı. O Reggie'nin yatağında ne

yapıyordu? Kendisini terk ettiği zaman zavallı kızın kalbi kırılmıştı ve geri dönmüş bir özür bile dilememişti, yani en azından Meg öyle olduğunu sanıyordu.

"Şimdi arkamı dönebilir ve işine bakabilirsin."

Meg sinirlendi. Nicholas yanından geçip gittiğinde omzunun üzerinden ona doğru bir bakış attı. Şüpheli bir biçimde, "Burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu.

Nicholas güldü. "Sevgili bayan, beni ne ile suçluyorsunuz?"

Meg ne söylemesi gerektiğini düşünerek gergince geri çekildi.

Meg cevap veremeden, "Sizi gecenin bir yarısında buraya getirecek bir sorun mu vardı?" diye sordu Nicholas.

"Lord Thomas'ı gece emzirmesi için getirdim," dedi Meg kuşkuyla. "Bu gece biraz huzursuz, seyahat ve yattığı oda buna sebep oldu."

"Pekâlâ, onu bana verebilirsin."

Meg şaşkınlıkla geri çekildi. "Affınızı diliyorum, lordum ama bir süreliğine odadan çıksanız daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, olmaz," dedi Nicholas sert bir ifadeyle. "Fakat siz çıkabilirsiniz. Merak etmeyin, bebeğin ihtiyaçlarını kendim karşılamayı düşünmüyorum, o yüzden bana öyle bakmanıza gerek yok. Onu annesine vereceğim ve işi bittiğinde size denecek."

Thomas'a doğru uzandı Nicholas ve Meg bebeği vermek zorunda kaldı ama yine de uyarıda bulunmadan edemedi. "Dikkatli olun. Boynunu desteklemelisiniz... evet, aynen böyle. Oyuncak bebek değil, biliyorsunuz." Nicholas kendisine kımayan bir bakış attığında, Meg hızla odadan çıktı.

Nicholas derin bir nefes aldı. Başka seçeneği yoktu.

onu uyandırmak zorundaydı. Yine de bunu yapmak istemiyordu. Şarabın tüm etkilerinden kurtulacak kadar uzun süre uyumuştı. Varlığı sebebiyle şaşıracaktı. Ahh, neden çocuk onu uyandırmadan ememiyordu ki? Güzel göğüsleri zaten açıktı ve kendi tarafında uyuyordu. Çocuk bunu kendi başına yapamaz mıydı?

Nazikçe çocuğu kaldırdı ve Regina'nın yanına yerleştirdi. Hiçbir şey olmadı. Nicholas oturdu ve kaşlarını çatı. Lanet olsun neden işe yaramıyordu? Bebeklerin bir çeşit içgüdüleri falan yok muydu? Bebeğin yanağı onun meme ucuna değene kadar onun küçük yüzünü yasladi. Ancak küçük kafa tekrar döndü ve Thomas hayal kırıklığını belli eden sesler çıkarmaya başladı.

Çileden çıkan Nicholas, Thomas'ın arkasına yattı ve küçük ağzını meme ucuna yöneltip bebeğin sırtını destekledi. Nicholas, Thomas ağzıyla meme ucunu bulup emmeye başlayana kadar bebeği tuttu.

Nicholas, bebekten ve durumdan memnun olmuş halde gülümsedi. Bebeğin başının arkasını tutmuş ve o emerken destek olmuştu. Yeni baba olan her adam çok şanslı olmalı, dedi içinden.

Kendi zekâsı karşısında neredeyse kıkırdadı. Çok gururlu hissediyordu. Bu onun oğluydu -aksini söyleyen herkesin canına okurdu - ve onun beslenmesine yardım etmişti. Pekâlâ, bir şekilde bebeği yemeğine ulaştırmıştı. Bu da neredeyse aynı şeydi. Regina'nın her defasında emzirdiğinde ne hissettiğini biraz anlayabiliyordu. Bu muhteşem bir duyguydu.

Onları izlerken içi, bir gece önce hissettiği sıcaklık, sevgi ve sahiplenme duygularıyla doldu. Karısı ve çocuğu. İkisi de kendisine aitti.

Meg'in bakıcıyla paylaştığı odaya gitmek için koridorda yürürken, Nicholas bebeği daha bir güvenle tutuyordu. Regina'nın sütle dolu diğer göğsünü de emmesi için bebeği ve anneyi de döndürmeyi başarmıştı. Ve bunların hepsini onu uyandırmadan yapmıştı.

Onaylamayan bir ifadeyle Meg kapıyı açtı. Burası kabul görmeye başlamak için iyi bir yer olabilir diye düşündü Nicholas.

"Söylesene Meg, bu düşmanlığının nedeni kişisel mi yoksa sadece hanımefendinin benim için hissettiklerinin bir yansıması mı?"

Nicholas'tan yaşça daha büyük olan Meg, düşüncesini söylemek için fazlasıyla cesurdu. "Her ikisi de. Geri dönmemeliydiniz. Siz olmadan iyi idare ediyordu ve siz gidince yeniden eskisi gibi iyi idare edecek."

"Gitmek mi?" Nicholas çok şaşırmıştı. "Daha yeni dönmüşken beni gönderiyorsun, öyle mi?"

"Gitmeyecek misiniz?" Meg endişeyle sordu. "Onu karınız olarak istemiyorsunuz. Ve o da bunu gayet iyi biliyor."

"Ya gitmezsem, Meg? O zaman ne olacak?" diye nazikçe sordu Nicholas.

Meg dimdik karşında durdu. Bu adam kolayca geri adım atmıyordu. "Hayatınızı mahvedecek, hepsi bu. Kusura bakmayın efendim ama bundan azını da hak etmiyorsunuz. Tess ve ben yumuşak huylu bir kız büyütmedik, size bunu söyleyebilirim. Bir Malory'yi iki kez incitemezsiniz."

Nicholas başıyla onayladı. Duyduğu şey yeterliydi. Herhangi biri Regina'nın gerçek duygularını bilecekse bu sadece Meg olabilirdi ve o da kendisine gerçeği söyleyecek

kadar açık sözlüydü. Yoksa haklı mıydı? Kendisi ve Regina için hiç umut yok muydu?

33. Bölüm

Sekizi çeyrek geçiyordu ve Meg, Reggie'nin giyeceği menekşe rengindeki kısa kollu elbiseyi çıkarmak için odaya girdi. Reggie yatağın kenarına oturmuş Thomas'la oynuyordu. Bebeği yeni emzirmişti ve Tess'in gelip onu almasını bekliyordu.

"Thomas'ın gece boyunca deliksiz uyuması beni çok şaşırttı, sence de tuhaf değil mi? Bu alışılmadık çevrenin onu huzursuz edeceğini düşünmüştüm."

"Onu dün gece buraya getirdiğimi hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

Reggie şaşkınlık içinde baktı.

"Beyefendi bebeği karmı doymuş ve halinden memnun halde geri getirdi," dedi Meg. "Bebeği beslediği için takdir beklediğine eminim ama günümüz erkekleri biraz farklı."

"Onu sana Nicholas mı getirdi?"

"O getirdi ve görüyorum ki hatırlamıyorsun. Çok fazla şarap-"

"Ahh!" diyerek sözünü kesti Reggie. "Elbette ki hatırlıyorum. Sadece bir an için... neyse unut gitsin. Onu Tess'e götür, olur mu? Başım ağrıyacak gibi."

"Çok şaşırtıcı, yani bu kadar-"

"Meg!"

Kapı kapandığında Reggie yatağına uzandı. Nicholas'ın geceyi kendisiyle geçirdiğini biliyordu. Odasına geldiğini ve ardından uykuya daldığını hatırlıyordu. Ondan sonra ne olmuştu - ah evet, hiçbirini unutamazdı. O zaman gece yarısı Thomas'ı emzirdiğini neden hatırlayamıyordu?

Olanların gerçek olup olmadığını merak etmeye başladı Reggie. Belki Nicholas'tan hemen sonra uykuya dalmıştı, belki de geri kalan her şeyi rüyasında görmüştü. Ardından uyandığında geceliğinin üzerinde olduğunu hatırladı. Ahh. Yani hepsi rüya mıydı?

Hayal kırıklığı suratına bir tokat gibi indi.

O sabah öğlene doğru at arabasında giderlerken, Nicolas kesinlikle havasında değildi. Köşesine çekilmiş, medeni davranmaya neredeyse tenezzül bile etmiyordu. Dün geceki yemekten beri nasıl da değişmişti! Ona ne olmuştu böyle?

En sonunda Silverley'e geldiklerinde üç kadın aynı anda iç çekti. Beklendikleri belliydi. Büyük malikânenin kapıları açılmıştı, bir hizmetçi ordusu bavulları indirmek için bekliyordu. Evdeki her hizmetçi lordlarını karşılamak için hazırды ve hatta kontes de kapıda onları bekliyordu.

Reggie bu gürültünün bir kısmının sebebinin Thomas, yani yeni lord olduğunu anladı. Arabadan inip büyük kapılara doğru ilerlediklerinde, herkes bebeğe bakmaya çalışıyordu.

Gözleri Reggie ve Nicholas'a takılmadan önce Miriam,

Thomas'a sert bir ifadeyle baktı. Sakin bir biçimde, "Demek piçi eve getirdin," dedi.

Eleanor soluğunu tuttu ve kardeşine öfkeli bir bakış atarak eve girdi. Kıpırmızı kesilen zavallı Tess, sivri dilli Meg'in yakınlarda olup bu sözleri duymadığına şükretti.

Reggie'nin hemen arkasında bulunan Nicholas gerilmişti ama yüzünde duygudan eser yoktu. Hakaretin bebeğe değil de kendisine yapıldığından emindi. Miriam asla değişmeyecekti. Ruhu acımasızlıkla o kadar doluydu ki zehri bazen böyle ortaya saçılıyordu. İşte Miriam buydu.

Yüzü öfkeden pespembe olsa da gözleri kontese kilitlenen Reggie dimdik duruyordu. Sözlerini herkes duyduğu için kontes halinden bir hayli memnun görünüyordu. Reggie alçak sesle, "Benim oğlum gayrimeşru değil, Leydi Miriam. Bir daha ona bu şekilde seslenirseniz, şiddete başvurmak zorunda kalırım," dedi.

Miriam'ın cevap vermesine fırsat kalmadan içeri girdi. Tess de onu takip etti ve Nicholas'ı Miriam'ın öfkeli ifadesine kahkahalarla gülmesi için yalnız bıraktı.

"Daha açık olmalıydın, anne." Kendisini ne kadar sinirlendirdiğini bildiğinden, anne diye hitap etmişti. "Bugünlerde içimizde çok fazla gayrimeşru var."

Miriam buna cevap vermeye tenezzül etmedi. Soğuk bir ifadeyle, "Bu sefer kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Nicholas alaylı bir ifadeyle güldü. "Evet, buna niyetliyim. İtirazın var mı?"

İkisi de itiraz edemeyeceğini biliyordu. Silverley Nicholas'a aitti ve Miriam o evde onun rızasıyla kalıyordu.

Regina üst kata çıktıktan sonra, Nicholas kendisini

Silverley'deki en sevdiği oda olan, kutsal saydığı kütüphaneye kapattı. Hiçbir şeyin değişmediğini görmekten dolayı memnundu. Hemen yanında likör dolabının bulunduğu çalışma masası hâlâ köşede duruyordu. Miriam hiç değişmediğine göre muhtemelen kütüphanesini de karıştırmış olmalıydı, belki gününü kitaplarıyla geçirirdi.

İkisi de babasının ölümünden beri evden uzak kalışının nedeninin Miriam olduğunu biliyordu, öyle ki Nicholas evdeki durumlardan kendisini haberdar etmesi için birini tutmuştu. Bu kadınla çok uzun süre aynı çatı altında kalamıyordu. Miriam'ın tehdit ve şantajları asabını bozuyordu.

O babasının dul eşiydi. Ayrıca herkese göre annesiydi, bu yüzden onu tamamen hayatından çıkaramıyordu. Buradan uzak kalması onun için her zaman daha kolay olmuştu. Ama şimdi Silverley'de karısı ve çocuğu vardı, Miriam onu daha fazla uzaklaştıramayacaktı.

Akşam yemeği için üstünü değiştirmek üzere merdivenlerden çıktığında kötü hissediyordu. Regina'yla olan sorunlarını düşünmeden edemiyordu, yetmezmiş gibi onu sarhoş ettiği için de suçluluk duyuyordu. Hizmetçisi sabah onu uyandırmaya geldiği zaman kötü bir duruma düşmemesi için geceliğini tekrar üzerine giydirmişti. Fakat Reggie geceyi birlikte geçirdiklerini hatırlamasa bile Nicholas, onunla beraber olması için onu kandırığının farkındaydı.

Nicholas geldiğinde, üç hizmetçi ona ait olan eşi ve onun yatak odalarını ayıran oturma odasından çıkıyordu. "Tüm bunlarla nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı. İçlerinden biri ayakkabıların bulunduğu bir kutu taşıyordu ve diğer iki hizmetçinin kollarında ise kıyafetler vardı.

Hizmetçiler sesinin tonu karşısında irkildiler ve bir şey demediler. Onların hemen arkasından odadan Reggie çıktı ve hizmetçileri gönderdikten sonra kocasına, "Onlara niye bağıyorsun?" diye sordu.

Nicholas kıyafetlerinin neden dışarı çıkarıldığını merak ederek, "Odalarını beğenmedin mi?" sordu.

"Tam tersi odaları çok beğendim. Hizmetçiler bir zamanlar Leydi Miriam'a ait olan eşyaları kaldırıyorlar. Ben ayrıldıktan sonra bir daha dönmeyeceğimi düşünerek eşyalarını keyfine göre taşıtmış."

Bu Nicholas'ın gerginliğini hiç azaltmamıştı, rahatlamayacak kadar mutsuzdu. "Ben ısrar etmesem asla dönmeyecektin, değil mi?"

Reggie omuz silkti. "Bunu hiçbir zaman çok düşünmedim. Thomas'ın doğumu sırasında ailemin yakınında olmak için Londra'ya dönmüştüm."

"Elbette ki çok sevgili ailen," diye alayla gülümsedi Nicholas. "Aileniz buradan çok uzakta, hanımefendi ve bunun için Tanrıya şükrediyorum. Yeniden onlara koşarak gitmeyeceksin."

Öfkeli gözlerle bakan Reggie gerildi. "Onlara asla ve asla koşarak gitmedim, beyefendi. Ne var ki bunu isteseydim, yapardım."

"Hayır, yapmayacaksın!" diye bağırdı Nicholas. "Ve sana söyleyeyim, lanet olası dayınlar bu evde asla hoş karşılanmayacaklar!"

"Bunu yapamazsın," dedi Reggie soluk soluğa.

"Yapar mıyım yapmaz mıyım görürsün."

"Ah! Tüm-" Reggie cümlesini bitirmek için fazlasıyla öfkeliydi. "Ah!"

Arkasını döndü ve kapıyı ardından çarpıp odasına girdi.

Nicholas kapalı kapıya baktı, öfkeden patlamak üzereydi. Bir hışım ile kapıyı açtı.

"Seninle konuşurken bana arkamı dönüp gitme!"

Reggie arkasını döndü korkmuştu fakat onu korkutan Nicholas'ın öfkesi değildi. Onu asıl endişelendiren şey, kendi öfkesini çok uzun zamandır tutuyor oluşuydu.

"Sen konuşmuyordun!" Reggie'nin sesi de onunki kadar yüksekti. "Sen bağırıyordun ve bunların hepsi çok saçma. Bana böyle sınırlar koyabileceğini düşünme, uymaya çağım! Ben senin kölen değilim!"

"Söyle bana nesen?"

"Karım!"

"Kesinlikle! Karım. Ve sana yasaklar koymak istersem, bunu yaparım!"

"Defol!" diye bağırdı Reggie. "Defol!"

34. Bölüm

"Hafta sonu için konuklar beklediğimi sana söylemem gerek sanırım."

Miriam'ın duyurusu tüm gözlerin kendisine çevrilmesine neden oldu. Misafirler için olan yemek odasında yemeklerini yiyorlardı, Nicholas uzun masanın bir ucunda ve Reggie ise diğer ucundaydı. Evin hanımı ile beyi, aralarındaki mesafe sebebiyle ancak bağırarak konuşabilirlerdi. Bu Reggie için son derece uygundu. Kocasına üç gündür tek kelime dahi etmemişti.

Miriam ile Eleanor masanın ortasında karşılıklı oturuyorlardı. Bu şekilde konuşmak daha kolaydı ama iki kız kardeşin birbirine söyleyecek sözü yoktu.

Miriam'ın yanında Sör Walter Tyrwhitt oturuyordu. Arkadaş canlısı komşuları erken saatlerde uğramış ve Miriam da komşusunu onlara katılması için davet etmişti. Miriam'ın tavrı, söz konusu bu nazik centilmen olduğunda tamamen farklı oluyordu. Neredeyse samimi görünmekteydi.

Tyrwhitt aslında oldukça sempatik bir adamdı. Miriam'dan birkaç yaş genç olan, orta yaşlarındaki bu beyefendi, koyu kahverengi saçlarının iki tarafında hemen fark edilen gümüş rengi tutamlarıyla oldukça yakışıklıydı. Gözleri yeşildi. Özünde bir çiftçiydi, topraktan, ekinlerden ve havadan, bıkmadan usanmadan bahsederdi. Bu tip şeyleri konuşurken ne kadar ciddi olabileceğini görmek komikti, çünkü bunun dışındaki her konuya umursamaz bir tavırla yaklaşırdı.

Üç günlük sıkıntının ardından bir konuklarının olması Nicholas'a iyi gelmişti, bu sayede az da olsa rahatlamıştı. Bahar ekinlerinden bahsederek Sör Walter'la eğlenirdi. Yoksa o mu kendisiyle eğleniyordu? Belki de gerçekten bu konuyla ilgileniyordu. Kocasının bu kadar alakadar olması Reggie'yi şaşırtmıştı. Özünde o da mı çiftçiydi? Evlendiği adam hakkında ne kadar az şey biliyordu?

Ama bu cana yakınlığını karısına göstermiyordu. Kendisi dışında herkes bundan nasibini alıyordu. Miriam bile daha yumuşak cevaplar alıyordu. Ne var ki Reggie'yi görmezden geliyordu. Bu acı vericiydi. Reggie aralarındaki tartışmadan ötürü uzun süre kızmış olsa da şu anda kızgın değildi. İncinmişti, çünkü o rüyayı unutamıyordu. Nasıl da gerçekçiydi. Kollarında oluşunu, onunla birlikte olduğu an neler hissettiğini bir türlü unutamıyordu. Aptaldı, evet kesinlikle öyleydi Reggie, onu tüm kalbiyle kabul etmişti. Nasıl bu kadar kolayca yola geliyordu?

Miriam'ın konuklar hakkındaki duyurusu Nicholas'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Tüm hafta sonu mu? Her zamanki yemekli partilerinden biri değil sanırım?"

"Evet, aslında," diye yanıtladı Miriam. "Umarım senin

için bir sakıncası yoktur. Korkarım bu davetiyeler sen gelmeden önce yollanmıştı. Eve dönmeni beklemiyordum."

"Kalmamı da beklemiyordun, bundan eminim," dedi Nicholas kuru bir sesle.

Tartışma çıkmadan Eleanor müdahale etti. "Sanırım bu harika bir fikir. Londra'da sezonun açılmasına az kaldı ama önümüzdeki haftadan önce başlamayacak. Kaç konuk bekliyorsun, Miriam?"

"Sadece yirmi civarı. Ancak hepsi kalmayacak."

"Bu her zamanki tarzınız değil, hanımefendi," diye yorumda bulundu Nicholas. "Bu davetin amacının ne olduğunu sorabilir miyim?"

Miriam, Nicholas'a doğru döndü. "Herhangi bir amacı olmak zorunda mı?" Miriam, onu adeta gözleriyle bıçaklıyordu.

"Hayır. Eğer kalabalıklardan hoşlanmaya başladıysan, bu sene Londra'ya gidip hayatın tadını çıkarabilirsin. Karmış düşünceli davranıp yeniden dekore ettiği için şehirdeki evimi de kullanabilirsin."

"Silverley'den ayrılmayı düşünmüyorum," dedi Miriam sertçe.

"Sizi temin ederim ki hanımefendi, kendimi burada kalmaya ve buraya göz kulak olmaya zorlayacağım. Siz aksini düşünseniz de bunu yapabilecek durumdayım."

Miriam yemi yutmadı. Nicholas, Sör Walter orada olduğu sürece Miriam'ın karşılık vermeyeceğini anlamaya başlamıştı. Ne eğlence ama! Ellie Teyze ona kaşlarını çatmış bakıyor ve zavallı Tyrwhitt de utanmış görünüyordu. Tatlı Regina ise bakışlarından kaçmak istercesine önündeki tabağa gözlerini dikmiş bakıyordu. Nicholas iç geçirdi.

"Bağışla beni, anne. Senden kurtulmak istediğimi ya da

tek oğluna güvenmediğini ima etmek istemedim." Miriam gerildikçe Nicholas gülümsedi. Ona eğlenebilmesi için çok az seçenek kalmıştı. "Partinin tadını çıkar. Eminim ki Ellie Teyze ve Regina, hazırlıklarda sana yardım etmekten memnun olacaklardır."

"Hazırlıklar tamamlandı," dedi Miriam hemen.

"O zaman tartışma sona ermiştir, değil mi?"

Nicholas yemeğine devam etti ve Reggie de başını salladı. Kontesle olan küçük çaptaki savaşlarının kendisine yakışmadığını düşünürdü ama Miriam onu her zaman tahrik ederdi. Ne var ki bu gece Miriam, Nicholas'ı tahrik edecek hiçbir şey yapmamıştı. Nicholas neden ona karşı çıkmaya kendisini böylesine adanmıştı ki?

Hanımlar beyleri içkilerini içmek için yalnız bıraktıklarında, Reggie kendi odasına çekildi. Fakat Thomas uyuyordu ve Meg de Harris'le birlikte hizmetçilerin bölümündeydi. Uyumak için daha çok erkendi. Yine de aşağı inmek istemiyordu. Başkalarının önünde kocası tarafından görmezden gelinmesi utanç vericiydi.

Nicholas, misafir odasına geçtiği anda Regina'nın yokluğunu fark etti ve Eleanor'a yaklaştı.

Nicholas beklemeden, "O nerede?" diye sordu.

"Odasına çekileceğini söyledi."

"Bu kadar erken saatte? Hasta mı?"

"Sevgili Nicky, karına şu an gösterdiğin ilgi o yanındayken nerede acaba?"

"Beni azarlama, Ellie Teyze. Yeterince azar işittiğime inanıyorum."

"Ve yine de bildiğini okumaya devam ediyorsun," diye iç çekti Eleanor. "Bu seni sadece mutsuz ediyor - kabul et."

Nicholas sinirle, "Saçma," diye cevap verdi. "Hem sen tüm hikâyeyi bilmiyorsun, teyze."

Yüzünün aldığı sert ifadeyi görünce Ellie iç çekti. "Belki de. Fakat yine de zavallı kızı bu şekilde görmezden gelmen çok korkunç. Buraya geldiğimizden beri ona iki kelime ettiğini duymadım."

"İki kelimedenden fazlası var, seni temin ediyorum."

"Ahh, insanı çileden çıkarırsın, Nicholas!" Eleanor sesini alçak tutarak, "Hatalı olduğunu kabul et, harika bir karın var ve onu mutsuz etmek için de bir sebebin yok," dedi.

"Bunu kabul ediyorum. Şu anda eş seçiminden dolayı pişmanlık duyan kişi karımın ta kendisi. Bir zamanlar ona böyle olacağını söylemişim. Fakat haksız olmayı istediğin bir konuda haklı olduğunu görmek çok acı."

Ellie üzgün gözlerle onun gidişini izledi. Yardım edebilmeyi ne kadar da çok istiyordu. Bu kendi başına çözmek zorunda olduğu bir sorundu.

Daha sonra Nicholas, evin hanımının ve beyinin odalarını ayıran oturma odasına girdi. Regina'yı kanepeye kıvrılmış kitap okurken gördüğünde irkildi. Regina'nın üzerinde, her kıvrımını belli eden, belinden bağlı açık mavi saten bir gecelik vardı. Saçları ince omuzlarına dağınık halde dökülüyordu. Reggie kitabı indirdi ve ona baktı.

Bakışları dimdikti. Nicholas'ın bacaklarını titretecek kadar güçlüydü. Kahretsin. Yatakta bir gece daha onu düşünerek bir o yana bir bu yana dönecekti.

"Senin yatağına gittiğini düşünmüştüm." Hayal kırıklığı sesine sertlik veriyordu.

Reggie kitabı yavaşça kucağına indirdi. "Yorgun değilim."

"Kendi odanda okuyamaz mıydın?"

Soğukkanlı görünmeyi başardı Reggie. "Bu odanın sana özel olduğunu fark etmemişim."

"Değil ama böyle yarı çıplak halde uzanacaksan, bunu yatağında yap," dedi Nicholas. Bir an için sertçe baktı ve ardından odasına gitti.

Reggie ayağa kalktı. Onu baştan çıkarabileceğini düşünmesine sebep olan şey neydi? Onda uyandırabildiği tüm duygu öfkeydi. Bunu daha sık hatırlamalıysın, dedi kendi kendine.

35. Bölüm

Pamela Ritchie kütüphaneye girdiğinde, "Evine bayıldım, Nicky," dedi. "Çok... büyük! Annen bana etrafı gezdirme nezaketini gösterdi."

Nicholas gergince gülümsedi, hiçbir şey söylemedi. Başka biri olsa evinin övülmesinden dolayı gurur duyardı. Ancak uzun yıllar önce, iki haftalık tutkulu bir ilişki yaşadığı bu esmer kadın hakkında öğrendiği bir şey vardı; söylediğini gerçekten kastetmesi çok nadir olurdu. Ahh, Silverley onu etkilemişti ama kesinlikle malikânenin hanımı olmadığı için öfke doluydu.

İlişkileri bittiğinde, kadının sinir krizi geçirerek odasını yerle bir ettiğini hizmetçilerinden duymuştu. Bundan sonra onu pek nadir görmüştü. Her seferinde de yüzünde onun için sıcak bir gülümseme olmuştu fakat Nicholas ondaki hoşnutsuzluğun farkındaydı.

Pamela ve Selena gibi kadınlarla çabuk sinirlenen ruh hali eninde sonunda çatıştırdı. Her türden kadın öfkesine tanık olmuştu ama birlikteyken Nicholas'ın gerçek-

ten tehlikede olduğu bir kişi vardı ve bu kişi de Caroline Symonds idi. Neyse ki şansına o da Windfield Dükü ile evlenmişti. Leydi Caroline'i üç senedir görmemişti ve ayrılıklarının acısı da çok gerilerde kalmıştı.

"Biz de nereye gittin diye merak ediyorduk, Nicky," dedi Pamela. Masasının yanındaki sandalyeye davet beklemekten oturdu. "Aşağıda çay servisine başlandı. Bir sürü insan geldi. Onları tanımıyorum, birkaç mülk sahibi ya da... ah! Ve bu arada sevgili karın da en sonunda kendini gösterdi. Büyüleyici, tatlı bir kız. Elbette onunla daha önce karşılaşmıştım, geçen sezondur. O zaman da enfesti. Genç delikanlılar sadece bir gülüşü için kendilerini paralıyorlardı. Ben bile biraz kıskanmıştım, ta ki o zavallı şeyde yanlış bir şeyin olduğu belli olana kadar."

Bu saçma konuşmanın başka bir yere gideceğini biliyordu ama yine de gerildiğini hissetti Nicholas. "Bununla ne demek istediğini anlamam mı gerekiyor?"

Pamela tiz bir sesle kahkaha attı. "Bana *senin* söylemeni umuyordum. Herkes bilmek için sabırsızlanıyor."

Nicholas ters bir şekilde, "Bilmek mi?" dedi.

"Onunla ilgili ne gibi bir yanlış bulduğunu."

"Karımda yanlış hiçbir şey yok, Pamela," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Yani hatanı kabul etmeyecek misin? Centilmence Nicky, yine de çok aydınlatıcı değil," diyerek iç çekti. "Neden olduğun rezaleti hayal edebiliyorsundur. Cemiyetin en seçkin bekârlarından birinin evlendikten hemen sonra eşini sunakta bırakıp gitmesi pek rastlanan bir olay değil. Leydi Reggie'nin dayılarından birinin seni prangaya vurup kızı sunduğu söyleniyor."

Pamela'nın ellerindeki titreme ne kadar kızgın olduğunu

nu ortaya seriyordu. Nicholas'ın da öfkeden deliye dönmelerini istiyordu. Pamela onu terk ettiği için Nicholas'a karşı kin güdüyordu. Bu yakışıklı vikont için ciddi planları vardı ve Nicholas bunları mahvetmişti. Lanet olası aşağılık herif! Pamela onun kendisine uymayan bir kadınla evlenmesinden öylesine hoşnut olmuştu ki.

"Bu dedikodu çok gülünç, Pamela," dedi Nicholas gerince. "James Malory'nin eşliğinde İngiltere'ye döndüm, çünkü Karayıplar'da gemim karaya oturduğundan bana gemisinde bir yer teklif edecek kadar kıbardı." Nicholas karşılık vermesine fırsat vermeden, "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama beni karımdan ayıran şey işimdi. Adalarda halledilmesi gereken acil bir iş vardı," dedi.

"Başka bir adam karısını yanına alabilir ve balayını uzatabilirdi," dedi hemen Pamela. "Bunu düşünmemen tuhaf."

Nicholas, "Zaman yoktu-" demişti ki Pamela gülümsemi ve ayrılmak için ayağa kalktı.

"Yine de ikinizi bir arada görmek ilginç olacak. Evliliğinden bu kadar zaman sonra misafir kabul ediyor olmanız garip."

"Bu küçük kalabalık benim fikrim değildi."

"Evet, annen davetiyeleri göndermişti ama siz zaten buradasınız, sanırım bir parti yapmak istedin. Pekâlâ, can sıkıntısını azaltmanın en iyi yolunun parti vermek olduğunu söylerler. Beni davetli listesine eklediğinde, umuyordum ki ikimizin arasında geçecek kişisel bir parti düşünmüyordun. Ne demek istediğini anlamadıysan şöyle açıklayayım; evli adamlar beni cezbetmiyor."

Nicholas cevap vermeden odadan çıktı. Nicholas otur-

duğu yerde kapıya bakakaldı. Açıkça reddedilmişti, üstelik daha bir teklifte bile bulunmamıştı.

Ani bir koruma içgüdüsü duydu. Kesinlikle Reggie ile ilgili ters giden bir şeyler vardı! Karısını bulmak için hemen kütüphaneden ayrıldı. Fakat kapıdan dışarı adımını attığı anda, giriş koridoruna baktı ve Selena Eddington'ın arabasından indiğini gördü. Öfkelenerek Miriam'ı bulmaya gitti. Nicholas ona, "Beni yakından izlemiş olduğunu düşünüyorum," dedi. "Yoksa nasıl olur da görmek istemediğim her bir kişiyi buraya davet etmiş olabilirsin ki?"

Miriam belli belirsiz gergin bir gülümsemeyle, "Hiç de değil," diye cevapladı. "Bir anneyi, oğlunun ahlaksız Londra'da neler yaptığı konusunda bilgilendirmeye gönüllü pek çok kişi mevcuttu. Böylece ölse bile umursamayacağım sözde oğlum hakkında bir sürü şey duydum." Nicholas'a nefret dolu bir ifadeyle baktı. "Ama böyle bilgiler bazen işe yarıyor."

Nicholas'ın gözleri öfkeyle parladı. Arkasını dönüp merdivenlere yöneldiğinde, arkasından gelen Miriam'ın tiz kahkahasını duydu.

Miriam, "Tüm hafta sonu saklanamazsın, Lord Montith," dedi alayla.

Nicholas arkasına bakmadı. Bu kurnaz, nefret dolu yaşlı sürtük evine eski sevgililerini davet ederek ne yapmayı umuyordu? Tanrım, kendisini daha ne sürprizler bekliyordu?

36. Bölüm

Ev oldukça kalabalıktı, Miriam'ın yirmi konuğu otuz bulmuştu. Müzik odası açılmış ve arp çalan birinin tınları odadan dışarı taşmaktaydı. Misafir yemek odası açılmış, uzun bir masa açık büfe servis için donatılmıştı. Konuklar bir odadan öbürüne geçmekteydi.

Reggie son gördüğünden bu yana, Selena Eddington çok az değişmişti. Koyu mavi elbisesiyle oldukça ağırbaşlı olan Reggie'nin aksine, pembe dantel elbisesinin içinde Selena tüm erkekleri etrafında toplamıştı. Zaman zaman yüzünde halinden memnun bir tebessümle Reggie'ye bakıyordu.

"Neşelen, tatlım. Bu bir gün olacaktı."

Reggie yıllardır tanıdığı Leydi Whately'ye döndü. Kanepede Reggie'nin yanında oturuyordu. "Ne olacaktı?" diye merakla sordu Reggie.

"Kocanın geçmişindeki kadınlarla karşılaşman, burada onlardan bir sürü var."

"Eğer Leydi Selena'yı kastediyorsan- "

"Sadece o değil, tatlım. Şu düşes, şuradaki Pamela Ritchie ve Bayan Henslowe da var, tabii duyduğuma göre Anne Henslowe sadece gecelik bir kaçamakmış."

Reggie'nin gözleri yaşlı kadının bahsettiği kadınlara doğru döndü. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan, muhteşem güzellikteki sarışın Windfield Düşesi Caroline Symonds'ı görünce gözleri kocaman açıldı. Düşes, yetmiş yaşlarında olan bir adamın yanında ağır başlı şekilde oturmaktaydı. Adam Windfield Dükü olmalıydı. Bu genç kadın böyle yaşlı bir kocayla birlikte olmaktan son derece mutsuz olmalı, diye düşündü Reggie.

Pamela Ritchie, Anne Henslowe, Caroline Symonds ve Selena Eddington. Nicholas'ın geçmişteki dört sevgilisi şimdi karısıyla aynı odada! Bu kadarı fazlaydı. Onlarla sohbet etmesi mi bekleniyordu? Güler yüzlü ev sahibesini mi oynayacaktı?

O an Nicholas ortaya çıktı ve Reggie, onun karşısına öfkeyle dikilebilmeyi istedi fakat bu söz konusu bile değildi. Ona baktığı sırada birdenbire Leydi Selena, Nicholas'ın koluna girdi.

"Bu sizi üzmüyor, değil mi tatlım?"

Reggie dönünce Leydi Whately'nin gittiğini ve onun yerine Anne Henslowe'un geldiğini gördü. Şimdi de sevgililerinden biri tarafından teselli mi edilecekti? Reggie gergince, "Neden beni üzsün ki?" diye yanıtladı.

Bayan Henslowe gülümsedi. "Üzmemeli. Her şeyden önce o Nicholas'ı kaybetti ve ona siz sahip oldunuz. Asıl üzülen o."

"Ya siz?"

"Ahh, tatlım. Biri senin kulağına bir şeyler fısıldamış. Ben de bundan korkuyordum."

Reggie daha fazla sinirli kalamazdı. Yanında duran kadının gerçekten sempatikti, kahverengi gözleri sevecen bakıyordu. Kötü biri olamazdı. Zaten Nicholas'la olan ilişkisi, Reggie onunla karşılaşmadan çok uzun zaman önce yaşanmıştı.

"Boş verin," diyerek gülümsedi Reggie.

"Boş vereceğim. Senin de öyle yapmanı umuyorum. Emin ol, tatlım, Nicholas ikinci defa asla bakmaz."

Reggie şaşırmıştı, kıkırdadı. "Çok doğru."

"Ve geçmişindeki kadınların üzüldükleri de bir gerçek. Birçoğu onu geri kazanmayı denedi fakat hiçbirinin şansı olmadı."

"Siz denediniz mi?" diye sordu Reggie açıkça.

"Tanrı aşkına, hayır. Bana göre değildi ve ben bunu biliyordum. Onunla geçen bir gece için kendisine minnettarım. Kocamı kaybettikten sonra onunla oldum ve o sıralarda aklımı kaybetmek üzereydim. Nicholas, böyle bir olaydan sonra dünyanın sonunun gelmediğini görmemi sağladı. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım."

Reggie başını salladı ve Anne Henslowe hafifçe omzuna dokundu. "Bunun seni üzmesine izin verme, tatlım. Şimdi ve dahası her zaman senin olacak."

Fakat Reggie'nin değildi ve neredeyse bir yıl önce birlikte oldukları o geceden beri onun olmamıştı.

Bayan Henslowe'a teşekkür etti ve Nicholas için etrafa bakındı. Orada değildi, yemek odası ya da müzik odasında da değildi. Geriye limonluk kalmıştı ve yemek odasından çıkıp sessizce limonluğa doğru gitti. İçerisi sıcak ve loştu, tek ışık uzaktaki yemek odasının pencerelerinden geliyordu. Yine de pembe dantel elbisesiyle kollarını Nicholas'ın

boynuna dolmuş Selena Eddington'ı ve siyah buklelerini açıkça görecektik kadar aydınlıktı.

Reggie onlara yaklaşıırken, "Evi gezerken eğleniyor musunuz Leydi Selena?" dedi.

Sesi onları ayırdı. Selena utanmış görünüyordu. Fakat Nicholas hiç pişman gibi değildi. Aslında, öfkeden rengi değişmişti. Bu halini görünce Reggie'nin kızgınlığı, boğazını yakan bir acıya dönüştü. Budala! O Selena'ya asla bırakmak istememişti.

Arkasını döndü ve yapabildiği kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Nicholas arkasından seslendi ama o adamlarını daha da hızlandırdı. Zampara herif! Onlar için umut var mı diye düşünmüştü bir de! Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

Girişe ulaştığında, Reggie kısa bir süre için durdu. Hayır, koşarak saklanıp kalbi kırılmış gibi davranmayacaktı. Maloryler her zaman sağlam olmuşlardı. Aynı kişiye ikinci kez âşık olma hatasına düşmezlerdi. Boğazındaki yurunun nedeni aşk değildi. Hayır, öfkeden köpürüyordu, hepsi buydu.

Yeniden konukların yanına döndü, yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. Sakince oturdu, Faith ve Leydi Whately ile sohbet daldı.

Reggie oturduktan hemen sonra Nicholas salona girdi. Reggie'nin yüzündeki huzur dolu ifadeyi gördü ve kalbi hüznle doldu. Ne bekliyordu ki? Gözyaşı mı? Kıskaçmak için birini umursamak gerekirdi. Kollarını boynuna dolayıp kendisini gafil avladığı için Selena'nın cehenneme kadar yolu vardı.

İlk başta Selena'ya evi gezerken eşlik etmek istememişti ancak kendisiyle görülmekten korktuğunu ima ederek ona

meydan okumuştı. O da saf gibi onu o odadan öbür odaya gezdirmişti. Avanak!

Limonluğun kapalı kapılarının ardında ne olduğunu görmek istemişti, içeri girdiklerinde sarmaşığın üzerindeki bir çiçek gözüne takılmıştı. Oradan alabilmek için yaptığı iki denemenin ardından, Nicholas'a çiçeği alması için tatlı tatlı yalvarmıştı. O lanet çiçeği koparıp ona vermek için arkasını dönmüştü ki Selena kollarını boynuna dolamıştı. İki dakika geçmemiş ve Reggie'nin sesini duymuştu. İnılmazdı, hayal edebileceği en büyük talihsizlikti.

Regina'ya tekrar baktı ve gözleri gözleriyle buluştu. Gözlerini kaçırmadan önce içlerinden adeta mavi alevler fışkırdığını fark etti.

Nicholas'ın umutları canlandı. Gülümsedi. Kendisini umursamıyor muydu? Öyleyse neden ona bu kadar öfkeliydi? Kararlı bir ifadeyle oturan üç kadına yaklaştı. "Size katılabilir miyim hanımlar? Ev sahibi olmanın getirdiği sorumluluklar sebebiyle, sevgili karıma hiç zaman ayıramadım."

Reggie duygusuz bir sesle, "Oturacak yer yok, Nicholas," dedi.

Aslında kanepenin yarısını geniş poposuyla kaplayan Leydi Whately yüzünden hiç yer yoktu. Ancak Reggie'nin sert ses tonu onu yıldırmadı.

Reggie'yi bileğinden yakaladı ve ayağa kaldırarak onun yerine oturdu, sonra da Reggie'yi kucagina çekti.

Reggie öfkeyle, "Nicholas!" dedi.

Nicholas, "Benden utanma, sevgilim," dedi ve onu daha da sıkı tuttu.

"Skandal, Lord Montieth!" Leydi Whately, Regina'dan

daha fazla utanmıştı. "Karınızın yanında durmak için bu kadar istekliyseniz, benim yerine oturabilirsiniz."

Leydi Whately hemen kalktı ve ardından Faith de anıdan odanın karşısındaki bir tabloyla ilgileniyormuş gibi yaparak yanlarından ayrıldı. Reggie kocasının kucagından kaydı ve onun yanına oturdu. Ondan tamamen uzaklaşmak istiyordu ama Nicholas'ın omzundaki eli kendisini kanepede tutuyordu.

"Bu-"

Nicholas fısıltıyla, "Sus ve gülümse sevgilim. Herkes bize bakıyor," dedi. Reggie ona gergin bir ifadeyle gülümsedi fakat gözleri kendisine lanetler okuyordu. Nicholas kıkırdadı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Sonra fısıltıyla ekledi: "Onun bir anlamı yoktu, biliyorsun."

Ne demek istediğini sormasına lüzum yoktu. İğneleyerek, "Elbette yoktu," dedi Reggie.

"Gerçekten hiçbir şey değildi. Beni baştan çıkarmak için hamlede bulundu ama başarısız oldu. Bundan fazlası değil."

"Ahh, size inanıyorum, lordum," dedi Reggie ama sesi buz gibiydi. "Sana inanıyorum, çünkü eski sevgililerinin eski kategorisine düştüklerinde, senin ilgini çekmediklerini bu gece iki kez duydum. Önceki sevgililerinden biri, bana asla ikinci defa arkana bakmadığının garantisini verdi. Bu yüzden gözlerim aksini görmüş olsa bile buna inanmak zorundayım."

"Kıskanıyorsun."

"Saçmalıkl!"

Nicholas haince gülümsedi. "Haber kaynağın tamamen doğru değil, sevgilim. Yemeğim sen olsan, ikincisinde de üçüncüsünde de sana döner ve ölene kadar yerdim."

"Dalga geçilecek halde değilim, beyefendi! Size iyi geceler."

Nicholas onu yakalayamadan Reggie ayağa fırladı ve odadan ayrıldı. Gitmesine izin verdi ve kendi kendine gülmüştü. Miriam'ın verdiği davetin, karısını geri kazanması için gerekli olan şeyi sağladığını düşünmeye başlamıştı. Kendisine yardımcı olduğunu bilse, herhalde eski kurt kahrından ölürdü. Gülümsemesi genişledi. Keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

37. Bölüm

İlk gün ışığı, çok sayıda konuk sebebiyle ikisi de açılan kahvaltı odalarını aydınlatıyordu. Uzun masada yumurta, salam, jambon ve sosis, çeşit çeşit tost, kek ve pasta dolu tabaklar vardı. Çay ve kahvenin yanında, konuklara sıcak çikolata da ikram ediliyordu.

Sabahın erken saatleriydi, çoğu kişi ya derin uykuda ya da sabah gezisi için hınca hınç dolu olan ahırdaki atlardan biriyle gezideydi. Reggie ise aşağıdaydı, çünkü Thomas şafak vakti uyanmış ve onu emzirdikten sonra bir daha uyuyamamıştı. Pamela Ritchie ve Winfield Dükü'nün yanı sıra Whatelyler de kahvaltıda idi. Reggie etrafında sohbet edenlere katılmadı. Yeniden neşeli yüz ifadesini takınmaya hevesli değildi. Dün gece merkezinde Nicholas'ın olduğu derin düşüncelerle yatağına yatmıştı ve aklı hâlâ meşguldü.

Onun ne tür bir erkek olduğunun son derece bilincindeydi ama lanet olsun, başka bir kadınla oynamak için Londra'ya dönmeyi bekleyemez miydi? O neden

Silverley'de kalıyordu ki? Burada kalacağını hiç düşünmemişti. Ayrıca sürekli gergin oluşu da can sıkıcıydı.

Onu terk etmeliydi, bunu biliyordu. Boşanma söz konusu bile olamazdı fakat bu adamla aynı çatı altında yaşamak zorunda değildi. Haverston'a dönebilirdi. Jason Day karşı çıkmazdı.

Ama Thomas'ı babasından ayırmaya hakkı yoktu. Tess ona, Nicholas'ın günde en az iki kez Thomas'ı görmeye geldiğini ve her seferinde oğluyla yalnız kalmak istediğini anlatmıştı. Thomas'ı kendi oğlu olarak kabul etmişti ama bunu Reggie'ye itiraf edip etmeyeceği şüpheliydi.

Eleanor odaya geldiğinde, "Tatlım, ziyaretçin var," dedi. "George? Ahh, adını hatırlayamadım beyefendinin."

Hemen arkasında olan Lord Barrett, "George Fowler," diyerek yanıtladı.

"Ahh, evet, Fowler," diye onayladı Eleanor. "Ev çok dolu olduğundan Sayers onu bekleme odasına alacak."

Reggie şaşkınlığını gizlemek için kaşlarını çatı. Ayağa kalktı. "Sayers bekleme odası George için uygun değil. Onu kütüphaneye alın. Bu saatte orası boş olmalı. Ve oda-ya çay gönderin." Sayers'a gitmesi için başıyla işaret etti. Eleanor'a doğru döndü ve, "Yorgun görünüyorsun geç yatmış olmalısın, Ellie," dedi.

"Ben iyiyim, tatlım. Gece uzadı ama çok eğlendim." Gözleri bir anlığına Lord Barrett'e döndü. "Çayımı içer içmez tamamen uyanmış olacağım. Ziyaretçini tanıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Reggie. "Ama burada ne yaptığna dair hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ, en iyisi ona sormak. Atla geziye çıkmadan önce, Dicken ve ben bir şeyler atıştıracağız."

Eleanor ve ata binmek mi? "Ata binmekten keyif aldığı-
nı bilmiyordum, Ellie."

"Ahh, evet. Fakat kendine eşlik edecek birini bulduğun
zaman daha güzel oluyor." Daha yakınına geldi ve ekledi:
"Sen ve Nicholas, bunu kesinlikle denemelisiniz."

Reggie belli belirsiz cevapladı ve odadan ayrıldı.

Odaya girdiği an George Fowler ayağa kalktı ve elini
sıkmak için ileri adım attı. Sarı-kahverengi kıvrık saçları,
özenle kesilmiş bıyıkları ve koyu yeşil gözleriyle George'un
ne kadar yakışıklı bir genç adam olduğunu unutmuştu. Bi-
raz kısaydı - hayır, o kadar da değildi. Her erkeği kocasıyla
karşılaştırmaya bir son vermeliydi.

"Sanırım uygun bir zamanda gelmedim," diyerek özür
diledi George. "Atımı alan adam, ahırınızda bir tane at için
bile yer olmadığını mırıldandı."

"Biraz sıkışık ama uygun olmama gibi bir durum söz
konusu değil."

"Ama eşlik edeceğiniz konukların- "

"Hiç sorun değil," diyerek garanti verdi Reggie. "Bu
kayınvalidemin daveti ve biz gelmeden önce planlamıştı.
Çoğu onun ve kocamın arkadaşları. Otur lütfen, George."
Yüz yüze olacak şekilde oturdular. "İstersen, burada kala-
bilirsin. Muhtemelen buradaki herkesi tanıyorsundur ve
odayı paylaşmak senin için sorun olmazsa, eminim ki bu
gece için sana bir yer bulabiliriz."

George sıcak bir biçimde gülümsedi. "Annemden bir
davet almamış olsaydım, bu davetinizi kabul ederdim. O
Brighton'da tatilde ve yolumun üzerinde olduğundan, na-
sıl olduğunu görmek için kısa süreliğine uğrayabileceğimi
düşündüm."

Reggie ona gülümsedi. Kendisini görmek için

güzergâhının dışında epey bir yol kat etmişti. "Uzun za-
man oldu, değil mi?" Reggie onun ne kadar etkileyici ol-
duğunu anımsayarak hevesle konuşmuştu.

"Epey uzun zaman."

Hallie çayı getirdi ve Reggie fincana doldurdu.

"Anneniz nasıl?"

George suratını buruşturarak, "Mizacı düşünüldüğün-
de tam olması gerektiği gibi," dedi. Sanki Brighton'a git-
tiğinde kendisine fırça atılmasını bekliyor gibiydi. "Tüm
aile iyi. Aileden bahsedince, geçen hafta kulüpte dayınız
Anthony'yi gördüm. Bir şey üzerinde düşünüyor gibiydi.
Başka bir adam kazara ona çarptığında neredeyse öfkeden
deliye döndü."

Reggie bunun ne demek olduğunu biliyordu. Anthony
bir hafta önce Nicholas'ın geri döndüğünü öğrenmiş ol-
malıydı.

"Neyse ki çok sık olmasa da Anthony Dayı'nın aksiliği
tutar."

"Ya sizin?" George'un ifadesi aniden ciddi bir hal aldı.

"Hepimizin öyle zamanları olmaz mı?"

"Taşradan bıkmadınız mı? Ben bir hafta içinde mahvo-
lurdum."

"Silverley'i seviyorum. Her zaman kırsalı tercih etmi-
şi- "

Hayal kırıklığına uğramış göründü George. "Ben dü-
şünmüştüm ki belki... burada mutlu değilsindir. Birileri
böyle şeyler duymuş." Öksürdü. Utanmış mıydı?

"O zaman o biri kulaklarını tedavi ettirse iyi olur," di-
yerek çıkıştı Reggie. "Ben mutluyum, George." Ama onun
gözünün içine bakamıyordu.

"Emin misin?"

"Sana öyle olduğunu söyledi, Fowler," dedi Nicholas soğuk ifadeyle, ansızın kapıda belirmişti. "Ve buraya te için geldiğin yeteri kadar açık olduğundan ayrılmamı isteyeceğim."

Reggie ayağa fırladı. "Nicholas!"

George ayağa kalkıp, "Bu oldukça doğru, Reggie," dedi.

Nicholas gözleri parlayarak, "Bu kadın *Leydi Monteth*, dostum," dedi. "Bunu unutmayacaksın, değil mi?"

Reggie hayrete düşmüştü. "Gitmek zorunda değilsin, George, gerçekten."

"Ahh ama gidiyor, ben ısrar ediyorum," dedi Nicholas ve ardından koridora bağırdı. "Sayers! Beyefendi ayrılıyor."

Reggie kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim, George. Bu kabalığın mazereti yok."

"Bunu düşünme bile." Kapı ağzındaki inatçı adamı bir an görmezden gelip elini uzattı. "Kısa süreliğine bile olsa seni yeniden görmek güzeldi."

George odadan çıktıktan sonra Reggie, mavi gözlerinden alevler çıkarak öfke içinde haykırmak için sadece iki saniye bekledi. "Ne cesaretle böyle davranırsın? Ben *senin* *fahişelerini* kovdum mu?" Nefes almak için durmadı bile. "Çekilmez birisin! Bu da saçma sapan kurallarından biri mi? İlk olarak ailemin buraya gelmesini kabul etmiyorsun, ardından da arkadaşlarımı reddediyorsun."

Nicholas, "Eski sevgiliye arkadaş demezdim ben," diyerek karşılık verdi.

"Eski sevgili değil. Dün gece *senin* dört eski sevgilimin bu evde kaldığını düşünecek olursak, bu konuda konuşmak için gerçekten uygun pozisyonda değilsin. Belki de

dün gece onlardan biriyle ya da dur, aynı anda birkaçıyla birlikteydin!"

"Dün gece yatağımı paylaşıyor olsaydın nerede olduğumu bilirdin."

Reggie'nin ağzı açık kaldı, ardından öfkeyle kapadı. Onu başka bir kadınla yakaladıktan sonra onunla yatağımı paylaşmak mı? Kendisini kasıtlı olarak böylesine sinirlendiriyordu. Pekala, onu öfkeliendirmekte başarılı olmuştu.

Omuzlarını dikleştirdi. "Bu kaba davranışım karar vermemi sağladı. Senin gibi bir mağara adamıyla yaşamayı reddediyorum. Ben eve gidiyorum."

Bu Nicholas'ı birdenbire durdurdu. "Burası *senin* evin, Regina."

"Olabilirdi fakat sen yaşanılmaz hale getirdin."

"Bir yere gitmiyorsun," dedi Nicholas doğrucu.

"Beni durduramazsın."

"Aslında bunu yapabilirim. Yapar mıyım yapmaz mıyım gör bakalım!"

Sessizlik hâkim oldu. Birbirlerine baktılar ve ardından Regina sessizce çıktı.

Nicholas'ın omuzları düştü. Nasıl olmuştu da kendini bu denli kaybetmişti? Tatlı sözler söyleyip kur yaparak, onu bu gece yatağına götürmeye niyetlenmişti. Her şey yarına kadar yoluna girebilirdi. Aklından zoru falan mı vardı? Regina haklıydı, davranışları dayanılmazdı ve o bile kendini anlamıyordu.

38. Bölüm

Kapı ansızın *küt* diye çarptı. Hâlâ saçını fırçalayan Reggie tuvalet masasındaki pufunda dönüverdi.

Nicholas rahatsız edici bir ses tonuyla, "Ne? Daha bavu-
vullarını hazırlamadın mı?" dedi.

Reggie fırçayı yavaşça yerine koydu. "Kandırıldın, Nicholas."

"Pek sayılmaz, sevgilim. Sebepsiz yere kafamı duvarlara vurduğumu fark etmem için yeterliydi."

"Saçma sapan şeyler söylüyorsun."

Uzanıp kapıyı kapadı ve yaslandı, bal rengi gözleri yüzüne sabitlenmişti. "Diyeceklerimi düşün. Ev bana ait. Bu oda bana ait. Eşim bana ait benim. Onu yatağa atmak için daha fazlasına ihtiyacım yok. Tartışmaya gerek yok, sevgilim."

Reggie buz gibi bir sesle karşılık verdi: "Sanırım çıkasan iyi olacak-"

"Yoksa çığlık mı atacaksın, sevgilim? Konukları ve hizmetçileri buraya mı toplayacaksın? Müdahale etmeye ce-

saret edemezler, biliyorsun. Yarın sabaha müthiş utanç duyan yine sen olursun."

Reggie'ye gülümsüyordu. "Senin istediğin şekilde olmayacak, Nicholas Eden."

"Ama olacak. Hadi şu histeriye bir son ver."

Reggie dişlerini gıcırdatarak, "Histerik olduğum zaman anlarsın," dedi.

"Mantıklı ol, sevgilim. Şimdi, giydiğin şu güzel şeyi neden üstünden çıkarmıyorsun?"

"Sen neden gitmiyor-"

"Hanımefendi!" Nicholas şaşırılmış görünüyordu. "Medeni olmazsanız-"

"Nicholas!" diye bağırdı Reggie hayal kırıklığı içinde. "Saçmalık kaldırarak halde değilim."

"Pekâlâ, acelen varsa sana yardımcı olabilirim."

Nicholas ona doğru hamle yaptı, Reggie de yatağı ortalarına alacak şekilde karşı tarafa fırladı. Nicholas yatağın etrafında dolaşarak ona ulaşmayı denedi.

"Daha yakına gelme!" Her kelimeyi vurgulayarak sesini yükseltti. Ne var ki Nicholas onu dinlemedi.

Reggie yatağa atladı ve yatakta yuvarlanıp karşıya geçti. Nicholas keyifle gülümsüyordu. Bu kovalamaca hoşuna gidiyordu.

"Derhal buradan çıkmanı istiyorum!" Reggie'nin sesi öfkeden çatlamış gibi çıktı.

Nicholas yatağın üzerine zıpladığı anda, Reggie de kapıya koştu. Nicholas'ın yaktan atlayışında çıkardığı ses ile hemen yönünü değiştirdi. Reggie kendini kleopatra koltuğunun arkasına attı.

Nicholas kapıya doğru gitti ve kilitledi, ardından Reggie ulaşamasın diye anahtarı kapının üzerindeki çıkıntıya koydu.

Reggie çıkıntıya baktı, muhtemelen oraya ulaşamazdı ve ardından Nicholas'a döndü. Yanındaki masadan bir kitap kaptı ve ona fırlattı. Nicholas atik bir şekilde yana kaydı, gülümseyerek ceketini çıkardı.

"Eğer ısrar edersen, Nicholas, yemin ederim gözlerini oyarım."

"Deneyebilirsin, sevgilim." Nicholas gülümseyerek koltuğa doğru adım attı ve Reggie'yi kolundan tutup kendine doğru çekti.

"Nicho-"

Nicholas'ın dudakları onu susturdu. Bir dakika sonra Reggie'yi yatağa yatırdı ve uzun bedeniyle üzerini örttü. Dudakları dudaklarını tüketiyor, Reggie'ye nefes alma şansı bırakmıyordu. Reggie var gücüyle onun saçlarını çekmesine rağmen, üstündeki bedeni uzaklaştırılamadı. Reggie onun dudağını ısırıp ve itti ama Nicholas ona sadece gülümsemekle yetindi.

"Bunu yapmak istemiyorsun, sevgilim. Dudağımı koparacak gibi ısırırsan seni nasıl öpebilirim?" Reggie hırsıyla saçını çekti ve Nicholas öfkelenip. "Seni yine şarapla sarhoş etmeliydim. O durumdayken çok daha kolay oluyor."

Kendisini tekrar öptüğünde, Reggie'nin gözleri kocaman açıldı. Şarapla sarhoş edilmek mi? Rüya değildi! O gece handa kendisiyle gerçekten birlikte olmuştu. Ve bunu planlamıştı. Onu hileyle yatağa atmak istemişti... onunla birlikte olmak istemişti... Reggie'yi istemişti.

Tanrım, aynı duygular yine harekete geçmişti. Reggie daha ne kadar karşı koyabilirdi ki?

Nicholas ona tekrar baktı, gözleri için için yanıyordu. "Ahh, aşkı sev beni," dedi Nicholas usulca. "Önceden yaptığın gibi sev beni." Bu tutkulu fısıltılar Reggie'nin

son savunmasını da yerle bir etti. Aniden o da Nicholas'ı tutkuyla öperek karşılık verdi. Reggie taştan yapılmamıştı. Etten kemikten bir insandı ve kanı tutkuyla yanıyordu.

Kocasının zevkten inleyen sesi kulağına müzik gibi geliyordu. Nicholas onu istemişti... onu gerçekten istemişti. Düşünmeye zamanı olmadan önce aklından geçen tek şey buydu.

39. Bölüm

"Günaydın, sevgilim." Nicholas, Reggie'nin alt dudaklarını hafifçe ısırdı. "Kimse sana gün doğumunda ne kadar harika görüldüğünü söyledi mi?"

Reggie yaramaz bir ifadeyle kıkırdadı. "Beni gün doğumunda gören tek kişi Meg ve o da böyle şeyler asla söylemez."

Nicholas kahkaha attı ve onu yakınına çekti. "Senin huysuz Meg benden hoşlanmıyor, biliyorsun ve nedenini tahmin edemiyorum. Oysaki ne kadar sevilesi bir adamım."

"Çekilmez bir adamsın ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama sevilesi bir çekilmez adam."

Reggie güldü.

Kocasının kaslı bedenine daha da yakınlaşırken, uyandırılmak için ne kadar da harika bir yol diye düşündü. Gece boyu tutkuyla sevilmesine rağmen hiç yorgun değildi. Harika hissediyordu. Neredeyse bunu daha sık yapmaları için Nicholas'ı zorlamak niyetindeydi.

Thomas'ın ağlamasıyla keyifli dakikaları bölündü ve Reggie bunu anında duymuştu.

"Ben de ne zaman uyanacak diye merak ediyordum."

Reggie ona bakıp gülümsedi. "Bir baksam iyi olacak."

"Hemen döneceksin, değil mi?"

"Kesinlikle, beyefendi."

Yirmi dakika sonra Reggie odaya döndüğünde oda boştu. Oturma odasına baktı ve ardından da Nicholas'ın yatak odasına gitti. Her iki oda da boştu. Odasına döndü ve bekledi. Nicholas ortaya çıkmadı.

Nereye ve neden gitmişti? Onu kullanmış ve sonra da umursamamaya mı karar vermişti? Fakat hemen bir sonuca varmıştı. Ortadan kaybolmasının muhakkak ki makul bir açıklaması olmalıydı.

Reggie, Meg'i kıyafeti konusunda acele ettirdi ve ardından odadan fırlayıp merdivenleri indi. Kahvaltı odasından gelen sesler kendisini o yöne çekti. Kapıda kısa süreliğine durdu ve birdenbire ürperdi. Nicholas üzerinde pantolonu ve yumuşak kısa yeşil kadife ropdöşambırı ile yemek masasında duruyordu. Tıpkı Selena Eddington'ın gibi Nicholas'ın sırtı da kendisine dönüktü. Selena ona o kadar yakın duruyordu ki omzu neredeyse koluna değiyordu. Nicholas kafasını ona doğru eğmişti ve Selena söylediği her şeye kahkahalarla gülüyordu.

Reggie nefretle parladı. "Rahatsız mı ediyorum - yine?"

Arkalarına döndüler. Oda boştu, hatta uşak bile yoktu fakat Nicholas hiç utanmış gibi görünmüyordu.

"Aşağıya inmene gerek yoktu, sevgilim," diyerek gülümsedi Nicholas. "Senin için bir tabak hazırlıyordum."

Gözlerini Selena'ya sabitleyen Reggie, "Eminim öyle-

dir," dedi duygusuz bir tonda. "Hanımefendi valizlerinizi toplayıp öğleden önce evimi terk edin."

Selena'nın kendini beğenmiş halinin yerini birdenbire öfke aldı. "Bunu yapamazsınız. Beni Leydi Miriam davet etti."

"Leydi Miriam bu evin hanımı değil. Benim. Ve biz Edenlar insanları evimizden atmak konusunda oldukça şöhretliyizdir." Reggie arkasını döndü ve odadan ayrıldı.

Nicholas koridorda ona yetişti ve kolundan yakaladı. "Bu da neyin nesi?"

Reggie, "Bırak beni!" diye bağırdı ama Nicholas bu defa da omzundan tuttu.

"Buraya gel." Onu kütüphaneye çekti ve kapıyı arkalarından kapadı. "Delirdin mi?"

"Evet, senin değiştiğine inandığım için delirmiş olmalıyım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka bir av için bırakıp gittiğinde yatak hâlâ sıcaktı. İstedğin kadınlarla git gönlünü eğlendir fakat bir daha benimle oynamaz."

Nicholas şaşkın bir halde, "Dün gecedен sonra başka bir kadını isteyeceğime inanabiliyor musun?" dedi. "Şahit olduğun şeyde hiçbir şey yoktu. Sana bir şeyler hazırlamak için indiğimde Selena da oradaydı. Sabah odandan çıkmak zorunda kalmaman için sana kahvaltı hazırlamak istemiş-tim."

"Bana bir şeyler hazırlayabilecek bir ev dolusu uşağımız var."

"Onlar konuklarla fazlasıyla meşgul. Ve benim bunu yapacak zamanım vardı."

"Sana inanmıyorum."

Çileden çıkan Nicholas iç çekti. "Bu aptalca, Regina. Sınırdan çılgına dönmene ve kesinlikle Selena'yı kovmaya hakkın yok. Ona da böyle söyledim."

"Yapmış olamazsın!"

"Ne kadar gülünç davrandığımı düşünecek olursan-"

Reggie'nin gözlerinde beliren şey yüzünden Nicholas duraksadı. "Ben mi? Evet, ben sınırim öyle davrandım. Ben aptalım ve hatta en ahmağın, budalanın tekiyim. Fakat siz beyefendi, sapına kadar alçağın tekisiniz. Hanım arkadaşınızın ayrılmasına dayanamıyor musunuz? O zaman ne yap et kalmasını sağla. Hadi ona git ama ben buna şahit olmak için burada olmayacağım. Beni durduracak olursan seni... vururum!"

Nicholas'ın yüzü öfkeden karardı ama Reggie aylardır taşıdığı gerginliği atmakla öylesine meşguldü ki onun öfkesinin tehlikeli bir hal almak üzere olduğunun farkında değildi. Nicholas tek bir cevap vermeden arkasını döndüğünde, peşinden koştu ve yolunu kesti. "Seninle tartışırken sakın arkana dönüp gitme!"

"Daha söyleyecek neyiniz var hanımefendi? En sonunda ne var ne yok ortaya döktünüz. Savunacak bir şeyim yok, görüyorsunuz."

Bu onu hayrete düşürdü. Yalan yoktu, bahane yoktu.

"Sen... onu hâlâ istediğini kabul mü ediyorsun yani?"

"Kimi istediğimi? Eğer hatırlarsan sana açıklamaya çalıştım. Senin piçin tekiyle evlenmene engel olmak için elimden geleni yaptım."

Reggie, "Değişebilirdin," dedi hararetle.

"Doğum koşullarını nasıl değiştirebilirsin?"

"Doğum mu?" Reggie kaşlarını çatı. "Senin sorunun

ne, Nicholas? Ben senin tavrından bahsediyorum. Gerçek bir piç gibi davranıyorsun."

Bir anlığına sessizlik oldu ve ardından Nicholas sordu: "Miriam sana hiçbir şey anlatmadı mı? Kirli sırrımı ortaya sermedi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Reggie. "Evet, Miriam bana doğumunu anlattı. Ve bunu anlatırken de bir hayli keyifliydi. Bunun konuyla ne ilgisi var? Bana soracak olursan onun annen olmadığına sevinmelisin."

Bu sözler Nicholas'ı adeta şimşek gibi çarptı. "Sen bunu umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Umursamak mı? Saçmalama! Gayrimeşru iki kuzenim var. Bu onları daha az sevdiğim anlamına mı geliyor? Tabii ki hayır. Doğumun senin suçun veya hatan değil." Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Bir sürü hatan olabilir ama bu onlardan biri değil. Evet, demek istediğimi söyledim. Burada kalıp senin eski sevgililerinle ilişki tazelemeni izleyecek değilim. Seni o kadınla bir kez daha görürsem, yemin ediyorum Connie'nin bana öğrettiklerini uygular ve seni ikiye bölerim."

Nicholas kahkahasını kontrol edemiyor, elinde olmadan gülüyordu. Bu Reggie'nin çılgılık atmasına yetmişti. O anda Eleanor içeri girdi.

"Burada savaş mı çıktı, yoksa sadece bir aile tartışması mı?"

"Aile mi?" dedi çılgılık çılgına Reggie. "O bir ailenin parçası olduğundan habersiz. Bekâr olduğunu düşünüyor ve öyle olmak istiyor."

Nicholas'ın aklı başına geldi. "Bu doğru değil."

"Bunu ona açıklarsın, Ellie," dedi Reggie. "Ona sadece

tek bir yol olduğunu anlat. Ya bir eşsindir ya da değilsindir."

Reggie bir an olsun beklemeksizin fırlayıp gitti. Merdivenlerin yarısını çıkmamıştı ki söyledikleri aklına geldi ve neredeyse tökezliyordu. *Senin piçin tekiyle evlenmene engel olmak için elimden geleni yaptım.*

Korkunç davranışının sebebi bu olabilir miydi? Bunu Miriam bu bilgiyi çok rahat bir şekilde kendisine verdiğinde neden düşünmemişti ki? Nicholas onun gayrimeşru biriyle evlenme fikrine dayanamayacağına mı inanıyordu?

Ahh, aptal, sersem! Reggie merdivenlere oturdu ve kendi kendine kahkahalarla gülmeye başladı.

40. Bölüm

Kriket maçı devam ederken o akşam arka terasta soğuk akşam yemeği servis edildi. Reggie akşam güneşinin tadını çıkarması için Thomas'ı aşağı indirmişti. İlgisini çeken seslere doğru kafasını uzatıyor ve değişik sesler çıkarak memnuniyetini belli ediyordu. Her konuk yeni Montietti varisi ile tanışmak için geliyordu.

Miriam'ın konuklarından sadece birkaçı Silverley'de bir gece daha kalacaklardı. Selena Eddington da dahil olmak üzere çoğu öğlen ayrılmıştı. Nicholas konusunda ise kafası hâlâ karışık.

Pamela Ritchie, Thomas'a bakmak için geldi. Mutsuz bir kadın daha. Kendine dikkat etmezse memnuniyetsiz yüz çizgileri kalıcı hale gelecekti.

Nicholas ve Anne Henslowe birlikte kriket maçı yaptıklarında, Reggie kendini rahatsız hissetmedi. Yan yana durmuş, sıralarını beklerken kahkaha ile gülüyorlardı ama Reggie aldırımıyordu. Sanki herkesin bilmediği, özel bir şakayı paylaşıyor gibiydiler fakat öğle yemeğinde yüz yüze

geldiklerinde tek kelime etmiyorlardı. Yine de Nicholas'ın kıkırdamaya başlaması için kendisine bakması yeterliydi.

Mutlu bir adamdı. Reggie nedenini bildiğini düşündü ve şüpheleri Nicholas kadar kendisini de mutlu etti.

Güneş batmaya başlamıştı. Gün için Thomas yeterince dışarıda zaman geçirmişti, fazlasıyla enerjik bir halde bataniyesinin üzerinde, aç olduğunu belli edercesine hareket ediyordu.

"Günün bu saatinde burada olmak çok huzur verici," dedi Eleanor sessizce. "Seni ve bu küçük adamı özleyeceğim."

"Ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Reggie şaşırarak.

"Bana burada artık ihtiyacın yok, tatlım." İkisi de burada kalmasının sebebinin Reggie'nin evliliğini kolaylaştırmak olduğunu biliyordu. "Dicken, ben uzakta olduğumdan beri Rebecca'nın hiç olmadığı kadar cadaloz olduğunu söylüyor. Hem Dicken da beni özlemiş. Ve doğrusunu söylemek gerekirse Cornwall'den bu kadar uzak kalmak gözlerimi açtı.

Reggie memnun bir ifadeyle, "Eleanor, sen ve Dicken...?" dedi.

Eleanor gülümsedi. "Son dört yıl içinde birçok kez bana evlenme teklifi etti. Sanırım artık ciddi bir karar vermemin zamanı geldi."

"Harika! Nicholas'ın ve benim düğün organizasyonunu yapmamıza izin verir misin? Belki de bunu Rebecca yapmak ister?"

Eleanor gülerken, "Korkarım Rebecca ısrarcı olacaktır," dedi. "Yıllardır Dicken'ı bana teklifte bulunması için ce-

saretlendiriyor." İlgili bekleyen Thomas mızırdadı. "Benim almamı ister misin, tatlım?"

Reggie yaramazca gülerek, "Onu emzirmeliyim," dedi.

"Acele et. Nicky'nin gözü tüm gün senin üzerindeydi, uzun süre ortada olmayınca eminim ki arkandan gelecektir."

Nicholas birden ortaya çıkarak, "Nerede olduğunu bildiğim sürece sorun yok," dedi. Thomas'ı kaldırdı. "Demek afacan acıkmış, öyle mi? Tanrı aşkına, işiyor bu!" Nicholas hemen çocuğu kendisinden uzağa tuttu, kadınlar kahkahalarla gülüyordu. Reggie Thomas'ın beline küçük bir örtü sardı. "Bu bebeklerin sıkça yapmaya meyilli olduğu bir şey. Onu bana ver bakalım."

"Hayır, onu senin için tutacağım." Nicholas kendisine daha da yaklaşıp kulağına fısıltıyla, "Belki de onunla işin bittikten sonra, baş başa biraz zaman geçirebiliriz değil mi?" dedi.

"Ahh, ne kadar harika bir tablo!" Miriam'ın sert sesi konuşmalarını böldü. "Kendisi gibi gayrimeşru çocuğuna düşkün bir baba. Siz Edenlar harika baba oluyorsunuz, Nicholas. Koca olarak da bir o kadar da kötüsünüz."

Nicholas arkasını döndü. "İtiraz edecek değilim, hanımefendi. Siz iyi düzenlenmiş planınızın başarısız olması yüzünden üzgünsünüz, hepsi bu."

Miriam küçümseyerek, "Neden bahsettiğinizden habirim yok," diye cevapladı.

"Öyle mi? Unutmadan sana teşekkür etmeme izin ver. Senin mükemmel konuk listen olmasaydı, karım ve benim aram hâlâ bozuk olacaktı. Ve bizi birleştirdiğin için sana teşekkür etmemiz gerekiyor, anne."

Miriam öfkeli ifadesini saklayamadı. "Bana böyle de-

menden ölesiye nefret ediyorum. Ve Nicholas, sen konuk listemin gerçekten ne kadar mükemmel olduğunu bilmiyorsun," deyip kahkaha attı. "Senin için harika bir sürprizim var. Gerçek annen de burada! Harika, değil mi? Bu yüzden gecenin geri kalanı boyunca neden bütün bayanlara annen olup olmadığını sormuyorsun? Eğlenceli olacaktır."

Nicholas olduğu yerde kaldı. O kadar şaşkıncı ki Miriam'ın uzaklaşmasını engellemek için ona uzanamadı bile. Thomas'ı ondan aldığı anda Reggie'nin kalbi onun için sızlıyordu.

"Ahh, Nicholas, seni üzmesine izin verme," dedi Reggie yumuşak ifadeyle. "Bunu sadece garezinden yapıyor."

"Öyle mi?" Gözleri birleştiğinde Reggie nasıl acı çektiğini o gözlerde gördü. "Öyle mi? Ya doğruyu söylüyor sa?"

Reggie çaresizce yardımını isteyerek Eleanor'a doğru döndü. Yaşlı kadının beti benzi atmıştı. Onu da anlıyordu fakat kocası hiç olmadığı kadar yardıma muhtaçtı.

"Söyle ona," dedi sessizce ve Ellie nefes aldı.

"Regina!"

"Görmüyor musun? Tam zamanı." Reggie, Thomas'ı daha sıkı tuttu ve bekledi.

Nicholas Eleanor'a doğru baktı, yüzündeki ifade mutsuzluk ve şaşkınlık karışımıydı.

Eleanor yalvaran bir tonda, "Ah, Nicky, benden nefret etme," dedi. "Miriam doğruyu söylüyor."

"Hayır!" Bu söz onu paramparça etmiş gibiydi. "Senin değilsin. Öyle olsaydı bana söylerdin."

"Yapamazdım." Eleanor ağlıyordu. "Seni kendi çocuğu

gibi yetiştirmeye söz verdiği an, ben de senin üzerinde hak iddia etmeyeceğime dair Miriam'a söz vermişim."

Nicholas acı dolu bir sesle, "Öyle yaptığını mı sanıyorsun?" dedi. "Bana asla annelik yapmadı, ben çocukken bile öyle olmadı. *Bunu biliyorsun.*"

"Evet ve ben gözyaşlarını sildim, acını dindirdim ve her seferinde biraz daha öldüm. Baban senin gayrimeşru olarak damgalanmanı istemiyordu, Nicky ve ben de istemiyordum. Miriam asla söylemeyeceğine dair söz verdi ve ben de verdiğim sözü tutmak zorunda kaldım."

"Karıma söylemiş. Ve benim hayatımı cehenneme çevirdi," diye haykırdı Nicholas.

"Regina'yı doğru tahlil etti. Söylediklerinin dışarı çıkmayacağını biliyordu ve öyle de oldu."

"Gerçeğin ortaya çıkacağı konusunda daima tehditte bulundu."

"Sadece tehditler, Nicky."

"Ama ben onun tehditleriyle yaşadım. Hayatımı onlar yönetti. Ve hatta gerçek bir annem olsaydı, seve seve o damgayı yerdim. Geçtiğimiz tüm o yıllar boyunca sana içimi döktüğüm zamanlarda anlamadın mı? Neden bana söylemedin?"

Eleanor yalvardı, "Affet beni," dedi ve eve koştu.

Reggie, Nicholas'ın koluna dokundu. "Sana söylemeye çekiniyordum, kendisinden nefret etmenden korkuyordum. Peşinden git, Nicholas. Onu sakince dinle ve bana anlatıklarını sana anlatmasına izin ver. Bunca yıl sonra onun için de hiç kolay değil."

Nicholas hayretle, "Biliyor muydun?" dedi.

Reggie sakın bir ifadeyle, "Thomas'ı doğurduğumdan beri," diye cevapladı. "Doğum esnasında benimleydi

ve senin burada olmamanın asıl nedenini bilmek istedi. Görüyorsun Nicholas, doğumu nedeniyle yediği bir damgadan dolayı birinin evlenmekten vazgeçebileceğini bilemezdim." Ona gülümsedi. "Üzgünüm ama bunun senin için ne anlama geldiğini asla anlamadım."

"Artık çok fazla bir şey ifade etmiyor," diye kabul etti Nicholas.

"O zaman onu acımasızca yargılama, Nicholas ve öfkeden delirmeden önce onu dinle. Lütfen."

Nicholas eve bakarak durdu ve Reggie konuşmaya devam etti: "Her kadın gayrimeşru bir çocuğu yetiştirecek cesarete sahip değildir. Bununla nasıl baş ettin, bir bak. Asla evlenmemeye karar verdin, çünkü yükünü paylaşacak bir kadın istemedin. Bunun bir anne için daha kötü olacağını düşünmüyor musun? Ve o zamanlar Eleanor'un ne kadar genç olduğunu hatırla."

"Sen yapardın ama, değil mi?"

Reggie omuz silkti. "Evet fakat biz Maloryler'in gayrimeşru çocukların varlığına alışık olduğumuzu unutma."

Nicholas homurdandı.

"Hadi git, Nicholas. Konuş onunla. Karşında hayat boyu en iyi arkadaşın olan kadını bulacağından emin olabilirsin. Sana o kadar zaman annelik yaptı. Şimdi de onun acısını dinleme sırası sende."

Reggie'nin yüzünü sevgiyle avuçlarının arasına aldı ve, "Sen de git ve oğlumu emzir," dedi.

Reggie ondan uzaklaşıp eve doğru yürürken, Nicholas'ın ardından gülümsedi. Bahçenin diğer tarafında Miriam'ı gördü ama Miriam aniden dönünce başını salladı. Miriam hiç değişmeyecek miydi?

Thomas'ın yanağını okşadı ve eve doğru yürümeye

başladı Reggie. "Endişelenme, meleşim, o kadar çok sevgi göreceksin ki onu özlemeyeceksin bile. Büyük dayıların dan haber almak için sadece yeteri kadar büyümeyi bekle. Onlardan biri korsan ve..."

41. Bölüm

Eleanor'un odasının kapısı kapalıydı ama Nicholas içerden gelen yürek parçalayıcı hıçkırıkları duyabiliyordu. Sessizce kapıyı açtı. Yatağa uzanmış halde başını ellerinin arasına almıştı, omuzları acınacak halde titriyordu. Izdı raptan göğsü sıkıştı. Kapıyı kapadı, onu kollarına alarak ya tağa yanına oturdu. "Çok üzgünüm, Ellie. Seni hiçbir şey için ağlatmamalıydım, biliyorsun."

Ellie yaşlarla dolu kahverengi gözlerini açtı. Gözleri aynı kendisinininki gibiydi. Tanrım, bunu daha önce fark etmediği için ne kadar da aptaldı.

"Benden nefret etmiyor musun Nicky?"

"Nefret etmek mi? Sen benim her zaman tesellimdin, beni her zaman seveceğine inandığım tek kişiden nasıl nefret ederdim?" Kafasını salladı. "Küçükken çoğu kez senin gerçek annem olmanın hayalini kurduğumu bilmiyorsun. Bunun doğru olduğunu neden fark edemedim?"

"Bilmemen gerekiyordu."

"Bir şekilde farkına varmalıydım, özellikle de babam

öldükten sonra buraya ayak basmamandan. Çocukken her zaman buraya neden geldiğini merak ederdim. Sen ve Miriam birbirinizle neredeyse hiç konuşmazdınız. Babam yüzünden geliyordun, değil mi?"

"Sanırım yanlış anlamışsın, Nicky. Baban ve ben sadece bir kez birlikte olduk. Hayır, Silverley'e sadece sana yakın olmak için gelirdim. Baban, seninle birlikte olmamı mümkün kılmak için Miriam ile aramda bir tür barış sağladı. Öldükten sonra Silverley'e gelmedim, çünkü sen artık büyümüştün. İki yılına denize açıldın ve ardından Londra'da yaşamaya başladın. Hatırladığım kadarıyla Silverley'e çok nadir geliyordun."

Nicholas acı bir sesle, "Miriam'la olmaya dayanamıyordum," dedi. "Hafta sonu onu gördün. O halinden hiç de farklı değildi, Ellie."

"Miriam'ı da anlamalısın, Nicky. Charles'ı sevdiğim için beni asla affetmedi ve sen ona Charles'ı kaybettiğini hatırlatıyordun."

"Neden onunla evlenmedin?"

Çekinerek gülümsedi, bu bir annenin inatçı çocuğuna gülümseyişiydi. "Miriam'ı görmeye geldiği ilk zamanlarda Charles yirmi bir yaşındaydı. Miriam ise on sekizindeydi ve ben, tatlım sadece on dörttüm. Dikkat çekmiyordum. Ona gönlünü kaptırmıştı. On dört hassas bir yaş, biliyorsun, Charles da çok yakışıklı ve kibardı. Ama onlar tanıştıkları yıl içinde evlendiler."

"Herkes için talihsizlik olmuş," dedi yumuşak bir sesle Nicholas. Ellie başını salladı. "Herkes için."

"Evliliğin ilk yıllarında onu seviyordu, Nicky. Çok mutluydular. Bunu anla. Sonraları ne kadar sert ve huysuz olsa da baban onu sevmekten asla vazgeçmedi. Miriam bu

konuda hatalıydı. Eden erkekleri sadece bir kez sevdiklerini için kusursuz bir eş olurlar. Ama Charles oğlu olması için istiyordu ve yıllar içinde Miriam üç kez düşük yaptı. Bu korkunç bir gerginliğe neden oldu. Kocasının istediği oğlan çocuğu için denemekten korkar hale gelmişti ve bu yüzden Charles'ın girişimlerine karşı koyuyordu. Sanırım bu korkusu ile Charles'ı karşısına almış oldu. Ona olan aşkı bu gerginliğe karşı tutunamazdı. Fakat baban onu seviyordu."

"O zamanlar sen burada mı yaşıyordun?"

"Evet. Babanla burada birlikte olduk." Kardeşine ihanet etmesinin verdiği suçlulukla bakışlarını yere indirdi. "On yedi yaşındaydım ve Charles'ı seviyordum. O gün çok fena bir tartışma yaşamışlardı, çünkü Miriam onu yatağına kabul etmemişti. Baban akşam sarhoş olmuştu ve işte... öyle oldu, Nicky. Ne yaptığımı bile bilmiyordum fakat yine de yaptım. Ardından ikimiz de pişman olduk ve Miriam'ın asla bilmemesi için yemin ettik. Annemle babamın evine gittim ve Charles da kendini karısına adadı." İç çekti. "En sonunda Miriam düşük yapma korkusunu atlattı. Yeniden mutlu olabilirlerdi."

"Ama ben doğdum, öyle mi?"

"Evet," diyerek kabul etti. "Bebek beklediğimin farkına varınca neredeyse delirmiştim. Kendimi öldürmeyi bile düşündüm. Aileme söyleyemedim. Endişeden hastalandım. En sonunda, çaresiz kalıp Silverley'e gittim ve düşüğüm ikileme çözüm bulmak için Charles'la konuştum. Neyse ki memnun oldu! Buna en başta inanamadım ama mutluydu. Ben sadece kendimi düşünmüştüm, hayatımın mahvolacağını düşünmüştüm fakat o ilk seni düşündü. Ve senden kurtulmak istememde ne kadar bencil olduğumu

görmemi sağladı. Affet beni, Nicky ama bunu tek çıkış yolu olduğunu düşünmüştüm. Gençtim ve korkmuştum, iyi ailelerin kızları evlilik dışı çocuk sahibi olmazlardı."

Nicholas ona sarıldı ve, "Elbette Ellie, anlıyorum," dedi.

"Charles seni istedi. Senin için evliliğini bitirmeye razıydı. Miriam üç kez düşük yapmış olmasaydı bazı şeyleri daha farklı yapabilirdi. Kendisine çocuk verebileceğinden emin değildi. Ve bir yandan da ben vardım, üç aylık hamileydim."

"Yani Miriam'ın haberi oldu." Bu kadarını biliyordu Nicholas.

"Elbette ki şoke oldu. Kendi kız kardeşinin böyle bir şey yapacağına inanamıyordu. O günden sonra benden delicesine nefret etti! Ve Charles'tan da nefret etti, onu asla bağışlamadı. En sonunda bu karmaşa içinde, içimizde tek masum olan senden de nefret etmeye başladı. Asla eskisi gibi olmadı, Nicky. Çektiği ızdırabın sebebi, Charles'a istediği oğlan çocuğunu benim verebilmiş olmamdı. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu fakat yeniden deneme şansı elinden alındığı için beni ve Charles'ı suçluyordu. Acısı yıllar geçtikçe bir canavara dönüşmesine neden oldu. Miriam bir zamanlar şu an olduğu gibi değildi. Sana hamile kaldığım o gece Charles'ı durdurabileceğim için beni suçluyor. Bunu yapabilirdim ama yapmadım"

"Tanrı aşkına, Ellie, o zamanlar babamı sevmekten onun vazgeçtiğini kendin söyledin."

"Biliyorum ancak onu yeniden sevmeye başlayabilirdi." Uzun ve düşünerek geçen sessizlikten sonra konuşmasına devam etti: "Biz kardeşiz, unutma. Ve bunun bir anlamı vardı. Saatler süren doğumun esnasında ölebileceğimi dü-

şündüğünden, öfkesini ancak o zaman unutmuştu. Seni asla reddetmeyeceği konusunda o zaman ondan söz aldım. Seni seveceğini umuyordum ama o zaman bile sevmeyeceğinden korkuyordum. Yani ona yemin ettirdim. Ancak sana asla annenin aslında ben olduğumu söylemeyeceğim konusunda da yemin etmiştim. Sana bunu çoğu kez söylemek istedim fakat bir yemin etmiştim, o yüzden söyleyemedim. Ve baban öldükten sonra, Rebecca beni her şeyi arkada bırakmam için uyardı."

"O tüm hikâyeyi biliyor muydu?"

Eleanor başıyla evet dercesine onayladı. "Regina ısrar etmeseydi, hâlâ sana söylemeyi düşünmüyordum."

"Karım gerçek bir mücevher, değil mi anne?"

Ona bu şekilde ilk kez sesleniyordu, Eleanor'un yüzü sevinçle parladı.

"Bunu anlaman uzunca bir zaman aldı."

"Ahh, harika olduğunu her zaman biliyordum. Bu konuda çok aptalca davrandım. Tüm bu karmaşa senin olduğun gibi benim de hayatımı ele geçirdi."

"Bunu telafi edeceksin, değil mi?"

"Yemin ederim. Ve sen de temelli olarak Silverley'e döneceksin."

"Ahh, Nicky! Ben, aslında... Lord Barrett ve ben-"

Nicholas, "Lanet olsun, daha yeni bulmuşken seni başka bir adama mı kaptıracağımı söylüyorsun?" diyerek haykardı ama onun için endişelenmişti. "Bu Lord Barrett'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Onu tanıyorsun. Rebecca'nın yanında yaşıyor ve onunla orada birçok kez karşılaştın. Ve Dicken ve ben sık sık buraya geleceğiz. Her şeyden önce ilk torunum Silverley'de yaşıyor."

Uzun bir süre birbirlerine sessizlik içinde bakılar. Onun adına mutluydu Nicholas. Ellie de Nicholas adına mutluydu. Uzun, zor yollardan geçmişlerdi.

42. Bölüm

Reggie oturma odasını geçti, Nicholas'ın odasının kapısını açıp sessizce içeri girdi. Sağ tarafta elbise odası vardı, kapısı koridora açılıyordu ve hemen yanında da geniş aynaları ve mavi mermer kaplamalarıyla büyük kare bir banyo bulunuyordu. Kocaman raflar her türden şişe, kavanoz, havlu, tıraş malzemesi ve lordun ihtiyaçlarını barındırmaktaydı. Sıcak ve soğuk su musluklarıyla küvet genişti.

Nicholas gözleri kapalı, rahatlamış halde küvette yatıyordu. Harris, Nicholas'ın havlularını, bornozunu ve terliklerini hazırlamakla meşguldü. Saat daha dokuzdu ve Miriam'ın konukları hâlâ evdeydi.

Reggie neşeyle, "İyi akşamlar, Harris," dedi. Uşak bir an irkildi ama başını sallayıp selamına karşılık verebildi. Nicholas da ona tembel bir gülüşle karşılık verdi.

Reggie sanki her zaman erkekler tuvaletine girermiş gibi rahatça "Meg seni soruyor, Harris," dedi ama içeri kesinlikle bilerek girmişti.

Harris neşelendi. "Öyle mi efendim?"

"Ahh, evet. Ve sen de görüyorsun ki güzel bir akşam. Dışarıda güzel bir akşam havası var. Etrafı gezmek için ne kadar mükemmel bir gece, diyordu Meg. Neden gidip onu bulmuyorsun, Harris? Eminim efendin için sorun olmayacaktır. Öyle değil mi Nicholas?"

"Hiç sorun değil. Sen git, Harris. Bu gece sana daha ihtiyacım olmayacak."

"Teşekkürler, efendim." Harris arkasını dönüp odadan çıkmadan önce başını saygıyla eğdi.

Nicholas kıkırdadı. "Buna inanmıyorum. Harris ve ekşi suratlı Meg?"

"Meg ekşi suratlı değil," diye itiraz etti Reggie. "Ve onlar uzun zamandır arkadaşlar."

"Havada aşk kokusu mu var? Sanıyorum, Ellie ve Lord Barrett'ı da biliyorsun? Ben öğrenemeden her şeyden haberin oluyor."

"Ellie adına çok mutluyum."

"Evlenmek için çok yaşlı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Ciddi olamazsın, Nicholas," diyerek kıkırdadı Reggie.

"Sanırım değil." Reggie elini suda gezdirirken Nicholas gülümsedi. Ellerini yakaladı ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Sana bir teşekkür borçluyum, çocukluk hayallerim gerçek oldu. Sen olmasaydın bana asla gerçeği söylemeyecekti. Annenin kim olduğunu merak etmek ne kadar berbat bir şey sen de biliyorsun Reggie. Kimdir, nasıl biridir? Sadece iki yaşındayken anne ve babanı kaybettin."

Reggie hafifçe gülümsedi. "Onlar hakkında bilmek istediğim her şeyi en ince detayına kadar bana anlatan dört tane harika dayım vardı. Fakat senin de annen her zaman yanındaydı, sadece sen bunu bilmiyordun."

"Ellie'nin bana söylediği şeylerden biri de Eden erkeklerinin sadece bir kez âşık olduğu."

"Bu beni memnun mu etmeli?"

"Emez mi?"

"Ahh, bilmiyorum," dedi Reggie kurnazca. "Biz konuşmamızı bitirince karar vereceğim. Sırtını ovalamamı ister misin?"

Nicholas'ın cevabını beklemeden süngeri sudan çıkardı ve sırtına götürdü. Reggie kıkır kıkır gülüyordu ama Nicholas onun yüz ifadesini göremiyordu.

Nicholas, "Sanıyorum benden özür bekliyorsun değil mi?" dedi rahatsızca.

"Bu güzel olur."

"Özür dilerim, Regina."

"Ne için?"

"Ne için derken ne demek istiyorsun?" Nicholas ona bakmak için arkasını döndüğünde kızgın görünüyordu.

"Biraz daha açıklayıcı olsan, Nicholas."

"Nişanlı olduğumuz sürede ahmağın teki olduğum için özür dilerim."

"Hayır, hiç bir zaman kibar değildin. Ancak seni bunun için affedebilirim. Devam et." Süngerle çok yavaşça sırtını, sonrasında da boynunu ovmaya başladı.

"Devam et mi?" Nicholas şaşırmış gibi yaptı ve Reggie de süngeri kafasına attı.

"Beni terk edip gittin. Yoksa unuttun mu?"

Süngeri tuttu. "Boş ver onu, neden terk ettiğimi biliyorsun."

Reggie küvetin kenarına geldi ve elleri belinde ona baktı, gözleri parlıyordu. "Aynı fikirde değilim. Neden bilmiyorum. Anlayamadığım tek şey de bu."

Nicholas sakin bir sesle, "Yanında şey yapmadan durmıyordum," dedi.

Reggie merakla sordu. "Ne yapmadan?"

"Kur yapmadan."

Derin bir sessizlik oldu. Ardından şöyle dedi, "Neden bana kur yapamıyordun ki?"

"Lanet olsun!" diye küfretti. "Doğumumu öğrendiğin an beni hor göreceğinden emindim. Senin beni küçük görmene dayanamazdım. Aptalım tekiyim ben, kabul ediyorum. Fakat Miriam'ın çenesini kapalı tutamayacağını biliyordum. Bunda da haklıydım. Sadece senin geçmişim karşısında verdiğin tepki konusunda yanıldım."

"Çok güzel. Açıklaman işe yarıyor. Özür dileyeceğin başka neler var?"

Nicholas zihnini zorladı. "Sana Selen hakkında gerçeği söyledim. Limonlukta tanık olduğun manzarayı gerçekten planlamıştı."

"Sana kesinlikle inanıyorum."

Bu kesinlikle Reggie'nin duymak istediği şey değildi. "Ahh! Arkadaşın George. Ben sanırım biraz düşüncesizce davrandım ama bu onunlayken yolumu şaşırdığım ilk sefer değildi."

"Kıskandın mı Nicholas?" Reggie'nin keyfi yüzüne yansımıştı.

"Ben... evet, neyse boş ver. Kıskandım işte!"

Reggie gözlerini ondan ayırmadan, "Tamamdır. Devam edebilirsin," dedi.

"Ama başka ne yaptım?" diye sordu Nicholas, çileden çıkmıştı.

Çivit mavisi gözleri alev alevdi. "Zorla bana getirildiğini unutuyorsun."

"Hayır!" Nicholas'ın tepesi atmıştı. "Şimdi haksızsın. Ben zaten dönüyordum. Gemim yola çıkmak için hazır. Sana her şeyi anlatmaya, neden böyle davrandığımı açıklamaya karar vermiştim. Ben yola çıkmadan bir gece önce, lanet olası dayın ve arkadaşları geldi."

"Ahh, tatlım. Sanıyorum benimle dürüstçe konuşmana mani olduğu için James Day'ya çok kızdın?"

Nicholas sertçe baktı. "Özellikle o dayını hiç mi hiç sevmiyorum."

"Senden hoşlanacaktır."

"Ben senin benden hoşlanmanı tercih ederim."

"Bu da mümkün olabilir."

"O zaman kaderimde sadece bir kez âşık olmak olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Nicholas ciddi bir ifadeyle. Ama Reggie kendini ona teslim etmeye hazır değildi, o an değildi.

"Biraz daha açık olabilirsen..."

"Duymak istediğin şeyi sana söylemedim mi?"

"Söylemedin."

"O zaman gel buraya."

Reggie soluk soluğa, "Nicholas," dedi. "Banyo için kıyafetlerim uygun değilim."

Nicholas onu tutup küvete, yanına çekti. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Bu yeterli mi yoksa daha fazlasını mı istersin?"

"Bu gece için yeterli." Reggie kollarını Nicky'nin boynuna doladı ve dudakları buluştu.

Enfes bir öpücükten sonra, ısrarla, "Yani?" diye sordu Nicholas.

"Yani ne?" dedi Reggie. Nicholas poposuna vurdu. "Ahh. Yani, galiba ben de seni seviyorum."

"Galiba mı?"

"Eğer sana katlanıyorsam sevmeliyim, değil mi? Hayır, hayır!" Kendisini gıdıklamaya başlayınca Reggie çığlıklar atmaya başladı. "Peki, tamam. Seni seviyorum, çekilmez adam. Sana abayı yaktım, değil mi? Ve sevgime karşılık vereceğini ummaktan asla vazgeçmedim. Böyle inatçı biri olmam seni mutlu etmiyor mu?"

"İnatçı ama aynı zamanda harika bir kadın." Reggie'yi tutkuyla öptü. "Haklısın, sevgilim, banyo için kıyafetlerin uygun değil. Buna bir çözüm bulmaya ne dersin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

43. Bölüm

Son konuğu da uğurladıktan sonra, Nicholas ve Reggie kapıda durup öpüştüler. "Sonunda rahatız," diyerek uzun bir iç çekti Nicholas.

"Pek de öyle sayılmaz," dedi Reggie aceleyle parmağını Nicholas'ın yakasında gezdirerek. "Ben dün akşam aileme bugün için davetiye gönderdim. Sinirlenme, Nicholas. George bana geçen hafta Tony'yi gördüğünü ve oldukça düşünceli olduğunu söyledi. Bizim yüzümüzden, biliyorum."

Nicholas bıkkın bir biçimde, "Onlara sadece bir mektup yazıp iyi olduğunu bildiremez miydin?" diye sordu.

"Ne kadar mutlu olduğumu görmeleriyle bunu mektupta okumaları aynı şey değil. Benim için endişeleniyorlar, Nicholas ve ben onların en sonunda her şeyin yolunda olduğunu bilmelerini istiyorum."

"O zaman sanırım bir günlüğüne buna dayanmak zorundayım," diyerek iç çekti Nicholas.

"Kızmadın mı?"

"Sana kızmaya cesaret edemem, sevgilim." Bunu o kadar ciddi biçimde söylemişti ki Reggie kafası karışmış halde kaşlarını çatı. "Ödeştik."

"Seni şeytan!" diye karşılık verdi Reggie.

Nicholas ona gülümsedi. Ardından poposunu okşayarak onu merdivenlere doğru çekti. "Şimdi bir süreliğine yokum. Bana halledilecek önemli bir aile meselem olduğumu hatırlattın."

Konuklarının gitmesini beklediğinden sabah gezisine yeni çıkacak olan Miriam'ı yakaladı. "Sizinle bir beş dakika konuşmak istiyorum, hanımefendi. Kütüphanede lütfen."

Miriam ona meşgul olduğunu söyleyecekti ki konuşmanın daha iyi olacağına karar verdi. Tavrı kavga çıkaracak gibi değildi. Tek kelime etmeden birlikte merdivenlerden indiler. Çalışma odasının kapısı arkalarından kapanırken, "Çok sürmeyeceğini umuyorum," dedi Miriam.

"Sürmesine lüzum yok. Oturun, hanımefendi."

Miriam kaşlarını çatı. "Normalde 'anne' dışında herhangi bir biçimde bana seslenmezdin."

Nicholas kahverengi gözlerdeki soğuk parıltıyı gördü. Yalnız oldukları an o ifade her zaman orada onu beklerdi. Bu kadın kendisinden gerçekten nefret ediyordu. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

"Bir düşünsene, bir gece içinde iki kız kardeş rolleri değişti." Bu sözlerle Miriam'ın beti benzi attı ama Nicky durmadı. "Sanıyorum ki bu sabah Ellie ile konuşma şansın olmadı, öyle mi?"

"Sana anlattı mı?"

"Pekâlâ, gördüğüm her kadına annem olup olmadığını sormamı söylemiştin." Daha fazla ıgneleyici olmamak için kendini frenledi Nicholas.

"Yapmış olamazsın!"

"Hayır, Miriam, yapmadım. Sen yarayı açtıktan sonra karını iyileştirdi. İtiraf etmesi için Ellie'yi zorladı. Şimdi, en sonunda her şeyi biliyorum ve başından geçenler için üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Miriam, çünkü her şey çok iyi anlayabiliyorum."

"Bana acımaya cüret etme!" diye haykırdı Miriam, afallamıştı.

"İstedğin gibi olsun." Nicholas gece boyunca verdiği karar konusunda artık kendisini rahatsız hissetmiyordu. "Seni buraya bunu doğrulaman için çağırdım, bu koşullar altında artık Silverley'de kalman hoş karşılanmayacaktır. Buradan uzakta bir yerde kendine bir ev bul. Senin için ben satın alacağım. Babam sana mütevazı bir gelir bıraktı. Ben de o miktara sadık kalacağım. Sana bundan fazlasını borçlu değilim."

"Rüşvet, öyle mi Nicholas?" Miriam alayla gülümsedi.

Nicholas bu saçmalıktan sıkılmış halde, "Hayır, Miriam," dedi. "Tüm dünyaya kocanın varisini dünyaya getiren kişinin sen olmadığını söylemezsen, bunu ben seve seve yaparım. Karım biliyor ve umursamıyor, tek umursadığım kişi de o."

"Gerçekten böyle düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Seni piç kurusu," dedi Miriam öfkeyle. "Her şeye sahip olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ama birkaç yıl bekle, tıpkı babandan nefret ettiğim gibi değerli karın da senden nefret edecektir."

"O senin gibi değil, Miriam," dedi Nicholas usulca.

Miriam vahşice, "Silverley'de olmaktan her zaman nef-

ret ettim," dedi. "Sadece seni uzak tutmak için burada kaldım."

"Bunu biliyorum, Miriam," dedi Nicholas sakın biçimde.

"Burada bir dakika daha durmayacağım ve emin olabilirsiniz ki bulacağım yer küçük bir ev olmayacak, bir malikâne olacak!"

Odadan bir hışımla çıktı ve Nicholas gittiğinden memnun olarak derin bir nefes aldı. Miriam'ın acımasızlığından arınmış evini geri alabilmek onun için bir servete değirdi.

Birkaç saat sonra, Nicholas'ın teyzesi Miriam'ın içinde olduğu bir at arabası yolda yavaşça ilerleyerek gözden kayboldu. Kapının eşiğindeki üç kişi arabanın gidişini izlerken derin bir iç çekti. Ardından Eleanor eve girdi fakat birbirine sarılmış haldeki Nicholas ve Reggie dışarıda kaldı.

Uzun araba yolunun sonunda üç at arabasının görüldüğünde, hala oradaydılar. Nicholas gerildi, ardından rahatladı. Eğer Regina onları seviyorsa, o kadar da kötü olmazlardı.

"İşgal başladı," diye mırıldandı Nicholas.

"Sakın kaçmaya kalkışma, Nicholas Eden," diyerek çıkıştı Reggie.

Heyecandan yerinde duramayan Reggie, Nicholas'a sımsıkı tutundu. Jason, Derek ve Edward'ın çocuklarının birkaçı ilk arabadan indi. Nicholas'ın elini içtenlikle sıkın ilk kişi Jason'dı.

"Aklının başına geldiğini görmek güzel, dostum. James oğlunu görmek için çok istekli olduğunu anlatmıştı. Umarım işin gelecekte seni evinden uzakta tutmaz."

James'in söylediği şey karşısında sinirlense de Nicho-

las samimiyetle, "Hayır, efendim, tutmayacak," diyebildi. Koca bir yalan.

Sıradaki isim Derek idi ve ona kocaman sarıldı.

"Davetiye göndermenin zamanı gelmişti, eski dostum."

"Seni görmek güzel, Derek."

Ardından kuzenler geldi, sonra da Edward ve karısı, hepsi neşeyle konuşarak eve yürüdü. Ama o anda Nicholas, at arabasının yanında durup kendisine kızgınlıkla bakan James ve Anthony'yi gördü. Nicholas davet edilmeyen konuklar hakkında söylenerek eve girmek için arkasını döndü. Reggie kendisini duydu ve genç dayılarına dönüp kaşlarını çattı. "Cesaret etmeyin sakın, hiçbiriniz!" diyerek uyarıda bulundu. Onlar da durumu anladı. "Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Ve siz onunla arkadaşlık etmezseniz, bir daha sizinle asla konuşmam!" Anthony ve James'i dışarıda bırakıp kocasını takip ederek eve girdi.

James kardeşine baktı ve sırtıttı. "Sanırım bunda ciddiye-di."

"Biliyorum," dedi Anthony ve James'in sırtını sıvazladı. "Hadi o zaman. Bu adamın işini bitirmek için neler yapabileceğimize bir bakalım."

Birkaç dakika sonra onu diğerlerinden uzaklaştırıp Nicholas'ı misafir odasına çektiler, her biri onun bir yanında duruyordu. Nicholas çileden çıkmış vaziyette iç çekti. Bu Maloryler her zaman kendisine karşı saldırgan mı olacaktı?

"Regan ateşkes istiyor, dostum," dedi James. "Ve sen de razıysan biz de hazırız."

Anthony kardeşine, "Kahretsin! Reggie, Regan değil!" dedi hırsıyla. "Sen hiç -"

"Regina adında ne gibi bir sorun var?" diyerek konuşmalarını böldü Nicholas.

İki adam kendisine baktı ve ardından kahkahayı patlatılar. "Hiçbir şey, dostum," dedi Anthony. "Onu istediğin şekilde çağırabilirsin. Her zaman yeni isimler icat eden inatçı adam o işte."

"Madem öyle 'kedicik' neyin nesi?" diye çıkıştı James.

"O bir sevgi sözcüğü, hepsi bu."

"Ve Regan sevgi sözcüğü değil, öyle mi?"

Nicholas uzlaşmaya varmaları için kardeşleri kendi hallerine bıraktı. Karısını yakaladı ve kanepede yanında oturması için çekti.

"Biliyorsun, sevgilim, seninle evlendiğimde Malory kardeşlerle de evlendiğimi düşünmemiştim."

"Onları çağırdığım için bana kızgın değilsin, değil mi? Ben sadece onların da mutluluğumuzun bir parçası olmalarını istedim."

"Biliyorum. Ve sadece gününbirlik kalacaklarını da söylediğini de biliyorum. Ailen bunlara, özellikle bu ikisine alışmış görünüyor." Kafasıyla köşeyi işaret etti ve Reggie de Anthony ve James'in ateşli tartışmalarını izledi.

Yaramazca gülümsedi Reggie. "Dediklerinin yarısında bile ciddi değiller. Ve buraya çok sık gelmeyecekler. James Dayı gelecek hafta denize açılıyor. Muhtemelen bir yılı aşkın süre burada olmayacak."

"Ya Anthony?"

"Pekâlâ, Tony Dayı zaman zaman beni kontrol etmek için ziyarete gelecektir fakat onu seveceksin, bunun için sana söz veriyorum. Siz ikinizin bu kadar çok ortak noktası varken aksi nasıl mümkün olabilir? Sana bu kadar çabuk

gönlümü kaptırmamın nedeni bana Tony'yi hatırlatmandır."

"Lanet olsun," dedi Nicholas kızgınlıkla.

Reggie, "Ahh, suratını asma," diyerek takıldı, parmakları ellerini buldu. "Seni sevmemin tek nedeni bu değil, biliyorsun. Daha fazla neden sayayım mı?"

Nicholas hevesle, "Bir süreliğine ortadan kaybolabilir miyiz?" diye sordu.

"Sanırım bu ayarlanabilir."

"O zaman benimle yukarı gel."

"Nicholas! Daha gün ortası," dedi Reggie, şaşırmıştı.

Nicholas kulağına, "Daha fazla bekleyemem, sevgilim," diye fısıldadı.

James el ele odadan çıkmak üzere olan çifti gördüğünde, Reggie diğer eliyle kahkahasını gizlemek için ağzını kapatıyordu. "Şunu görüyor musun?" diyerek Anthony'nin konuşmasını kesti. "Sana bu adamın tam ona göre olduğunu söylemiş miydin?"

"Söylemedin," diye karşılık verdi Anthony. "Ama ben zaten öyle olduğunu biliyordum."